

Lepo Kristuksessa

Johdanto

Lepoa levottomille

Lento oli ollut tasaisen rauhallinen siihen asti, kunnes kapteeni ilmoitti ohjaamosta, että kone joutuisi lentämään suuren myrskyn läpi. ”Olkaa hyvä, kiinnittäkää turvavyönne. Odotettavissa on melkoista kyytiä”, ääni ohjaamosta sanoi päättäen kuulutuksen.

Pian tämän jälkeen myrsky alkoi ravistaa konetta rajusti sen puskiessa mylerryksen läpi. Käsimatkatavaralokeroiden luukut aukeilivat. Ihmiset istuivat jännityksestä jäykkinä paikoillaan. Yhden erityisen voimakkaan ravistuksen jälkeen joku lentokoneen takaosassa kirkaisi. Joidenkin mielessä välähti jo kuva irti repeytyneestä siivestä ja lentokoneen syöksymisestä maahan. Kaikki matkustajat näyttivät hermostuneilta ja pelokkailta; kaikki paitsi yksi pieni tyttö, joka istui turristoluokan ensimmäisellä rivillä. Hän vain piirteli edessään olevan tarjotinpöydän päällä. Aina silloin tällöin hän vilkaisi ulos pienestä ikkunasta, jos ulkona välähti erityisen vaikuttava salama, mutta sitten hän kääntyi taas jatkamaan rauhassa piirtelyään.

Lähes ikuisuudelta tuntuvan ajan kuluttua lentokone viimein laskeutui määränpäähensä. Matkustajat taputtivat riemuissaan käsiään, koska olivat niin kiitollisia ja huojentuneita siitä, että olivat turvallisesti maan kamaralla. Pikkutyttö oli pakannut laukkunsa ja odotti, että ihmiset lähtisivät ulos koneesta, kun joku matkustajista kysyi häneltä, eikö hän ollut pelännyt. Miten hän oli saattanut pysyä niin rauhallisena noin suuressa myrskyssä ja lentokoneen täristessä niin rajusti?

”Ei minua pelottanut”, pikkutyttö sanoi hämmästyneelle miehelle. ”Isäni on koneen kapteeni. Tiesin, että hän tuo minut kotiin.”

Levottomuus ja pelko kulkevat usein käsi kädessä. Elämä maailmassa, joka pitää useimmat ihmiset kiireisinä 24/7, voi johtaa levottomuuteen ja pelkoon. Kuka ei joskus tuntisi pelkoa, huolta ja kammaa siitä, mitä tulevaisuus tuo tullessaan? Mennyt on mennyttä, tämänhetkinen on tässä ja nyt, mutta tulevaisuus on täynnä kysymyksiä, ja tässä epävakaassa maailmassa vastaukset eivät ehkä ole sellaisia kuin haluaisimme saada. Me pohdimme, ehdimmekö hoitaa tehtävämme ennen edessä häämöttäviä deadlineja, saammeko maksettua seuraavan kuun vuokran tai koulun lukukausimaksun tai selviääkö huojuva avioliittomme vielä yhdestä myrskystä. Mietimme, voiko Jumala yhä rakastaa meitä, vaikka me tuotamme hänelle pettymyksen kerta toisensa jälkeen.

Tässä neljänneksessä käymme suoraan käsiksi joihinkin tällaisiin pelkoihin. ”Lepo Kristuksessa” ei ole vain tutkisteluoppaan otsikko tai evankelioimiskampanjan tai -kokouksen tunnuslause. Kristuksessa lepääminen on avain siihen elämään, jonka Jeesus on luvannut seuraajilleen: ”Varas tulee vain varastamaan, tappamaan ja tuhoamaan. Minä olen tullut antamaan elämän, yltäkyläisen elämän.” (Joh. 10:10.)

Työstäessään tätä tutkisteluopasta sen kirjoittajat yhtäkkiä ymmärsivät, kuinka laaja-alainen levon käsite on raamatullisessa teologiassa. Lepo liittyy pelastukseen, armoon, luomiseen, sapattiin, ymmärrykseemme kuolleitten tilasta, Jeesuksen pikaiseen paluuseen ja vielä moneen muuhunkin asiaan.

Kun Jeesus kutsui meitä tulemaan luokseen ja löytämään levon hänessä (Matt. 11:28), hän ei puhunut vain opetuslapsilleen tai alkuseurakunnalle. Hän näki tulevien sukupolvien synninsairaat, väsyneet, uupuneet ja kamppailevat ihmiset, jotka tarvitsivat pääsyä levon lähteelle. Kun tutkit tämän neljänneksen tutkisteluosuuksia, muista tulla Jeesuksen luo lepäämään. Taivaallisella Isällämme on loppujen lopuksi kaikki hallussa, ja hän on valmis ohjaamaan meidät turvallisesti perille.

Chantal ja Gerald Klingbeil nauttivat monikulttuurisesta avioliitostaan ja yhteisestä tiimityöskentelystä. Etelä-Afrikasta kotoisin oleva Chantal toimii maailmanlaajuisen adventtikirkon keskushallinnossa Ellen G. White Estaten apulaisjohtajana. Saksassa syntynyt ja kasvanut Gerald taas toimii Adventist Review Ministries -jaoston apulaispäätoimittajana sekä Vanhan testamentin ja muinaisen Lähi-idän tutkimuksen tutkimusprofessorina Andrews Universityssä.

Ellen G. Whiten kirjojen lyhenteet:

AG	–	God's Amazing Grace	M	–	Maranata, Herramme tulee
AKT	–	Ajankohtainen työ	MCP	–	Mind, Character, and Personality
AO	–	Alfa ja omega	ML	–	My Life Today
AP	–	Armahdettu ja pyhitetty	MM	–	Medical Ministry
ApT	–	Apostolien teot	MR	–	Manuscript Releases
AT	–	Aikakausten Toivo	Ms	–	Manuscript (käsikirjoitus)
BC	–	Bible Commentary (The Seventh-day Adventist)	OHC	–	Our High Calling
BD	–	Bible Dictionary (The Seventh-day Adventist)	PK	–	Profeetat ja kuninkaat
CC	–	Conflict and Courage	PM	–	Publishing Ministry
CCh	–	Counsels for the Church	PP	–	Patriarkat ja profeetat
CD	–	Counsels on Diet and Foods	Päi	–	Päivästä päivään
CG	–	Child Guidance	R	–	Raittius
CH	–	Counsels on Health	RC	–	Reflecting Christ
CL	–	Country Living	RH	–	Review and Herald (artikkeli)
CS	–	Counsels on Stewardship	RI	–	Rakkaudella Isältä (AT:n lyh.)
CSW	–	Counsels on Sabbath School Work	RY	–	Retirement Years
CT	–	Counsels to Parents, Teachers, and Students	SDG	–	Sons and Daughters of God
CW	–	Counsels to Writers and Editors	SG	–	Spiritual Gifts
EE	–	Ettemme eksyisi	Signs	–	Signs of the Times (artikkeli)
EK	–	Elämä ja kasvatus	SLS	–	Suuren Lääkärin seuraajana
EU	–	Elävä usko	SM	–	Selected Messages
Ev	–	Evangelism	SN	–	Sanomia nuorisolle
FE	–	Fundamentals of Christian Education	SP	–	Spirit of Prophecy
FW	–	Faith and Works	ST	–	Suuri taistelu
GW	–	Gospel Workers	ST tp	–	Suuri taistelu taskupainos.
HA	–	Herätyksen aika	T	–	Testimonies for the Church
HK	–	Hengellisiä kokemuksia	Ta	–	Todistusaarteita
HP	–	In Heavenly Places	TDG	–	This Day With God
KI	–	Kodin ihanteita	TKK	–	Turvassa kriisin keskellä
KKO	–	Kristillisiä kokemuksia ja opetuksia	TKL	–	Tie Kristuksen luo
KPH	–	Kun Pyhä Henki tulee	TM	–	Testimonies to Ministers
KE	–	Kolportööri-evankelista	TMH	–	That I May Know Him
KV	–	Kristuksen vertaukset	TSB	–	Testimonies on Sexual Behavior, Adultery, and Divorce
LH	–	Lunastuksen historia	UL	–	The Upward Look
LHU	–	Lift Him Up	Vs	–	Vuorisaarna
LS	–	Life Sketches of Ellen G. White	VSS	–	Voice in Speech and Song
LYL	–	Letters to Young Lovers	WM	–	Welfare Ministry
			YI	–	Youth's Instructor (artikkeli)

Elämää 24/7 yhteiskunnassa

”Minun sydämeni näantyy kaipauksesta, kun se ikävöi Herran temppelin esipihoille. Minun sieluni ja ruumiini kohottaa riemuhuudon, kun tulen elävän Jumalan eteen.” (Ps. 84:3.)

Avaintekstit:

1. Moos 2:1-3;
Jer. 45:1-5;
2. Moos. 20:11;
2. Sam. 7:12;
Mark. 6:30-32;
1. Moos. 4:1-17.

Tik tak, tik tak, tik tak. Kello tikitti tasaisen armottomasti. Sapatin alkuun oli enää kaksi tuntia. Mary huokaisi tarkastellessaan pientä kotiaan. Lasten leluja lojui pitkin olohuonetta; keittiö oli kaaoksessa; perheen kuopus Sarah makasi kuumeessa vuoteessaan ja Mary oli luvannut olla huomenna tervehdimässä sisääntulijoita heidän seurakunnassaan, joten heidän pitäisi lähteä kirkkoon puoli tuntia normaalia aikaisemmin. *Kunpa saisin huomenna kokea edes hetken rauhaa*, Mary ajatteli kaihoisasti.

Samaan aikaan kaupungin toisella puolella Josh, Maryn aviomies, seisoj kassajonossa valmiina maksamaan viikon ruokaostokset. Liikenne oli ollut jälleen painajaismaista. Kassajonot olivat pitkiä. Kaikki tuntuivat olevan ostoksilla samaan aikaan. *Kaipaam lepoa, en voi jatkaa tällä tavalla*, Josh valitti mielessään. *Elämällä täytyy olla enemmän annettavaa kuin tämä.*

Elämäämme hallitsevat ruuhka-ajat, työajat, lääkärintarkastukset, virtuaali-neuvottelut, ostosten tekemiset ja koulun toiminta. Käytännempä julkisia kulkuvälineitä, ajammepa pikku skootteria tai tila-autoa, jolla kuljetamme perhettämme ympäriinsä, jatkuva osallistuminen ympäröivän maailman toimintaan uhkaa hukuttaa alleen sen, mikä on todella tärkeää.

Miten löydämme lepoa niin monenlaisen touhun ja hyörinnän keskellä?

Tämä tutkistelu on sapatiksi 3.7.2021

UUPUNEITA JA LOPEN VÄSYNEITÄ

Lue 1. Moos. 2:1-3. Miksi Jumala loi lepopäivän ennen kuin kukaan ehti väsyä?

Jo ennen kuin ihmiskunta ehti kiiruhtaa itseaikaansaadun stressielämänsä pariin, Jumala asetti merkin, jolla ravistella muistiamme. Tämä päivä olisi aikaa pysähtyä ja tietoisesti nauttia elämästä; päivä, jolloin saisi vain olla eikä tarvitsisi suorittaa; päivä, jolloin saisi erityisesti juhliä Luojaa ja nauttia hänen hyvistä lahjoistaan.

Tämä ei ollut kertaluontoinen kutsu, joka vanheni Eedenistä karkottamisen myötä. Jumala halusi varmistaa, että hänen kutsunsa kestäisi ajan testin, joten heti alusta alkaen hän punoi sapatin levon ajan kankaaseen. Kutsu käydä levollisesti juhlimaan luomista toistuisi joka seitsemäs päivä, kerta toisensa jälkeen.

Voisi kuvitella, että kaikkien työtä säästävien laitteittemme ansiosta olisimme fyysisesti vähemmän väsyneitä kuin ihmiset kaksisataa vuotta sitten. Levosta tuntuu kuitenkin olevan nykyäänkin pulaa. Jopa hetket, jolloin emme tee työtä, me käytämme vimmattuun toimintaan. Tuntuu kuin olisimme aina jollakin tapaa jäljessä; riippumatta siitä kuinka paljon saamme aikaiseksi, aina löytyy lisää tehtävää.

Tutkimukset osoittavat, että saamme nykyään vähemmän unta ja monet ovat vahvasti riippuvaisia kofeiinista jaksakseen säilyttää tahtinsa. Nopeammista puhelimesta, tietokoneista ja internetyhteyksistä huolimatta meillä ei silti tunnu koskaan olevan riittävästi aikaa.

Miksi lepääminen on niin tärkeää? Mark. 6:31; Ps. 4:9; 2. Moos. 23:12; 5. Moos. 5:14 ja Matt. 11:28.

Meidät luonut Jumala tiesi, että me tarvitsisimme fyysistä lepoa. Hän loi aikaan tiettyjä syklejä - yön ja sapatin - joiden ansiosta me saisimme mahdollisuuden fyysiseen lepoon. Kun tunnustamme Jeesusken elämämme Herraksi, meidän tulee samalla ottaa vakavasti velvollisuutemme järjestää aikaa levolle. Sapattikäsky ei ole vain ehdotus. Se on käsky.

Entä kiireinen elämämme? Mitä voimme tehdä, jotta voisimme paremmin kokea fyysistä ja hengellistä lepoa, jota Jumala haluaa meidän saavan?

PUHTI POISSA

Unen puute ja liiallisesta fyysisestä rasituksesta johtuva uupumus ovat todellisia ongelmia. Vielä huolestuttavampaa on se, kun meiltä on tunnepuolella puhti poissa ja olemme emotionaalisesti tyhjiä. Jos tunnepuolen koettelemuksiin lisätään vielä univaje, voimme lannistua pahan kerran.

Baruk, Jeremian kirjuri, tunsikin varmaankin usein olonsa juuri tällaiseksi Jerusalemin viimeisten myrskyisten vuosien aikana ennen babylonialaisten tuomaa kaaosta, kärsimystä ja tuhoa.

Lue Jer. 45:1-5. Kirjoita lyhyt diagnoosi Barukin emotionaalisesta terveydentilasta.

Miltä tuntuisi, jos Jumala lähettäisi sinulle juuri sinua varten räätälöidyn sanoman? Baruk sai viestin suoraan Jumalan valtaistuinsalista (Jer. 45:2). Tämä tapahtui ”Juudan kuninkaan Jojakimin – neljäntenä hallitusvuotena” eli noin vuonna 605 tai 604 eKr. Saamme Jer. 45:3 hyvän tiivistelmän siitä, miltä ihmisistä tuntuu, kun heiltä on puhti poissa.

Sen perusteella, mitä Raamattu kertoo tuosta ajasta, Barukin valitukset eivät olleet vain pinnallista voivottelua. Hänellä oli hyvät perusteet tuntee olonsa masentuneeksi ja emotionaalisesti uupuneeksi. Tuohon aikaan tapahtui paljon pahoja asioita, ja lisää oli tulossa.

Miten Jumala reagoi tuohon? Lue Jer. 45:4, 5.

Jumalan vastaus muistuttaa meitä siitä, että Jumalan kärsimyksen ja tuskan on täytynyt olla valtavasti suurempi kuin Barukin. Jumala oli rakentanut Jerusalemin ja nyt hän oli hajottamassa sitä; hän oli istuttanut Israelin viinitarhakseen (Jes. 5:1-7) ja nyt hän oli repimässä sitä irti ja viemässä pakosiirtolaisuuteen. Herra ei olisi halunnut tätä kansalleen, mutta näin oli käytävä, sillä kansa oli kapinoinut häntä vastaan.

Barukille loisti kuitenkin valoa tunnelin päässä. Jumala säästäisi Barukin elämän – jopa hävityksen ja pakkosiirtolaisuuden keskellä.

Millä tavoin voimme yleisellä tasolla soveltaa Jumalan Barukille antamaa sanomaa itseemme?

**LEVON
MÄÄRI-
TELMÄ
VANHASSA
TESTAMEN-
TISSA**

Levon teema löytyy kaikkialta Raamatusta. Vaikka Jumala loi meidät aktiivisiksi toimijoiksi, aktiivisuuttamme täytyy rytmittää levolla.

Heprealainen Vanha testamentti sisältää useita lepoon viittaavia käsitteitä. Kuvauksessa, jossa Jumala lepää heti luomisen jälkeen (1. Moos. 2:2, 3), käytetään verbiä *šābat*, joka tarkoittaa 'lakata työskentelemästä, levätä, pitää loma'. Se on verbimuoto substantiivista "sapatti". Samaa verbiä käytetään 2. Moos. 5:5 muodossa, joka tarkoittaa vapaa-päivän viettämistä. Vihainen farao syyttää Moosesta siitä, että tämä päästäisi israelilaiset lepäämään heidän työstään.

Neljännän käskyn viittaus Jumalan lepäämiseen sapattina ilmaistaan heprean kielessä verbillä *nūah* (2. Moos. 20:11; 5. Moos. 5:14). Samaa lepäämistä tarkoittavaa sanaa käytetään Job 3:13, ja hieman kuvainnollisemmin 4. Moos. 10:36, jossa kerrotaan liitonarkun pysähtymisestä. 2. Kun. 2:15 (RK 2012) havaittiin, että "Elian henki lepää Elisan yllä".

Yksi tärkeä lepoa kuvaileva verbi on *šāqat*, 'olla levossa, suoda helpotus, olla hiljaa'. Sitä käytetään Joos. 11:23, jossa kuvaillaan maan lepäämistä sodasta Joosuan valloitettua maan. Joosuan ja Tuomarien kirjoissa sanalla viitataan usein rauhaan.

Myös verbiä *rāga'* käytetään kuvaamaan lepoa. 5. Moosoksen kirjan tottelemattomuudesta varoittavassa tekstissä Jumala sanoo, etteivät israelilaiset löydä lepoa karkotettuina (5. Moos. 28:65). Sama verbi esiintyy sellaisessa muodossa Jer. 50:34, jossa kuvaillaan Herran kykyä tarjota lepoa.

Lue 5. Moos. 31:16 ja 2. Sam. 7:12. Millaisesta levosta jakeissa puhutaan?

Jakeissa käytetään *šākab*-verbiä, joka tarkoittaa 'maata, nukku'. Jumala lupaa liittosuhteessa Daavidille, että kun "päiväsi ovat päättyneet ja sinä lepäät isiesi luona, minä asetan hallitsemaan sinusta polveutuvan suvun" (2. Sam. 7:12).

Tämä (ei kattava) lista heprean lepoa tarkoittavista verbeistä auttaa ymmärtämään, ettei teologinen käsityksemme levosta liity vain yhteen tai kahteen sanaan. Me lepäämme sekä yksin että yhdessä. Lepo vaikuttaa meihin fyysisesti, sosiaalisesti ja emotionaalisesti, eikä lepo rajoitu vain sapattiin.

Miksi on lohdullista tietää, että kuolleet ovat ainakin toistaiseksi levossa?

LEPO UUDESSA TESTAMEN- TISSA

Uudessa testamentissa lepäämisestä käytetään usein verbiä *anapauō*, 'levätä, rentoutua, virkistäytyä'. Tätä sanaa käytetään Jeesuksen kuuluisassa lausunnossa: "Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon." (Matt. 11:28.) Tällä voidaan viitata fyysiseen lepoon (Matt. 26:45). Loppuatervehdyksessään korinttilaisille Paavali iloitsee siitä, että sai vieraita, jotka virkistivät hänen henkeään (1. Kor. 16:18).

Toinen verbi, jolla ilmaistaan lepäämistä, on *hēsukhazō*. Se kuvailee opetuslasten sapatin lepoa Jeesuksen levätessä haudassa (Luuk. 23:56). Verbillä ilmaistaan myös rauhallisen elämän viettoa (1. Tess. 4:11) sekä joskus sitä, että ihmisellä ei ole vastaväitteitä ja siksi hän on hiljaa (Ap. t. 11:18).

Kun Heprealaiskirjeessä kuvataan sitä, miten Jumala lepäsi sapatina (Hepr. 4:4), siinä käytetään kreikan verbiä *katapauō*, 'lakata tekemästä, saattaa lepoon, levätä'. Samaa sanaa käytettiin myös Vanhan testamentin kreikankielisessä käännöksessä, Septuagintassa. Uudessa testamentissa sana esiintyy erityisesti Heprealaiskirjeen luvussa 4.

Lue Mark. 6:30-32. Miksi Jeesus kehotti opetuslapsia lepäämään, vaikka heillä oli hyvät evankelioimismahdollisuudet meneillään? Huomioi laajempi asiayhteys.

"Lähtekää mukaani johonkin yksinäiseen paikkaan, niin saatte vähän levähtää." (Mark. 6:31.) Ilmaus on käskymuodossa. Jeesus on huolissaan opetuslastensa fyysisestä ja emotionaalista hyvinvoinnista. He ovat juuri palanneet laajamittaiselta evankelioimismatkalta, jonne Jeesus oli lähettänyt heidät kaksittain (Mark. 6:7). Mark. 6:30 kuvailee, miten opetuslapset palaavat innostuneina matkaltaan. He haluavat kertoa voitoistaan ja tappioistaan Jeesukselle, joka kuitenkin kutsuu heitä ensin lepäämään. Markus selittää: "Ihmisiä näet tuli ja meni koko ajan, eivätkä opetuslapset ehtineet edes syödä." (Mark. 6:31.) Opetuslapsillakin oli haastetta siinä, että he upoutuivat niin täysin Jumalan työhön, että heistä tuli kiireisiä. Jeesus muistuttaa, että meidän tulee huolehtia terveydestämme ja emotionaalista hyvinvoinnistamme niin, että sisällytämme elämäämme säännöllisiä levon hetkiä.

Miten voit helpottaa kenen tahansa sellaisen osaa, jonka näet uupuvan Herran työssä?

LEVOTON VAELTAJA

Lue 1. Moos. 4:1-12. Mikä teki Kainista levottoman vaeltajan (1. Moos. 4:12) maan päällä?

Raamatun teksti ei selvästi kerro, miksi Jumala kunniotti Abeelin uhria, mutta ei kunniottanut Kainin uhria (1. Moos. 4:4, 5). Me kuitenkin tiedämme miksi. "Kain tuli Jumalan luo nappisten ja mielessään epäillen luvattua uhria ja uhritoimitusten tarpeellisuutta. Hänen uhrilahjansa ei ilmaissut mitään synnin katumusta. Hänestä tuntui, samoin kuin monista nykyään, että Jumalan tarkan suunnitelman noudattaminen olisi vain heikkouden tunnustamista, koska sen mukaan oli turvauttava pelkästään hänen pelastukseensa ja luvattun Vaaptajan suorittamaan sovituksen. Hän halusi mieluummin olla riippumaton ja luottaa vain itseensä ja omiin ansioihinsa." (1AO 55.)

Kun Jumala sanoi, että Kainista tulisi pakolainen maan päällä, tämä ei tarkoittanut, että Jumala tekisi hänestä sellaisen, vaan se oli pikemminkin Kainin synnillisten tekojen ja tottelemattomuuden seurausta. Kun Kain ei löytänyt lepoa Jumalassa, hän sai havaita, ettei hän kyennyt löytämään sitä mistään muualtakaan, ei ainakaan todellista lepoa.

Heprean kielen sana, joka on käännetty 'katsoi suopeasti' (1. Moos. 4:4) voitaisiin kääntää myös 'katsoi tarkasti', 'punnitsi huolella'. Jumalan huolellisen ja tarkan katsomisen kohteena ei ole niinkään uhri itsessään, vaan pikemminkin uhraajan asenne. Kainin hedelmäuhrin hylkääminen ei ollut arvaamattoman Jumalan mielivaltainen oikku, vaan kuvasi pikemminkin prosessia, jossa Jumala tarkkaan harkitsi ja punnitsi uhrin tuojan luonteen, asenteet ja motiivit. Se on hyvä esimerkki tutkivasta tuomiosta.

Lue 1. Moos. 4:13-17. Kuvaile Kainin reaktioita Jumalan tuomioon.

Kun yritämme paeta Jumalan läsnäoloa, meistä tulee levottomia. Yritämme täyttää jumalallisen armon kaipauksemme erilaisilla asioilla, ihmissuhteilla tai ylikiireisellä elämällä. Kain alkoi rakentaa hallitsijasukua ja kaupunkia. Molemmat ovat suuria saavutuksia ja kertovat päättäväisyydestä ja energiasta, mutta jos kyseessä on jumalaton dynastia ja kapinallinen kaupunki, ne eivät lopulta johda mihinkään.

KERTAUS

Lisäaineisto: ”Rabbiinien mielestä uskonnon ydin oli olla aina vilkkaassa toiminnassa. He olivat riippuvaisia joistakin ulkonaisista muodoista osoittaakseen erinomaista hurskautaan. Näin he erottivat sielunsa Jumalasta ja sulkeutuivat itsettytyväisyyteensä. Sama vaara uhkaa vieläkin. Kun toiminta lisääntyy ja ihmiset saavuttavat menestystä tehdessään Jumalan työtä, on vaara luottaa ihmisten suunnitelmiin ja menetelmiin. Olemme taipuvaisia rukoilemaan vähemmän ja omistamaan vähemmän uskoa. Opetuslasten tavoin olemme vaarassa unohtaa riippuvaisuutemme Jumalasta ja koetamme tehdä toimeliaisuudestamme pelastajamme. Meidän on alituisesti katsottava Jeesukseen käsittäen, että hänen voimansa tekee työn. Samalla kun innokkaasti työskentelemme kadotettujen pelastamiseksi, meidän on myös otettava aikaa mietiskelyyn, rukoukseen ja Jumalan sanan tutkimiseen. Vain ahkerasti rukoillen suoritettu ja Kristuksen ansiolla pyhitetty työ on lopulta osoittautuva tehokkaaksi edistämään hyvää.” (4AO 312.)

Keskustelunaiheita:

1. Jatkuva paine siitä, että saa kaiken pysymään hallinnassa, että on itse kaiken aikaa saatavilla (fyysisesti tai virtuaalisesti) ja että pyrkii elämään ihanteiden mukaan, jotka eivät ole realistisia eivätkä Jumalan asettamia, voi sairastuttaa ihmisiä sekä emotionaalisesti, fyysisesti että hengellisesti. Miten seurakunnastamme voi tulla paikka, joka toivottaa tervetulleiksi uupuneita ja väsyneitä ihmisiä, jotka kaipaavat lepoa?

2. Onko mahdollista, että olemme liian kiireisiä jopa siinä, että teemme hyviä asioita Jumalalle? Miettikää Mark. 6:30-32 esitettyä kertomusta Jeesuksesta ja hänen opetuslapsistaan. Keskustelkaa siitä, miten voitte soveltaa kertomusta omaan elämäänne.

3. Vuonna 1898 rikottiin eräs nopeusennätys. Joku onnistui ajamaan autoa yli 63 kilometrin tuntinopeudella ja selvisi siitä vielä hengissä! Tänä päivänä autot kulkevat tietysti paljon nopeammin. Lähes kaikki mitä teemme tänä päivänä voidaan tehdä nopeammin kuin menneinä aikoina, ja silti, mitä? Silti tunnemme itsemme kiireisiksi eikä meille jää tarpeeksi aikaa levolle. Mitä tämä kertoo ihmisen perusluonteesta ja siitä, miksi Jumala näki levon niin tärkeäksi, että antoi siitä jopa käskyn?

Levottomia ja kapinallisia

“Nämä tapahtumat ovat varoittavia esimerkkejä, ja ne on kerrottu ojennukseksi meille, joiden osana on elää lopun aikoja.” (1. Kor. 10:11.)

Avaintekstit:

4. Moos. 11:1–33;
4. Moos. 12:1–13;
4. Moos. 13:27–33;
4. Moos. 14:1–23;
1. Kor. 10:1–11;
4. Moos. 14:39–45.

Vuosisatojen saatossa monet ovat kertoneet koirien ja muiden kotieläinten käyttäytyneen kummallisesti ja levottomasti ennen suuria maanjäristyksiä.

Tiedemiehet ovat nyt näyttäneet toteen, että eläimet kykenevät havaitsemaan maanjäristyksen ensimmäisen seismisen aallon – paineaallon, joka tulee ennen järisevää aaltoa. Tämä todennäköisesti selittää sen, miksi eläinten on havaittu käyttäytyvän levottomasti juuri ennen kuin maa alkaa järistä. Jotkut eläimet, kuten norsut, voivat havaita esijäristysten matalan frekvenssin ääniaaltoja ja värähdyksiä, joita ihmiset eivät kykene lainkaan havaitsemaan.

Muutamaa minuuttia ennen 5,8 magnitudin järistystä, joka iski Washington D.C.:n alueella 23. elokuuta 2011, jotkin eläimet Smithsonian Institution’s National Zoo -eläintarhassa alkoivat käyttäytyä kummallisesti. Näin tekivät muun muassa puoliapinoihin kuuluvat rengashäntämakit, jotka alkoivat huutaa voimakkaasti noin 15 minuuttia ennen kuin maa alkoi järistä.

Tämän viikon tutkistelussa tarkastelemme joitakin esimerkkejä ihmisten osoittamasta oudosta levottomuudesta, joka ei ole johtunut maanjäristysten taapaisten luonnonkatastrofien uhasta, vaan pikemminkin perussyntisyydestä, joka hallitsee langenneita ihmisiä, jotka eivät lepää siinä, mitä Kristus tarjoaa kaikille, jotka tulevat hänen luokseen uskossa ja kuuliaisuudessa.

10.7. Pääkonferenssin (kansainvälisen adventtikirkon keskuustoimiston) ulkolähetyksen erityisuhrilahja: Lähetystyön tukeminen

Tämä tutkistelu on sapatiksi 10.7.2021

LEVOTTO- MINA ERÄMAASSA

Israelilaiset tunsivat itsensä varmasti levottomiksi jatkaessaan matkaansa Siinailta Kanaaninmaahan. Oli kulunut yli vuosi siitä, kun he olivat lähteneet Egyptistä (4. Moos. 1:1). He olivat valmiita menemään luvattuun maahan. Heidät oli laskettu, ja he olivat järjestäytyneet. He olivat todistaneet uskomattomia jumalallisen suosion osoituksia ja selkeitä Jumalan läsnäolon merkkejä. Kuitenkin heti ensimmäisessä paikassa Siinailta lähdön jälkeen he alkavat valittaa.

Lue 4. Moos. 11:1-15. Mistä israelilaiset valittavat?

He kaipaavat Egyptin herkkuja. "Olisipa meillä nyt kunnon ruokaa! Muistattehan, miten Egyptissä saimme ilmaiseksi kalaa ja miten meillä oli kurkkua, vesimelonia, purjoa, sipulia ja valkosipulia! Mutta nyt me joudumme kärsimään nälkää. Täällä ei edes näe muuta kuin tuota iänikuista mannaa!" (4. Moos. 11:4-6.) He kärsivät myös erittäin valikoivasta muistista: muistivat vain ruoan, mutta unohtivat orjuuden ja sen vaivat (vrt. 2. Moos. 1).

Jumala oli ruokkinut heitä mannalla yli vuoden; silti he olivat levottomia ja halusivat jotakin muuta. Tämä vaikutti jopa Moosekseen. Levottomien ihmisten johtaminen ei ole helppoa. Mooses silti tiesi, kenen puoleen kääntyä. "Hän sanoi Herralle: 'Miksi kohtelet niin tylästi minua, palvelijaasi? Miksi olet minua kohtaan niin säälimätön, että olet pannut taakakseni tämän kansan?'" (4. Moos. 11:11.)

Miten Jumala vastaa kansan valitukseen? Lue 4. Moos. 11:16-33.

Kun tulemme levottomiksi, Jumala ei ole kuuro tarpeittemme suhteen. Hän antoi israelilaisille viiriäisiä tyydyttämään heidän lihanhimonensa. Ei kansa kuitenkaan todellisuudessa lihahalunnut. Kun olemme tyytymättömiä, levottomia ja vihaisia, suutumme helposti toissijaisista asioista, jotka eivät oikeasti ole konfliktin syy. Israel kapinoi Jumalan johdatusta vastaan. Tässä meidänkin tulee olla varuillamme, olivatpa olosuhteemme millaiset tahansa, sillä tähän on helpompi langeda kuin luulemmekaan.

Miksi menneisyys näyttää paremmalta kuin se oli?

SE ON TARTTUVA

Lue 4. Moos. 12:1-3. Mistä Mirjam ja Aaron ovat kuukhuksissaan?

Näennäisesti Mirjam ja Aaron olivat tyytymättömiä Mooseksen kuusilaisvaimoon (RK 2012). Sippora oli Midianista kotoisin oleva ulkopuolinen (ks. 2. Moos. 3:1). Jopa Israelin ”eliitin” keskuudessa langennut luontomme paljastui, eikä kovin miellyttävällä tavalla.

Teksti kuitenkin osoittaa, että ulkomaalaisuus oli vain veruke. Heidän tyytymättömyytensä keskeisin syy liittyi profeetalliseen lahjaan. Edellisessä luvussa Jumala oli käskennyt Moosesta valitsemaan 70 Israelin vanhinta, jotka auttaisivat Moosesta kantamaan johtajuuden taakan (4. Moos. 11:16, 17, 24, 25). Aaron ja Mirjam olivat myös olleet keskeisessä johtaja-asemassa (2. Moos. 4:13-15; Miika 6:4), mutta uusien johtajien nimityksen myötä he tunsivat itsensä uhaetuiksi ja sanoivat: ”Onko Herra todellakin ilmaissut tahtonsa vain Mooseksen kautta? Eikö hän ole puhunut myös meille?” (4. Moos. 12:2.)

Miten Jumala reagoi valitukseen? Lue 4. Moos. 12:4-13. Miksi luulet hänen reagoineen niin päättäväisesti?

Jumalan vastaus tulee heti, eikä se jätä tilaa tulkinnoille. Profeetallinen lahja ei ole ase, jota käytetään oman vallan pönkittämiseen. Mooses sopi hyvin johtajaksi, koska hän oli oppinut, miten äärimmäisen riippuvainen hän oli Jumalasta.

Se, että Mirjam mainitaan ennen Aaronia jakeessa 1, saattaa viitata siihen, että hän oli se, joka yllytti hyökkäämään Moosesta vastaan. Tuohon aikaan Aaron palveli jo Israelin ylimmäisenä pappina. Jos Aaron olisi saanut spitaalil, hän ei olisi voinut astua pyhäkköteltaan eikä toimia kansan välittäjänä. Se, että Mirjamia rankaistiin tilapäisellä spitaalilla, kertoo Jumalan tyytymättömyydestä heitä molempia kohtaan ja saa aikaan asenteenmuutoksen, jota perheessä tarvittiin. Aaronin vetoamus Mirjamin puolesta kertoo, että Aaronkin oli osallinen (4. Moos. 12:11), ja nyt arvostelun ja levottomuuden sijaan, hän vetoaa Mirjamin puolesta. Myös Mooses ruokoilee hänen puolestaan (4. Moos. 12:11-13). Tällaista asennetta Jumala haluaa nähdä kansassaan. Hän kuulee ja parantaa Mirjamin.

LEVOT- TOMUUS JOHTAA KAPINAAN

Kertomus alkaa myönteisissä merkeissä, mutta vakoojien raportti on erikoislaatuinen.

Lue vakoojien raportti 4. Moos. 13:27-33. Missä vaiheessa israelilaisten odotukset murskaantuvat?

Kalebin väliintulosta huolimatta epäilijöiden äänet saivat ylivallan. Levottomuus sydämessään he valitsivat itkun ja napan voitonmarssien ja -huutojen sijaan.

Kun levottomuus valtaa sydämemme, joudumme taistelemaan kulkeaksemme uskossa. Levottomuus vaikuttaa tunteittemme lisäksi muuhunkin. Tieteentekijöiden mukaan liian vähäisellä levolla (myös univajeesta johtuvalla) on suora syy-yhteys huonoihin valintoihin, jotka johtavat liikalihavuuteen ja riippuvuuksiin, ja lisäävät edelleen levottomuutta ja tyytymättömyyttä.

Lue 4. Moos. 14:1-10. Mitä tapahtui seuraavaksi?

Tilanne pahenee entisestään. Kalebin vetoamus olla kapinoinnista Herraa vastaan (4. Moos. 14:9) kuuluu kuuroille korville ja kansa valmistautuu kivittämään johtajansa. *Levottomuus johtaa kapinaan, ja kapina johtaa lopulta kuolemaan.*

”Kelvottomat vakoojat tuomitsivat jyrkästi Kaalebin ja Joosuan, ja kansa vaati heitä jo kivitettäväksi. Villiintynyt väkijoukko keräili jo kaikkea heitettävää noiden uskollisten pään menoksi. Raivoten ja kiljuen joukko syöksyi heitä kohti, kun yhtäkkiä kivet kirposivat käsistä ja väkijoukko hiljeni kuin kauhun lamauttamana. Jumala oli väliintulollaan ryhtynyt hillitsemään heidän murhanhimoaan. Hänen läsnäolonsa kirkkaus oli liekehtivänä leimuna valaissut pyhäkön. Kaikki kansa katseli Herran merkkiä. Heitä väkevämpi oli ilmaissut itsensä, eikä kukaan tohtinut enää vastustella. Huonon raportin tuoneet vakoojat kyyristelivät kauhuissaan ja hakeutuivat henki kurkussa teltoilleen.” (1AO 367, 368.)

Silloin Herran kirkkaus ilmestyi kansalle. Näyttää siltä kuin kaikki muu jähmettyisi paikoilleen ja pääsemme salakuuntelemaan Jumalan ja Mooseksen välistä keskustelua. Jumala tunnistaa, että vaikka kivet on tarkoitettu Mooseksen, Kalebin ja Joosuan pään menoksi, pohjimmiltaan kapina on suunnattu Jumalaa itseään vastaan.

ESIRUKOI- LIJA

Millaisen mahdollisuuden Jumala tarjoaa Moosekselle kansan kapinoidessa heitä vastaan? Lue 4. Moos. 14:11, 12.

Jumala tarjoutuu tuhoamaan israelilaiset ja aloittamaan Mooseksesta kokonaan uuden kansan.

Miten Mooses reagoi tähän selvään kapinaan paitsi häntä itseään myös Jumalaa vastaan? (4. Moos. 14:13-19.)

Tässä paljastuu todellinen Jumalan mies. Mooseksen omassa ajassa antama vastaus oli ennusmerkkinä esirukoilijasta, joka yli 1 400 vuotta myöhemmin rukoilisi opetuslastensa puolesta heidän ahdingoissaan (Joh. 17). Monet teologit ja Raamatun opiskelijat ovat nähneet Mooseksen toimintatavassa esikuvan siitä, mitä Kristus tekee meidän hyväksemme. Kansan syyllisyyttä ei kyseenalaistettu (kuten ei meidänkään syyllisyyttämme). Kuitenkin Mooses vetoaa Jumalaan, että tämä antaisi kansalle sen synnit anteeksi suuren armonsa tähden (4. Moos. 14:19, RK 2012). Jeesus toimii samoin. Kapinaa ja levottomuutta torjutaan armolla. Anteeksianto tarjoaa uusia alkuja.

Kuitenkin kapinalla on hintansa. Armo ei koskaan voi olla halpaa. Vaikka kansa on saanut anteeksi, se joutuu kohtaamaan kapinansa seuraukset, eikä tuo sukupolvi tule koskaan pääsemään luvattuun maahan (4. Moos. 14:20-23).

Kyllä, Jumala huolehtii heistä vielä 38 vuotta erämaassa. Hän ruokkii heidät. Hän puhuu heille pyhäköstä käsin. Hän on heidän vierellään erämaassa. Sitten he kuitenkin kuolevat, ja uuden sukupolven on tartuttava viestikapulaan ja löydettävä lepo luvatussa maassa.

Tämä kuulostaa tuomiolta, vaikka todellisuudessa kyse on armosta. Miten tämä sukupolvi kykenisi voittamaan Kanaaninmaan vahvat kaupunkivaltiot, jos se ei vielä ollut oppinut luottamaan Herraan? Miten he voisivat olla valona kansoille, kun he itse kompuroivat pimeydessä?

Mitä vaikeita läksyjä sinä olet oppinut anteeksiannettujen syntien seurauksista?

USKO VS. LUULOTTELU

Mitä yhtäläisyyksiä näet Israelin erämaavaelluksen ja juuri ennen Jeesuksen toista tulemistä elävän Jumalan kansan tilanteen välillä? (Ks. 1. Kor. 10:1-11.)

Kautta historian Jumalan kansa on harhaillut erämaassa etsien luvattua maata. Erämaa voi näyttäytyä monella tavalla. Tällä hetkellä se näyttäytyy loputtomana mediaryöpytyksenä, jatkuvana viestitulvana, keskeytymättömänä viihdevyörynä. Meille yritetään myydä pornoa rakkautena ja materialismia vastauksena ongelmiimme. Jos olisimme vain hieman timmimmässä kunnossa, hieman nuorempia, varakkaampia ja seksikkäämpiä, kaikki ongelmamme ratkeaisivat.

Israelilaisten tavoin olemme levottomia ja etsimme rauhaa, ja usein vääristä paikoista.

Lue 4. Moos. 14:39-45. Miten israelilaiset reagoivat Jumalan tuomioon?

Israelin suhtautuminen Jumalan tuomioon on tyypillinen. "Me olemme tehneet syntiä", he sanoivat, "mutta nyt me lähdemme paikkaan, josta Herra on puhunut." (4. Moos. 14:40, RK 2012.)

Puolisydäminen sitoutuminen on kuin vaillinaisesti toteutettu rokotusohjelma - se ei tehoa. Maissa, joissa hepatiitti B on yleinen, lääkärit suosittelevat hepatiitti B -rokotusta vastasyntyneille heti kahden ensimmäisen elinvuorokauden aikana. Jos ensimmäisen rokotuksen jälkeen ei kuitenkaan anneta kahta tai kolmea oikeaan aikaan ajoitettua ja oikein annosteltua tehosterokotetta, lapsi ei saa minkäänlaista suojausta hepatiitti B:tä vastaan.

Israelin kapinallinen mielenmuutos, josta 4. Moos. 14. luvun viimeiset jakeet kertovat, johtaa kuolemaan ja pettymykseen israelilaisten kieltäytyessä hyväksymästä Jumalan uusia ohjeita ja lähtiessä itsepäisesti hyökkäykseen ilman liitonarkkua ja Mooseksen johtoa.

Luulottelu tulee kalliiksi. Se johtaa kuolemaan. Usein sen takaa löytyy pelkoa. Koska pelkäämme jotakin, teemme päätöksiä, joita myöhemmin kadumme.

Pohdi, milloin itse olet toiminut uskon varassa ja milloin luulottelun vallassa?

KERTAUS

Lisäaineistoa: ”Nyt he näyttivät vilpittömästi katuvan synnillistä menettelyään. Mutta he survivat pahojen tekojensa seurauksia pikemmin kuin omaa kiittämättömyyttään ja tottelemattomuuttaan. Kun he havaitsivat, ettei Herra heltynyt päätöksestään, he herkesivät taas itsepäisiksi ja julistivat, etteivät he enää palaisi erämaahan. Käskeväällä heidän vetäytyä vihollistensa maasta Jumala koetteli heidän esittämänsä alistuvaisuutta ja todisti, ettei se ollut aitoa. He tiesivät tehneensä syntiä kovin pahoin aikoessaan pikaistuksissaan surmata vakoojat, jotka olivat kehottaneet heitä tottelemaan Jumalaa, mutta nyt he olivat kauhuissaan huomattessaan tehneensä pelottavan virheen, jonka seuraukset koituisivat heille kohtalokkaiksi. Heidän mielensä ei ollut muuttunut, ja he olivat valmiit samanlaiseen purkaukseen, kunhan vain aihetta ilmaantuisi. He saivatkin siihen syytä, kun Mooses Jumalan valtuuttamana käski heidän palata erämaahan.” (1AO 368, 369.)

”Mutta usko ei suinkaan ole uhmailevaa itsevarmuutta. Vain se, jolla on tosi uskoa, on turvassa sellaiselta. Sillä itsevarmuus on saatanan valheuskoa. Usko pitää kiinni Jumalan lupauksista ja tuottaa hedelmää kuuliaisuudessa. Omahyväinen luulottelu pitää myös kiinni lupauksista, mutta käyttää niitä kuten saatana rikkomusten puolustukseksi. Usko olisi johtanut esivanhempamme luottamaan Jumalan rakkauteen ja noudattamaan hänen käskyjään. Luulottelu sai heidät rikkomään hänen lakinsa, sillä he kuvittelivat, että hänen suuri rakkautensa pelastaisi heidät synnin seurauksista. Usko ei vaadi taivaan suosiota suostumatta ehtoihin, joilla armo annetaan. Oikea usko perustuu Raamatun lupauksiin ja säädöksiin.” (4AO 99, 100.)

Keskustelunaiheita:

1. Keskustelkaa uskon ja luulottelun välisistä eroista. Miksi Kanaaninmaan valloittaminen olisi alkuun ollut uskon teko, mutta myöhemmin valloituksen yritys muuttui uhmakkaaksi teoksi? Millä tavoin motivaatio ja olosuhteet vaikuttavat siihen, onko kyse uskosta vai luulottelusta?

2. Vaikka synnit saadaan anteeksi, me joudumme usein elämän syntiemme seurausten kanssa. Miten voit auttaa ihmistä, joka tietää saaneensa syntinsä anteeksi, mutta joka joutuu taistelemaan sen kanssa, että kyseinen synti yhä vaikuttaa kielteisesti häneen ja mahdollisesti hänen läheisiinsä?

Levottomuuden juuret

*”Sillä siellä, missä kateus ja riidanhalu vallitsevat, on myös hillittömyyttä ja kaikenlaista pahaa.”
(Jaak. 3:16.)*

Avaintekstit:

Matt. 10:34–39;
Luuk. 12:13–21;
Fil. 2:5–8;
Luuk. 22:14–30;
Matt. 23:1–13.

Haavat ovat kauniita puita, jotka kasvavat 15–30 metrin korkuisiksi. Ne viihtyvät viileässä ilmastossa, jossa kesälämpötilatkin pysyvät viileinä. Niiden puuainesta käytetään huonekalujen ja myös tulitikkujen ja paperin valmistukseen. Peurat ja muut eläimet syövät usein nuoria haapoja ankarien talvikuu-kausien aikana, sillä haapojen kuoressa on monia ravinteita. Haavat tarvitsevat paljon auringonvaloa, ja ne kasvavat kaiken aikaa, jopa talvella, mikä tekee niistä tärkeää talviruokaa monille eläimille.

Haavat tunnetaan kuitenkin parhaiten siitä, että niillä on yksi koko kasvimaailman laajimmista juuristoista. Juuret leviävät maanalaisina lonkeroina ja muodostavat pesäkkeitä, jotka suhteellisen nopeasti levittäytyvät kattamaan laajoja alueita. Yksittäiset puut saattavat elää 150-vuotiaiksi, mutta maanalainen laajempi organismi voi elää tuhansia vuosia.

Tämän viikon tutkistelussa perehdymme joihinkin levottomuutemme juuriin. On monia asioita, jotka voivat estää meitä löytämästä todellista lepoa Jeesuksessa. Jotkin asioista ovat ilmeisiä, eivätkä ne vaadi paljoakaan pohdintaa. Toisia ei voi havaita yhtä selvästi, kuten ei haavan laajaa juuristoakaan, joka on näkymättömissä maan alla. Emme aina ole tietoisia asenteista ja teoista, jotka erottavat meidät Vapahtajastamme.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 17.7.2021

JEEBUS JAKAA IHMISIÄ

Harva nauttii konflikteista. Kaipaamme sopusointua ja rauhaa. Pidämme jopa seminaareja, joissa opetetaan rauhanrakentamista ja konfliktien ratkaisua seurakunnissamme.

Lue Matt. 10:34-39. Mitä Jeesus tarkoittaa sanoessaan, ettei tullut tuomaan rauhaa vaan miekan? Miksi näin, vaikka Jeesus on Rauhan Ruhtinas (Jes. 9:5)?

Jeesuksen sanat ovat tyrmistyttävällä tavalla vastoin yleistä käsitystä. Vapahtaja, joka tuli tänne avuttomana vauvana, ei henkivartijoiden ympäröimänä mahtavana kuninkaan, kehotti rakastamaan niin lähimmäisiä kuin vihamiehiäkin, mutta tässä hän sanookin nyt seuraajilleen tuovansa erimielisyyttä ja taisteluita. Kuulijat varmaankin ihmettelivät, kuten mekin: *Mistä on kysymys?*

Perimmiltään tekstissä (Matt. 10:35-39) on kyse siitä, kelle olemme kuuliaisia ja lojaaleja. Lainaten Miika 7:6 Jeesus haastaa yleisönsä tekemään valintansa ikuisuutta ajatellen. Pojan kuuluu rakastaa ja kunnioittaa vanhempiaan. Näin Mooseksen vuorella saamassa laissa vaadittiin; kuitenkin, jos tuo rakkaus ylitti kuulijan sitoutumisen Jeesukseen, vaadittiin vaikeaa päätöstä. Isän ja äidin kuuluu rakastaa ja hoivata lapsiaan. Kuitenkin, jos vanhemmat olisivat sitoutuneempia rakastamaan lapsiaan kuin Jeesusta, vaadittaisiin vaikeaa valintaa. Jeesus muistuttaa meitä siitä, että tärkein on laitettava etusijalle.

Lauseissa, joissa Jeesus puhuu tästä valinnasta, hän käyttää sanaa ”kelvollinen” (RK 2012). Kelvollisuus ei perustu korkeisiin moraalistandardeihin eikä edes synnin voittamiseen. Kelvollisuus perustuu siihen, että on suhteessa Jeesukseen. Olemme kelvollisia, kun valitsemme hänet yli kaiken muun – myös äidin, isän ja lasten yli. Valitsemme ristin kärsimykset ja seuraamme Jeesusta.

”Minulla ei ole suurempaa toivetta kuin nähdä nuorisomme täyttyvän todellisella uskon hengellä, joka saa heidät ottamaan ristinsä ja seuraamaan Jeesusta. Astukaa esiin, Kristuksen nuoret opetuslapset, te puhtauden ja vanhurskauden vaatteisiin pukeutuneet, joita periaatteet hallitsevat. Vapahattajanne ohjaa teidät asemaan, joka parhaiten sopii lahjoillenne ja jossa voitte olla suurimmaksi hyödyksi.” (5T 87.)

Mikä on avain ristin kantamiseen uskollisesti?

ITSEKKYYS

Kuten haapapuut ovat osa laajempaa maanalaista järjestelmää, samoin itsekkyyks on osa valtavaa maanalaista järjestelmää, jota kutsutaan synniksi ja joka estää meitä löytämästä todellista lepoa Jeesuksessa. Kaikista synnin ilmentymistä elämässämme helpoiten esiin tuntuu nousevan itsekkyyks. Se on useimmille meistä yhtä luonnollista kuin hengittäminen.

Lue Luuk. 12:13-21. Kuvaile Jeesuksen vertauksessa esiin nousevaa ongelmaa. Onko tulevaisuuden suunnittelu itsekästä? Onko se Jumalan valtakunnan väheksymistä? Mistä Jeesus meitä tässä varoittaa?

Tämä vertaus esiintyy vain Luukkaan evankeliumissa vertauksena erään kuulijan kysymykseen. Kuulija kysyy jotakin koskien perinnönjakoa, ja Jeesus vastaa kieltäytymällä ottamasta sovittelijan roolia veljesten välillä. Sen sijaan hän nostaa esiin suuremman taustalla vaikuttavan ongelman: itsekkyyden. Hän kaivaa yksittäisten tekojemme juuret esiin.

Ajattele elämässäsi ilmenevää itsekkyyttä. Miten itsekkyyks vaikuttaa suhteeseesi Jumalaan, puolisoosi, perheeseesi, seurakuntaperheeseesi, naapureihisi ja työtovereihisi? Millaista ratkaisua Fil. 2:5-8 tarjoaa?

Keskittyen vain omiin tarpeisiinsa ja kunnianhimoonsa tämä Jeesuksen vertauksessa esiintynyt tuntematon rikas mies unohti ottaa huomioon näkymättömän, taivaallisen todellisuuden. Suurempaa, parempaa ja enemmän eivät ole Jumalan valtakunnan perusperiaatteita. Paavali tarjoaa välähdyksen siitä, mikä motivoi Jeesusta hänen päättäessään ryhtyä sijaiskärsijäksemme.

Fil. 2:5-8 kuvailee, miltä esimerkillinen epäitsekkyyks, nöyryys ja rakkaus näyttävät. Jos valintojemme ja arvojärjestyksemme liikkeellepaneva voima ei ole rakkaus Jumalaan ja lähimmäiseen, rakennamme vain lisää aittoja itsellemme täällä ja sijoitamme vähemmän aarteita taivaaseen (Matt. 6:20).

Miksi on helppo joutua vaurauden tavoittelun pauloihin? Tarvitsemme rahaa selvitäksemme, mutta miksi vaikuttaa siltä, että vaikka meillä olisi kuinka paljon tahansa, haluamme aina vain lisää?

KUNNIAN- HIMO

Voimme innoittua ja rohkaistua tutkimalla Jeesuksen viimeistä viikkoa ennen ristiinnaulitsemista. Saamme myös kuvauksen siitä, kuinka levottomuus ja kunnianhimo ajavat ihmisiä tekemään ja sanomaan harkitsemattomia asioita.

Lue Luuk. 22:14-30. Miltä Jeesuksesta mahtoi tuntua, kun hän kuuli opetuslasten kinastelevan juhla-aterialla siitä, ketä heistä olisi pidettävä suurimpana (Luuk. 22:24)? Miksi opetuslapset ajautuivat sivuraiteille?

Me harvoin keskustelemme siitä, kuka meistä on suurin seurakunnassamme, perheessämme tai työpaikallamme. Saatamme ajatella sitä mielessämme, mutta kuka sellaisesta kehtaisi ääneen puhua?

Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun kysymys nousi esiin Jeesuksen seuraajien keskuudessa. Matt. 18:1 kertoo, miten opetuslapset esittivät saman asian Jeesukselle hieman yleisemmällä tasolla: "Kuka on suurin taivasten valtakunnassa?" Jeesus vastaa antamalla havainnollisen opetuksen. Hän kutsuu ryhmän keskelle lapsen. Kuulijoiden silmät suurenevat ja kulmakarvat nousevat. Mestarin teko vaatii selitystä ja sen hän antaa: "Totisesti: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, te ette pääse taivasten valtakuntaan." (Matt. 18:3.)

Kääntymys on edellytys sille, että voimme löytää todellisen levon Jeesuksessa. Tajuamme, että tarvitsemme ulkopuolista apua. Huomaamme, ettemme voi luottaa itseemme, vaan meidän on luotettava Jeesukseen. Arvomaailmamme ja kunnianhimoiset tavoitteemme muuttuvat. Jeesus sanoo opetuslapsille: *Luottakaa ja turvautukaa minuun lapsen lailla. Todellinen suuruus on sitä, että luopuu oikeuksistaan ja omaksuu taivaan valtakunnan arvot.*

Opetuslapset eivät olleet vielä oppineet tätä läksyä, kun Jeesus söi viimeistä ateriaa heidän kanssaan. Heidän kinastelunsa ja valtataistelunsa pilasi täydellisen yhteysaterian, joka ei enää koskaan toistuisi.

He käyttäytyivät näin, vaikka olivat viettäneet usean vuoden Jeesuksen kanssa, tehneet työtä hänen kanssaan sekä kuunnelleet ja oppineet hänen jalkojensa juuressa. Miten surullinen esimerkki siitä, kuinka turmeltuneena ihmissydän pysyy. Jumalan armo on kuitenkin aina läsnä, eikä Jeesus tästä sääliittävästä keskustelusta huolimatta luovuttanut heidän suhteensa.

TEKOPYHYYS Tekopyhä ihminen haluaa näyttäytyä erilaisena kuin todellisuudessa on. Sanaa ”tekopyhä” käytetään seitsemän kertaa Matt. 23. luvun keskustelussa, jossa Jeesus julkisesti moittii juutalaisen uskonnollisen johtajiston keskushahmoja tekopyhiksi (Matt. 23:13, 14, 15, 23, 25, 27, 29; RK 2012). Evanke-liumit osoittavat, että Jeesus tarjosi armoaan ja anteeksiantoan avionrikkojille, veronkerääjille, prostituoiduille ja jopa murhaajille, mutta hän ei suvainnut tekopyhiä (ks. myös Matt. 6:2, 5, 16; Matt. 7:5; Matt. 15:7-9; Matt. 22:18, RK 2012).

Lue Matt. 23:1-13 ja listaa neljä tekopyhän ihmisen keskeistä ominaisuutta, jotka Jeesus mainitsee.

Ensimmäisen vuosisadan juutalaisuudessa fariseukset edustivat konservatiivista uskonnollista oikeistoa, joka oli kiinnostunut kirjoitetusta ja suullisesta laista ja korostivat rituaalista puhtautta. Juutalaisuuden toisessa laidassa olivat saddukeukset. He olivat ryhmittymä pääasiassa varakkaita johtajia, jotka olivat usein pappisluokan eliittiä. He olivat omaksuneet kreikan kielen ja kreikkalaisen filosofian eivätkä usko-neet tuomioon eivätkä kuoleman jälkeiseen elämään. Kuvaisimme heitä liberaaleiksi. Molemmat ryhmittymät syyllistyivät tekopyhyyteen.

Jeesuksen mukaan olemme kaikki tekopyhiä, jos emme tee niin kuin sanomme tai kun teemme uskonnosta vaikeampaa toisille ilman, että sovellamme samoja standardeja itseemme, tai kun haluamme saada toisilta kiitosta uskonnollisesta innostamme tai kun vaadimme kunniaa ja tunnustusta, joka kuuluu yksin taivaalliselle Isällemme.

Jeesuksen tekopyhille suunnatut sanat olivat teräviä ja sattuvia, mutta hän oli silti täynnä rakkautta ja huolenpitoa heitäkin kohtaan.

”Jumalallinen sääli kuvastui Jumalan Pojan kasvoilta hänen antaessaan katseensa viipyä temppelissä ja sen jälkeen kuulijoissaan. Hän huudahti syvän sydämen tuskan ja katkerien kyynelten tukahduttamalla äänellä: ’Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niinkuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet.’” (5AO 173.)

Miten voimme havita tekopyhyyttä itsessämme, ja miten pääsemme siitä eroon?

LEVOTTO- MUUDEN VOITTAMI- NEN

Lue Joh. 14:1-6. Mitä voimme tehdä, ettei sydämemme olisi levoton? Miten pääsemme yli erimielisyyksistämme, itsekkyydestämme, kunnianhimostamme, tekeytyksistämme ja voimme löytää todellisen levon?

Levottomuuden voittaminen alkaa aina Jeesuksesta. Hän on tie, totuus ja elämä. Hän tietää oikean suunnan silloin, kun itse harhailemme päämäärättömästi. Jumalallisena lainantajana hän itse on totuuden persoonallinen ilmentymä, ja hänen Henkensä johtaa meidät tuntemaan koko totuuden (Joh. 16:13). Kun meihin sattuu, kun olemme väsyneitä ja uupuneita, sairaita ja masentuneita, hän on Elämä. Hän on luvannut meillekin yltäkylläisen elämän (Joh. 10:10). Se tarkoittaa iankaikkista kotiamme ja ikuista elämää, mutta myös laadultaan erilaista elämää täällä. Luoja kykenee antamaan ylenpalttisen runsaasti myös tässä ajassa.

"Älköön sydämenne olko levoton" on kutsu meille elää odottaen hyvää. Kun olemme alamaissa, hän voi nostaa meidät korkeammille näköalapaikoille. Kun kamppailemme pimeyden ja synnin kanssa, hän on se, joka on aloittanut meissä hyvän työn ja joka vie sen myös päätökseen (Fil. 1:6).

Riippumatta siitä, kuinka vaikeiksi asiat täällä muuttuvat, katsokaamme lupausta, joka meillä on Jeesuksessa. Hän valmistaakin meille sijaa - paikkaa, jossa tuskamme, levottomuutemme ja kärsimyksemme poistuvat ikiajoiksi. Tämä toivo on annettu meille Kristuksessa Jeesuksessa. Sitä tarjotaan meille kaikille riippumatta siitä, keitä olemme, millainen tausta meillä on, kuinka alhaisia olemme olleet tai olemme edelleen.

Ratkaisu on siinä, että tulemme Jumalan luo heikkoudeksamme, tuskassamme, rikkinäisyydessämme ja langenneessa olotilassamme tietäen, että hän hyväksyy meidät kaikesta huolimatta. Tästä armossa on kyse. Meidän on luotettava, että olemme saaneet armon, kun sitä uskossa etsimme.

Lue Jer. 3:22. Mitä Jumala pyytää meitä tekemään, ja mitä hän tekee vastauksena meille?

Miksi lupaus toisesta tulemisesta on erityisen tärkeä meille adventisteille, joilla on tietty ymmärrys kuolleen tilasta?

KERTAUS

Lisäaineisto: "Vain itseensä keskittyneessä elämässä ei voi olla mitään kasvua eikä hedelmällisyyttä. Jos olet vastaanottanut Kristuksen henkilökohtaisena Vapahtajanasi, sinun tulee unohtaa itsesi ja koettaa auttaa toisia. Puhu Kristuksen rakkaudesta, kerro hänen hyvyydestään. Täytä jokainen ilmevä velvollisuus. Tunne sydämessäsi vastuuta sieluista, ja koeta kaikin voiminesi pelastaa kadotettuja. Kun saat Kristuksen hengen - epäitseekkään rakkauden ja toisen hyväksi työskentelyn hengen - niin kasvat ja tuotat hedelmää. Hengen armolahjat kypsyvät luonteessasi. Uskosi lisääntyy, vakaumuksesi syventyy ja rakkautesi täydellistyy. Yhä enemmän heijastat Kristuksen kaltaisuutta kaikessa, mikä on puhdasta, jaloa ja rakastettavaa." (KV 42.)

Seurakunnan jäsenten keskinäisiä suhteita selvitettäessä "osapuolten välisiä keskusteluja on pitkitetty tuntitolkulla, ja sen lisäksi että heidän oma aikansa on tuhlaantunut, myös Herran palvelijoiden on täytynyt kuunnella heitä, vaikka armo ei ole saanut pehmittää kummankaan osapuolen sydäntä. Jos ylpeys ja itsekkyyks pantaisiin syrjään, viisi minuuttia riittäisi useimpien ongelmien ratkaisemiseen." (White, *Early Writings*, s. 119.)

Keskustelunaiheita:

1. Pohtikaa käytännön tapoja voittaa itsekkyyks. Miten voitte olla tilivelvollisia toisillenne niin, että keksimänne tavat eivät jää vain ajatuksen tasolle, vaan muuttuvat todellisuudeksi?
2. Tavoitteet eivät ole luonnostaan pahoja, mutta miten onnistumme odottamaan Jumalalta suuria ilman, että antaudumme kunnianhimon valtaan?
3. Useimmat meistä eivät näytä kunnianhimoaan, tekopyhyyttään, itsekkyyttään ja kateuttaan julkisesti. Osaamme kyllä tarjota paljon miellyttävämpää julkisivua. Haapapuun laajan juuriston tavoin kaikki nämä kielteiset ominaisuudet piilevät kuitenkin pinnan alla. Miltä Hengen ohjaama luonteenmuutos näyttää käytännössä? Miten pääsemme eroon levottomuudesta ja löydämme todellisen levon Jeesuksessa?
4. Pohtikaa vielä Jeesuksen toisen tulemisen merkitystä. Mitä toivoa meillä olisi ilman sitä? Mehän tiedämme, että kuolleet nukkuvat ylösnousemukseen asti, joka tapahtuu Jeesuksen toisessa tulemisessa. Jos toista tulemistä ei olisi, mitä hyötyä Kristuksen ensimmäisestä tulemisesta olisi ollut meille?

Levon hinta

”Jumala, luo minuun puhdas sydän ja uudista minut, anna vahva henki.” (Ps. 51:12.)

Avaintekstit:

2. Sam. 11:1-27;
2. Sam. 12:1-23;
1. Moos. 3:1-8;
1. Joh. 1:9.

Monet ihmiset etsivät epätoivoisesti rauhaa ja hiljaisuutta. He ovat valmiita jopa maksamaan siitä. Monissa suurkaupungeissa on internetvapaita huoneita, joita ihmiset voivat vuokrata tuntihinnalla. Säännöt ovat tiukat: ei metelöintiä, ei vieraita. Ihmiset ovat valmiita maksamaan siitä, että saavat vain istua rauhassa, mietiskellä tai ottaa nokoset. Lentokentillä on vuokrattavissa nukkumiskapseleita. Myös melua vähentävät kuulokkeet ovat suosittuja. Myynnissä on jopa kangashuppuja ja koottavia yksityisyysuojia, jotka voi vetää pänsä tai kehonsa yli saadakseen nopean työpaikkatauon.

Todellisella levolla on myös hintansa. Vaikka itseapua toittavan median konsultit haluaisivat saada meidät uskomaan, että voimme päättää kohtalostamme ja että lepo on vain valinta- ja suunnittelukysymys, jos kuitenkin tarkastelemme asiaa täysin rehellisesti, tajuamme olevamme kykenemättömiä saamaan sydämeemme todellista lepoa. Neljännellä vuosisadalla Augustinus esitti asian ytimekkäästi käsitellessään Jumalan armoa kuuluisassa *Tunnustukset*-kirjassaan: ” – Sinä olet luonut meidät itsellesi, ja levoton on sydämeemme, kunnes se sinussa löytää levon.” (*Tunnustukset*, Karisto Oy Kirjapaino, Hämeenlinna 2003, s. 31.)

Tällä viikolla tarkastelemme Jumalan mielen mukaisen miehen elämää, jotta opimme, kuinka hän ymmärsi Jumalan levon todellisen hinnan.

UUPUNEITA JA VÄSYNEITÄ

Eräänä leppeänä kevätiltana levoton kuningas Daavid asteli palatsinsa katolla. Hänen olisi pitänyt olla armeijansa kanssa Jordanin toisella puolen johtamassa sotilaitaan ammonilaisten kukistamisessa, että valtakuntaan saataisiin lopulta rauha.

Se, ettei Daavid ollut siellä, missä hänen olisi kuulunut olla, avasi oven kiusaukselle. Lue 2. Sam. 11:1-5. Mitä tapahtui? Minkä suuren synnin Daavid teki?

Katoltaan Daavid näki kauniin naisen kylpemässä. Mielijohotteet saivat hänessä vallan, ja hän makasi Batseban kanssa, jonka aviomies oli yksi hänen armeijansa luotetuista upseereista. Muinaisten kuninkaiden tapaan Daavidin valta oli rajoittamatonta. Hänen ei tarvinnut noudattaa sääntöjä, jotka hallitsivat muita. Ja kuitenkin Daavidin perheen tuskallinen tarina tämän käänteentekevän hetken jälkeen muistuttaa meitä siitä, että vaikka hän oli kuningas, hän ei ollut Jumalan lain yläpuolella.

Laki on annettu turvaksi ja suojaksi. Jos sen ulkopuolelle astuu, jopa kuningas joutuu kokemaan tekojensa seuraukset. Heti kun Daavid rikkoi Jumalan lain rajoja, hän alkoi tuntea sen vaikutukset kaikilla elämänsä alueilla. Daavid kuvitteli, ettei hänen hairahduksensa ollut paljastunut kenellekään; ja kuitenkin Batseba oli nyt raskaana ja hänen miehensä poissa.

Lue 2. Sam. 11:6-27. Miten Daavid yritti peitellä syntiään?

Daavidin suunnitelma saada Uria kotiin vaimonsa luo epäonnistui. Uria oli erinomaisen miehen maineessa, ja hän vastasi Daavidille näin: "Liitonarkku ja Israelin ja Juudan miehet asuvat teltoissa, ja herrani Joab ja hänen miehensä ovat ulkona leirissä. Menisinkö minä kotiin syömään, juomaan ja makamaan vaimoni kanssa? Niin totta kuin sinä elät, sitä en voi tehdä." (2. Sam. 11:11.) Lopulta epätoivoinen Daavid sortuu "kauko-ohjattuun" salamurhaan peittääkseen syntinsä.

Miten Daavid, jolle Jumala oli antanut niin paljon, saattoi vajota niin alas? Mistä varoituksesta meidän tulisi ottaa vaarin tässä kertomuksessa?

HERÄTYS- KUTSU

Natan ja Daavid tunsivat toisensa hyvin. Aiemmin Natan oli neuvonut Daavidia tämän tempelinrakennussuunnitelmissa (2. Sam. 7). Nyt profeetalla on erilainen viesti kuninkaalleen.

Miksi Natan esitti kertomuksen sen sijaan, että olisi nimennyt Daavidin synnin ja häpäissyt hänet oitis? Lue 2. Sam. 12:1-14.

Natan tiesi, mitä sanoa. Hän kertoi kertomuksen, johon Daavid entisenä paimenena saattoi samaistua. Daavidilla oli kehittynyt oikeudentaju, ja hän oli suoraselkäinen. Tavallaan Natan viritti ansan, johon Daavid suoraan asteli.

Kun Daavid tietämättään julisti oman kuolemantuomionsa, Natan sanoi hänelle: "Se mies olet sinä." (2. Sam. 12:7.) Tämän voi sanoa monella tavalla. Sen voi huutaa, sanoa syyttävästi tai ilmaista ääni täynnä huolenpitoa ja välittämistä. Natanin sanoissa kuului varmaankin armo. Daavidin on täytyntä tuntee samaa tuskaa mitä Jumala tuntee, kun joku hänen pojistaan tai tyttäristään tietoisesti astuu hänen tahtonsa ulkopuolelle. Jokin Daavidin sydämessä repeytyi.

Miksi Daavid vastaa sanomalla: "Olen tehnyt syntiä Herraa vastaan", sen sijaan, että olisi sanonut: "Olen tehnyt syntiä Batsebaa vastaan" tai: "Olen murhaaja"? (2. Sam. 12:13; ks. myös Ps. 51:6.)

Daavid tajusi, että synti, joka tekee sydämemme levottomaksi, on ensi sijassa loukkaus Jumalaa vastaan. Me satutamme itseämme, ja meillä on vaikutusta toisiin. Tuomme häväistystä perheellemme tai seurakunnallemme. Pohjimmiltaan me kuitenkin satutamme Jumalaa ja lyömme jälleen uuden nauhan ristinpuuhun, joka kohoaa taivasta kohti Golgatalla.

"Daavid liikuttui profeetan nuhteesta, hänen omatuntonsa heräsi, ja hänen syllisyytensä näyttäytyi kaikessa laajuudessaan. Katuvana hän nöyrytyi Jumalan edessä. Värähtelevin huulin hän sanoi: 'Minä olen tehnyt syntiä Herraa vastaan.' Kaikki toisille tehty vääryys heijastuu loukatusta takaisin Jumalaan. Daavid oli tehnyt pahoin syntiä sekä Uuriaa että Batsebaa kohtaan, ja sen hän nyt tunsu syvästi. Mutta tavattoman paljon suurempi oli hänen syntinsä Jumalaa kohtaan." (2AO 300, 301.)

ANTEEKSI- ANNETTU JA UNOHDETTU?

Kun Daavid on tietämättään julistanut tuomion itselleen (2. Sam. 12:5, 6), Natan nostaa esiin Daavidin synnin suuruuden. Daavidin sydän särkyy. Hän tunnustaa syntinsä. Heti Natan vakuuttaa, että Daavid on saanut anteeksi: "Herra vapauttaa sinut tästä synnistä, eikä sinun tarvitse kuolla." (2. Sam. 12:13.) Jumalan anteeksiantoa ei tarvitse odotella. Daavidin ei tarvitse todistaa olevansa todella vilpiton ennen kuin hänelle suodaan anteeksianto.

Kuitenkin Natan, joka on jo ennustanut Daavidin synnin seuraukset 2. Sam. 12:10–12, jatkaa kertomalla, että syntyvä lapsi tulee kuolemaan.

Mitä tarkoittaa, että Jumala oli vapauttanut Daavidin synnistä? Lue 2. Sam. 12:10–23 pohtiessasi tuota.

Daavid varmasti mietti tätä samaa asiaa nähdessään maailmansa murenevan – vauvansa kuolevan, perheensä elämän menevän sekaisin (Amnon ja Absalom) ja tulevaisuutensa muuttuvan epävarmaksi. Daavidin synnit vaikuttivat myös viattomiin ihmisiin, kuten Uriaan ja vastasyntyneeseen vauvaan, mutta syntiensä seurauksista huolimatta Daavid alkaa ymmärtää, että Jumalan armo peittää tämän kaiken ja että jonakin päivänä kaikki synnin seuraukset poistetaan. Sitä odotellessa hän voi saada rauhan kolkuttavaan omaantuntoonsa Jumalan armossa.

Mitä Daavid tuntee todellisuudessa tarvitsevansa? Mitä hän kaipaa? Lue Ps. 51:3–8.

Psalmissa 51 Daavid avaa sydämensä ja tunnustaa syntinsä. Daavidin vetoamus armon saamiseksi tuo esiin Jumalan horjumattoman rakkauden ja hänen suuren myötätuntonsa. Daavid kaipaa uudistumista.

Kun mietimme Jeesuksessa löytämämme levon hintaa, taajuamme, että olemme syntisiä ja tarvitsemme Pelastajaa. Sitten käännyimme pyytämään apua siltä ainoalta, joka voi pestä meidät puhtaiksi ja uudistaa meidät. Kun teemme tämän, voimme olla rohkealla mielellä: tässä on avionrikkoja, manipuloijia, murhaaja ja ihminen, joka rikkoi ainakin viittä kymmenestä käskystä, mutta hän pyytää apua ja tarttuu lupaukseen Jumalan anteeksiannosta.

JOTAKIN UUTTA

Kun Daavid on tunnustanut syntinsä puolustelematta tai selittelemättä sitä, hän vetoaa Jumalaan. Mitä hän pyytää? Lue Ps. 51:9-14.

Viittaus iisopilla puhdistamiseen oli tuttua sanastoa jokaiselle israelilaiselle, joka oli koskaan käynyt pyhäkössä. Viitataan rituaaliseen puhdistautumiseen, jota kuvattiin Mooseksen laissa (3. Moos. 14:4), Daavid tunnustaa uhrin voiman – uhrin, joka tulevaisuudessa annettaisiin poistamaan maailman synnit.

Daavid pyytää myös iloa ja riemua. Eikö pyyntö ole vähän julkea ajatellen hänen syntinsä suuruutta?

Kenties pyyntö on helpompi ymmärtää, jos asian ilmaisee toisin: ”Kerro, että olen saanut anteeksi, jotta voin astua taas pyhäkköön, jossa saan kuulla niiden iloa ja riemua, jotka sinua palvelevat.”

Kun Aadam ja Eeva tekivät syntiä, he piiloutuivat Jumalalta (1. Moos. 3:8). Miksi Daavidin pyyntö sen jälkeen, kun hän oli tehnyt syntiä, on niin erilainen? Lue Ps. 51:13, 14.

Daavid ei halua menettää Jumalan läsnäolossa elämisen tuntoa. Hän tajuaa olevansa voimaton ilman Pyhää Henkeä. Hän tietää, että yhtä helposti kuin hän lankesi syntiin Batseban kanssa, hän voi langeta uudelleen. Hänen itsevarmuutensa on pirstaleina.

Daavid ymmärtää, että voitot tulevaisuudessa eivät ole hänestä itsestään lähtöisin; ne ovat yksin Jumalasta Daavidin turvatussa täysin häneen.

Voitokkaassa kristillisessä elämässä ei ole kyse meistä itsestämme, ainoastaan Jeesuksesta. Kaipaamme hänen läsnäoloaan ja Henkeään; haluamme hänen tarjoamansa pelastuksen ilon. Ymmärrämme uudistumisen ja ennallistamisen tarpeemme. Tarvitsemme Jumalan antamaa lepoa, hänen luomistekoaan meissä. Luomisen lepo ei ole kaukana anteeksiannosta. ”Jumala, luo minuun puhdas sydän ja uudista minut, anna vahva henki.” (Ps. 51:12.) Jakeessa käytetään luomisen sanastoa. Vanhassa testamentissa vain Jumala voi luoda (*bāra*) — ja kun meidät on luotu uudestaan, me voimme levätä.

JUMALAN VALON HEIJASTA- JAT

Kenties luonnollisin reagoititapa nolon epäonnistumisen ja anteeksisaannin jälkeen on yrittää unohtaa koko tapahtuma. Muistot epäonnistumisesta voivat olla tuskallisia.

Mitä Daavid haluaa tehdä kipeän kokemuksensa kanssa? Lue Ps. 51:15-21.

Kun jokin astia tai kallisarvoinen maljakko putoaa ja särkyi sirpaleiksi, me yleensä huokaisemme ja heitämme hyödyttömät palaset pois. Japanissa on perinteinen taidemuoto nimeltä *kintsugi*, jossa on erikoistuttu rikkoutuneen keramiikan uudelleen kokoamiseen. Siinä käytetään jotakin arvokasta metallia, esim. nestemäistä kultaa tai hopeaa, jolla liimataan särkyneet palat yhteen ja näin särkyneestä esineestä tulee kaunis ja kallisarvoinen.

Joka kerta kun Jumala antaa meidän rikkomuksemme anteeksi ja luo meidät uudelleen, jotakin muuttuu. Jumalan anteeksianto liimaa rikkonaisuutemme ehyeksi kokonaisuudeksi, ja entiset särökohdat vievät huomion Jumalan armoon. Meistä voi tulla Jumalan kovaäänisiä. "Silloin minun kieleni laulaen ylistää sinun vanhurskauttasi." (Ps. 51:16, RK 2012.) Me emme yritä itse korjata tai parannella itseämme. Meidän murtuneessa mielessämme ja särkyneessä, katuvassa sydämessämme on Jumalalle kiitosta kyllin – ne ovat valonsäteitä, jotka maailma voi nähdä ympärillämme. Kokemuksemme vetää puoleensa niitä, jotka itsekin etsivät anteeksiantoa.

Miten Ps. 51 ja 1. Joh. 1:9 liittyvät toisiinsa?

1. Joh. 1:9 on lyhyt tiivistelmä Psalmista 51. Kuten Daavid tiesi, että "Murtunut mieli on minun uhrini, särkynttä sydäntä et hylkää, Jumala" (Ps. 51:19), samoin Johannes vakuuttaa: "Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä." (1. Joh. 1:9.)

Daavid ei pystynyt korjaamaan vahinkoa, jonka hänen tekonsa ja huono esimerkkinsä hänen perheelleen olivat saaneet aikaan. Hän kärsi päätöksensä ja tekonsa seuraukset. Silti Daavid tiesi, että hän oli saanut anteeksi. Hän tiesi, että hänen piti luottaa uskossa siihen, että eräänä päivänä Jumalan todellinen Karitsa tulisi ja ottaisi hänen paikkansa.

KERTAUS

Lisäaineistoa: ”Daavid katui vilpittömästi ja syvästi. Hän ei yrittänyt mitenkään lieventää rikostaan. Eikä hän rukouksillaan pyrkinyt vapautumaan uhkaavasta tuomiosta. – Hän totesi sielunsa tahaantuneeksi ja inhosi syntiään. Eikä hän rukoillut vain anteeksiantoa vaan myös sydämen puhtautta. – Hän uskoi, että Jumalan lupaukset syntisille takasivat hänellekin anteeksiannon ja hyväksymisen. – ’Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki; särjettyä ja murtunutta sydäntä et sinä, Jumala, hylkää.’ Ps. 51:18, 19.

Vaikka Daavid oli langennut, Herra nosti hänet. –

Daavid nöyrtyi ja tunnusti syntinsä, kun taas Saul ylenkatsoi nuhteen ja paadutti sydämensä katumattomaksi.

[Tämä Daavidin elämänvaihe] – valaisee meille voimakkaasti koko ihmiskunnan taisteluja ja kiusauksia, aitoa katumusta –. Kautta aikojen – [t]uhannet Jumalan lapset ovat syntiin eksytyään – muistaneet – Daavidin vilpittömän katumuksen ja tunnustuksen, – niin hekin ovat rohkaistuneet katumaan ja yrittämään jälleen vaeltaa Jumalan käskyjen tietä.

Kuka – nöyrtyy Daavidin tavoin tunnustamaan syntinsä ja katumaan, saa olla varma siitä että hänellä on toivoa. – Herra ei koskaan hylkää todella katuvaa sielua.” (2AO 304, 305.)

Keskustelunaiheita:

1. Miksi kaikki synti on loppujen lopuksi syntiä Jumalaa vastaan? Mitä Jumalaa vastaan rikkominen tarkoittaa?

2. Mitä voimme sanoa ei-uskovalle, joka ponnistelee ymmärtääkseen, miksi viattomat kärsivät, sellaiset kuin Uria tai Daavidin ja Barseban vastasyntynyt vauva? Miten voimme selittää Jumalan rakkautta ja oikeudenmukaisuutta tällaisissa tilanteissa? Miten suuren taistelun näkökulma auttaa avaamaan asiaa?

3. Miksi Raamatusta omistetaan kaksi kokonaista lukua Daavidin ja Barseban kurjan tarinan kertomiseen? Millaista tarkoitusta kertomuksen esittäminen palvelee?

4. Synti erottaa meidät Jumalasta, kuten Ps. 51:13, 14 sanotaan. Miten tämä kokemukseksi mukaan tapahtuu? Miten selittäisit toisille, miltä ero Jumalasta tuntuu ja miksi se on niin epämurkavaa? Miksi lupaus armosta on ainoa apu?

”Tulkaa minun luokseni – –”

”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.” (Matt. 11:28.)

Avaintekstit:

Matt. 11:20-30;
Matt. 5:5, RK 2012;
5. Moos. 18:15;
Gal. 5:1;
2. Moos. 18:13-22;
Gal. 6:2.

Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.”

Miten upean lupauksen Jeesus antoi tällä meille. Kukapa meistä ei olisi joskus tuntenut itseään kuormien uuvuttamaksi, jos ei varsinaisesti työstä (vaikka siitäkin voi usein uupua) niin ainakin kaikesta muusta raskaasta, mitä elämä tuo mukanaan. Tässä Jeesus sanoo meille, että hän kyllä tietää, mitä me joudumme käymään läpi, ja hän auttaa meitä, jos me sallimme sen hänelle.

Pyydettyään meitä ottamaan hänen ikeensä harteillemme hän sanoo sitten: ”Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt.” (Matt. 11:30.) Toisin sanoen, hankkiutukaa eroon ikeistä ja taakoista, joita nyt kannatte (antakaa ne minulle), ja ottakaa sen sijaan minun ikeeni, sillä se on helpompi kantaa.

Miten voimme kokea tällaista lepoa, josta Jeesus puhuu? Elämmehän kuitenkin maailmassa, josta syntiinlankeemuksen jälkeen Herra sanoi Aadamille: ”Otsa hiessä sinun on hankittava leipäsi – –.” (1. Moos. 3:19.) Olemmehan saaneet tuntea, millaista on raataa työssä ja kantaa taakkoja, jotka tuntuvat liian raskailta kantaa, ainakin yksin.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 31.7.2021

”MINÄ ANNAN TEILLE LEVON”

Lue Matt. 11:20-28, jossa Jeesus sanoo: ”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.” Mikä on lausunnon asiayhteys? Miten Jeesus antaa levon?

Jeesus puhui aina jossakin tietyssä asiayhteydessä. Ymmärtääksemme häntä meidän on ymmärrettävä asiayhteys, johon kulloinenkin lausunto liittyy.

Matt. 11. luku on kyseisen evankeliumin käännekohta. Lausunnot, joissa Galilean tärkeitä kaupunkeja tuomitaan, ovat evankeliumin ankarimpia siihen asti. Jeesus ei mielistele; hän panee sormensa sinne, mihin sattuu; hän on tekemisissä ”väärien” ihmisten kanssa (Matt. 9:9-13); hänen väitteensä siitä, että hän voi antaa syntejä anteeksi, herättää uskonnollisissa johtajissa pahennusta (Matt. 9:1-8).

Jeesus tosiaan lausuu tuomitsevia sanoja ihmisille verra-ten heitä Sodomian asukkaisiin – kaupungin, jota pidettiin pahuuden tyysijana. ”Minä sanon: Sodomian maa pääsee tuomiopäivänä vähemmällä kuin sinä.” (Matt. 11:24.)

Jännitteet kasvavat, mutta Jeesus panee vain uuden vaihteen päälle ja tarjoaa todellista lepoa. Hän voi tehdä sen, koska ”Kaiken on Isäni antanut minun haltuuni. Poikaa ei tunne kukaan muu kuin Isä eikä Isää kukaan muu kuin Poika” (Matt. 11:27). Jeesuksen kyky tarjota lepoa perustuu hänen jumaluuteensa ja ykseyteensä Isän kanssa.

Ennen kuin voimme purkaa taakkojamme, meidän on ymmärrettävä, ettemme voi kantaa niitä yksin. Suurin osa meistä ei luovu taakoistaan, elleimme ole tajunneet todellista tilaamme. Jeesuksen kutsu on tarveperusteinen.

Matt. 11:28 kreikankielinen alkuteksti alkaa käskymuodolla. ”Tulkaa” ei ole vaihtoehto, vaan edellytys levon löytämiselle. ”Tulkaa” tarkoittaa, että meidän on luovutettava hallinta. Tänä aikana, jolloin voimme kätevästi hallita monia asioita elämässämme älypuhelimemme kautta, Jeesuksen luo tuleminen ei vaikuta luonnolliselta suunnalta. Hallinnan luovuttaminen on useimmille kristillisen elämän vaikein osa.

Rakastamme puhua siitä, mitä Jumala tekee hyväksemme Kristuksessa ja kuinka emme voi pelastaa itseämme tai muita kaltaisiamme. Tämä on totta, mutta meidän on silti tehtävä tietoinen valinta *tulla* Jeesuksen luo ja antautua hänelle. Tässä kohtaa vapaa tahto nousee keskiöön.

”OTTAKAA MINUN IKEENI HARTEIL- LENNE”

Lue Matt. 11:29, 30. Miksi Jeesus ajoittaa kehotuksensa ottaa hänen ikeensä kohtaan, jossa on juuri kutsunut meitä luovuttamaan taakkamme hänelle ja löytämään todellisen levon?

”Tulkaa”-käskyn (Matt. 11:28) jälkeen seuraa heti kaksi uutta käskyä: ”ottakaa” ja ”oppikaa minusta” (Matt. 11:29, RK 2012). Meidän tulee ottaa Jeesuksen ies ja oppia häneltä.

Isän ja Pojan läheinen suhde (ks. Matt. 11:25–27) tarjoaa vahvan vertauskuvan, joka voi selittää jakeissa käytettyä kielikuvaa ikeestä. Isä ja Poika toimivat yhdessä pelastaakseen ihmiskunnan. Ies on vertauskuva alistumisesta (ks. Jer. 27) ja yhteisestä päämäärästä. Alistumme hänen ikeensä alle ja hyväksymme häneltä saamamme tehtävän siunata ympärilämme olevia. Me emme kannu hänen iestään; olemme vain ikeen välityksellä liittyneet häneen, koska hänen ikeensä on sopiva ja hänen kuormansa kevyt (Matt. 11:30, RK 2012).

Toinen käsky ”oppikaa minusta” toistaa tätä ajatusta. Kreikan kielen verbi ”oppia” liittyy ajatukseen opetuslapseudesta. Kun opimme Jeesukselta, olemme hänen todellisia opetuslapsiaan. Kuuliaisuus ja sitoutuminen ovat opetuslapseuden tunnusmerkkejä.

Miten Jeesuksen ikeen ottaminen (Matt. 11:29) eroaa siitä, että ihminen on työn ja kuormien uuvuttama (Matt. 11:28)?

Ies oli yleisesti käytetty kielikuva laista. Ap. t. 15:10 käyttäi sitä viitaten lakiin ympärileikkauksesta. Gal. 5:1 asettaa vastakkain Jeesuksen tarjoaman vapauden ja orjuuden ikeen, jolla viitataan pyrkimykseen pelastua lakia noudattamalla. Jeesuksen ikeen ottaminen korostaa kuuliaisuutta hänelle ja sitoutumista hänen jalanjäljissään kulkemiseen ja hänen tehtävänsä osallistumiseen. Vaikka emme voi lisätä mitään pelastukseen, jonka Jeesus voitti meille ristillä, meistä voi tulla hänen lähettiläitään, jotka levittävät ilosanomaa. Kuten vuorisarna (Matt. 5–7) osoittaa, Jeesuksen tulkinta laista on jopa radikaalimpi kuin fariseuksilla. Hän vaatii meiltä sydänkirurgiaa ja motiiviemme muuttumista, ja silti hänen ikeensä on hyvä kantaa ja hänen kuormansa kevyt (Matt. 11:30).

**”MINÄ OLEN
SYDÄMEL-
TÄNI
LEMPEÄ JA
NÖYRÄ”**

”Totuuden tunteminen ei riipu niinkään älyn voimasta kuin pyrkimyksen aitoudesta ja hartaan, Jumalasta riippuvan uskon vilpittömyydestä. Enkelit lähestyvät niitä, jotka nöyri mielin etsivät jumalallista opastusta. Pyhä Henki annetaan avaamaan heille totuuden runsaat aarteet.” (KV 36.)

Lue Matt. 5:5 (RK 2012); 1. Piet. 3:4 ja Jes. 57:15. Miten määrittelisit lempeyden ja nöyryyden tekstien perusteella?

2. Kor. 10:1 Paavali viittaa Kristuksen lempeyteen ja hyvyyteen. Lempeys ja nöyryys eivät ole määritelmiä ihmiselle, joka ei osaa pitää puoliaan. Jeesus ei itse tarkoituksella hakeutunut yhteenottoihin, vaan usein karttoi niitä, koska hänen tehtävänsä oli vielä täyttämättä (Joh. 4:1-3). Ristiinlanteissa hän kuitenkin vastasi rohkeasti mutta ystävällisesti. Esimerkiksi hänen valituksensa Jerusalemin puolesta juuri ennen ristiinnaulitsemista eivät olleet huudettuja kirouksia, vaan kyynelsilmin lausuttuja kuvauksia Jerusalemiä odottavasta tuhosta (Luuk. 19:41-44).

Uudessa testamentissa Jeesus kuvataan usein toisena Mooseksena. Hän julistaa vuorelta valtakuntansa periaatteita (Matt. 5:1). Hän järjestää kansanjoukoille ruokaa ihmeen kautta (Matt. 14:13-21). 4. Moos. 12:3 kuvailee Moosesta nöyräksi. Samoja kaikuja löytyy Matt. 11:29. Viiden tuhannen ruokkimista todistaneet huudahtavat ihmeissään: ”Tämä on todella se profeetta, jonka oli määrä tulla maailmaan.” (Joh. 6:14). Tällä viitattiin 5. Moos. 18:15 ja Moosekseen profeettana.

Jeesuksen nöyryys ja lempeys ovat selvästi suurempia kuin Mooseksen. Onhan Jeesus Vapahtajamme. Vaikka Mooseskin tarjosi itsensä kansansa pelastamiseksi (2. Moos. 32:32), hänen kuolemansa ei olisi auttanut mitään, sillä hän oli itsekin syntinen ja tarvitsi Vapahtajaa, joka hoitaisi hänen syntivelkansa. Vaikka voimme oppia Moosekselta ja hänen elämästään, emme voi löytää pelastusta hänessä.

Tarvitsemme Vapahtajaa, joka voi ottaa paikkamme paitsi esirukoilijana myös sijaiskärsijänämme. Esirukous on tärkeää, mutta meidät voi pelastaa syntiemme laillisilta seurauksilta ainoastaan se, että Jumala maksoi ristillä hengellään syntiemme rangaistuksen. Ja vaikka Jeesuksen elämän esimerkki oli suuri, se olisi ollut turha ilman ristiä ja ylösnousemusta.

**”MINUN
IKEENI
ON HYVÄ
KANTAA”**

Matteus käyttää sanaa ”ies” samaan tapaan kuin sitä juutalaisuudessa ja muissa Uuden testamentin kohdissa yleensä käytettiin viittaamaan lain vääranlaiseen ymmärtämiseen.

Kreikan sana, joka Matt. 11:30 on käännetty sanalla ’hyvä’, voitaisiin kääntää myös sanoilla ’helppo’, ’miellyttävä’, ’hyödyllinen’ tai ’sopiva’. Monet pitävät Jumalan lakia ankarana ja vaikeana noudattaa, joskus jopa epäoleellisena. Miten voimme auttaa heitä löytämään lain kauneuden ja innoittaa heitä rakastamaan Lainantajaa?

Vanhemmat muistavat hetken, kun heidän lapsensa otti ensi askeleensa. Huojuvaa ensimmäistä askelta seuraa varovainen toinen askel ja sitten kolmas - ja sen jälkeen lapsi todennäköisesti jo kompastuu ja kaatuu. Siitä seuraa ehkä kyyneleitä ja mahdollisesti jopa mustelma, mutta kun lapsi on kerän päässyt liikkumisen vapauden makuun, hän nousee ylös ja yrittää uudelleen. Kävelyä, kaatumista, ylös nousemista, kävelyä, kaatumista, ylös nousemista. Tämä kaava toistuu useita kertoja ennen kuin lapsi osaa kävellä vakaasti. Kompuroinneista ja kaatumisista huolimatta lapsen kasvot loistavat ylpeydestä kuin julistaen: *Isi, äiti, minä osaan kävellä!*

Jeesuksen kanssa kulkeminen ei aina ole helppoa, mutta se on hyvä ja oikea tapa toimia. Saatamme kompastua, jopa kaatua, mutta voimme aina nousta ylös ja jatkaa kulkua hänen rinnallaan.

Gal. 5:1 Paavali kirjoittaa: ”Vapauteen Kristus meidät vapautti. Pysykää siis lujina älkääkä alistuko uudelleen orjuuden ikeeseen.” Mitä tämä tarkoittaa? Miten Kristus on vapauttanut meidät? Miten hänen ikeensä eroaa orjuuden ikeestä, josta Paavali varoittaa?

Paavali ei tarkoittanut ”orjuuden ikeellä” Jumalan lakia ja kymmentä käskyä. Päinvastoin, olemalla uskossa kuuliaisia ja ymmärtämällä, että pelastuksemme on taattu, ei lakiin vaan Kristuksen vanhurskauteen perustuen, voimme saada todellisen levon ja vapauden.

Miksi Jumalan laille kuuliainen elämä on levollisempaa kuin elämä, jossa rikomme hänen lakiaan?

”MINUN KUORMANI ON KEVYT”

Matt. 11:30 Jeesus käyttää taakan kantamiseen liittyvää kielikuvaa: ”Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt.”

Mooses oli iloinen tavatessaan appensa Jetron sen jälkeen, kun Israel oli lähtenyt Egyptistä ja ylittänyt Punaisenmeren. Lue 2. Moos. 18:13-22. Miltä toisten taakkojen kantaminen näyttää tässä kertomuksessa?

2. Moos. 18:13 kerrotaan, että kansa tuli Mooseksen luo aamusta iltaan, jotta Mooses voisi ratkoa heidän välisiä asioita. Kun Jetro näki tämän, hän vetosi vävyynsä, että tämä loisi järjestelmän, joka antaisi tälle tilaa keskittyä isoihin asioihin, kun pienemmät asiat luotettaisiin toisten hoidettaviksi. Mooses kuunteli Jetroa ja toteutti muutokset.

Sanoessaan, että hänen kuormansa on kevyt, Jeesus halusi muistuttaa meitä siitä, että voimme luottaa häneen, perimmäiseen Taakankantajaan. Mooseksen tavoin meidän on opittava, että tarvitsemme toisia jakamaan taakamme. 1. Kor. 12:12-26 Paavalin käyttämä kielikuva Kristuksen ruumiista tarjoaa hyvän esimerkin siitä, miltä taakkojen jakaminen voi näyttää. Tarvitsemme hyvin toimivan ruumiin voidaksemme kantaa painoa. Tarvitsemme jalkoja, käsiä, olkapäitä, lihaksia ja jänteitä voidaksemme kantaa yhtään mitään.

Lue Gal. 6:2. Miten toistemme taakkojen kantaminen auttaa meitä täyttämään Kristuksen lain?

Jakeen välitön asiayhteys auttaa ymmärtämään sitä. Gal. 6:1 Paavali sanoo, että jos veli tai sisar lankeaa kiusaukseen, meidän tulee ojentaa häntä lempeästi (muista, miten kohdasit Matt. 11:29 Jeesus kutsuu itseään lempeäksi). Taakkojen kantaminen tarkoittaa raiteilta suistuneen ojentamista ja palauttamista takaisin entiseen asemaan, jotta hän näkisi Jumalan armon. Samalla se tarkoittaa toistemme auttamista silloin, kun toisella on vaikeaa. Kreikan kielen taakkaa tarkoittava sana viittaa myös raskaaseen painoon tai kiveen. Se muistuttaa meitä siitä, että me kaikki kannamme taakkoja ja tarvitsemme ihmisiä, jotka voivat auttaa meitä niiden kantamisessa. Taakkojen jakaminen on Jumalan seurakunnalle uskomme tehtävä, joka vaatii lempeyttä ja saa aikaan myötätuntoa.

KERTAUS

Lisäaineisto: ”Kun työsi tuntuu sinusta raskaalta ja valittat vaikeuksistasi ja koettelemuksistasi, kun sanot, ettei sinulla ole voimaa vastustaa kiusausta ja ettet pääse voitolle kärsimättömyydestäsi ja että kristillinen elämä on jatkuvaa ylämäkeen kipuamista, voit olla varma, ettei sinulla ole Kristuksen ies harteillasi, vaan kannat toisen isännän iestä.” (CG 267.)

”Tarvitsemme jatkuvaa valppautta ja harrasta ja rakastavaa antautuneisuutta, mutta nämä tulevat luonnostaan, kun Jumalan voima uskon kautta valvoo sielua. Emme voi tehdä mitään, emme kerta kaikkiaan mitään saadaksemme Jumalan suosion. Emme saa lainkaan luottaa itseemme ja hyviin tekoihimme; mutta kun me erehtyvinä ja syntisinä olemme tulemme Kristuksen luo, voimme löytää levon hänen rakkaudessaan. Jumala hyväksyy jokaisen, joka tulee hänen luokseen luottaen täysin ristiinnaulitun Vapahtajan ansioihin. Rakkaus alkaa kummuta sydämessä. Emme ehkä koe suuria tunteita, mutta meillä on sydämessämme kestävä, levollinen luottamus. Jokainen taakka on kevyt, sillä Kristuksen ies on hyvä kantaa. Velvollisuudesta tulee ilo ja uhrauksesta nautinto. Polku, joka ennen näytti pimeältä, muuttuu kirkkaaksi Vanhurskauden Auringon säteiden valaistessa sen. Tällaista on valossa vaeltaminen kuten Kristus vaelsi.” (FW 38, 39.)

Keskustelunaiheita:

1. Muistatko sen hetken elämässäsi, kun viimeinkin antauduit Jeesukselle? Jaa kokemuksesi toisille ja keskity erityisesti niihin syihin, miksi päätit antautua?
2. Tutkikaa Jeesuksen rukousta Matt. 11:25–27. Keskustelkaa siitä, miten me saamme tietoa armosta. Miksi Jumala kätkee pelastussuunnitelman (”tämän”) viisailta ja oppineilta, mutta paljastaa sen lapsenmielisille?
3. Miten voimme käytännöllisellä tavalla auttaa taakkojensa kanssa kamppailevia lähimmäisiämme tulemaan Jeesuksen luo ja löytämään levon?
4. Pohtikaa vielä ajatusta lempeästä ja nöyrästä sydäimestä. Eikö tällainen asenne tee hallaa ihmisen itsetunnolle? Eikö meidän tulisi pyrkiä tuntemaan itseemme onnistuneiksi, varsinkin sellaisen, jolla on taipumus epäillä kykyjään muutenkin? Miten ristin tulisi auttaa meitä ymmärtämään, mitä Jeesus tarkoittaa lempeydellä ja nöyryydellä?

Lepoa perhesuhteisiin

”Kun siis te, rakkaat ystävät, olette ennalta selvillä tästä kaikesta, niin olkaa varuillanne. Älkää antako jumalattomien johtaa itseänne harhaan, niin että putoatte omalta varmalta pohjaltanne. Kasvaka meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa. Hänelle kunnia nyt ja iankaikkisuuden päivään asti. Aamen.” (2. Piet. 3:17, 18.)

Avaintekstit:

1. Moos. 34;
Hepr. 11:17–22;
5. Moos. 4:29;
1. Joh. 3:1, 2;
1. Moos. 39;
Ef. 6:1–13.

Nuori mies tähyili tarkasti horisonttiin. Viimeinkin hän näki heidät. Hän oli etsinyt veljiään jo usean päivän ajan. Hän lähestyi tuota synkeän näköistä joukkoa heiluttaen ja huudellen heille, mutta saikin kaikkea muuta kuin lämpimän vastaanoton. *Hänen omat veljensä halusivat itse asiassa tappaa hänet.* Jos Ruuben ei olisi astunut väliin, voi olla, ettei olisi mitään tarinaa kerrottavana. Ruuben sai toiset vakuuttumaan siitä, että poikaa pitäisi vain vähän piestä ja sitten heittää hänet kuivaan kaivoon. Myöhemmin Juuda keksi suuren suunnitelman hankkiutua pojasta eroon ja ansaita samalla vähän rahaa myymällä hänet ohikulkeville orjakauppiaille.

Millainen esimerkki häiriintyneistä perhesuhteista!

Me saamme valita monia asioita elämässämme, mutta emme perhettämme. Kukaan ei ole täydellinen, eikä kenelläkään meistä ole täydellistä perhettä ja täydellisesti toimivia perhesuhteita. Muutamia meistä on siunattu vanhemmilla, sisaruksilla ja muilla sukulaisilla, jotka heijastavat Jumalan rakkautta, mutta monet meistä joutuvat tyytymään vähemmän ihanteellisiin perheenjäseniin. Perhesuhteet ovat usein monimutkaisia ja kipeitä. Ne aiheuttavat meille levottomuutta ja tuskaa. Joudumme usein kantamaan raskasta emotionaalista taakkaa, jota me vuorostamme puramme muihin.

Miten voimme löytää Jumalan levon tällä elämämme alueella? Tällä viikolla käymme tutkimaan Joosefia ja hänen perhesiteitään, jotta näkisimme Jumalan työssään eheyttämässä ja tuomassa tunnepuolellemme lepoa häiriintyneistä perhesuhteista huolimatta.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 7.8.2021

KODIN TOIMIMAT- TOMAT IHMISSUH- TEET

Joosef tiesi, millaista on elää perheessä, jossa ihmissuhteet eivät toimi. Ongelmat alkoivat jo hänen isoisovanhempiensa aikana. Kun Saara tajusi olevansa hedelmätön, hän taivuttelei Abrahamin menemään orjattarensa Hagarin luo. Heti kun Hagar tuli raskaaksi, alkoi kilpailu. Kasvettuaan tällaisessa ilmapiirissä Ismael ja lisak veivät samat jännitteet omiin perheisiinsä. Lisak suosi Esautaa; Jaakob yritti koko ikänsä ansaita isänsä rakkautta ja kunnioitusta. Myöhemmin Jaakob huijattiin avioitumaan kahden sisaruksen kanssa, jotka kilpailivat keskenään siitä, kumpi saisi enemmän lapsia. He jopa värväsivät palvelijattarensa mukaan kilpaan synnyttämään Jaakobin lapsia.

Lue 1. Moos 34. Millaisen emotionaalisen jäljen tapahtuma on jättänyt perheeseen kokonaisuudessaan ja myös nuoreen Joosefiin?

Äitien välinen kilpailu heijastui lapsiin, jotka kasvoivat aina valmiina haastamaan riitaa. Joosefin vanhemmat veljet olivat jo nuorina aikuisina tappaneet kaikki Sikemin kaupungin miehet. Ruuben oli osoittanut uhmakkaasti ylivaltansa ikääntyvälle isälleen makaamalla Bilhan kanssa, joka oli Raakelin palvelijatar ja useiden Jaakobin poikien äiti (1. Moos. 35:22). Joosefin veli Juuda luuli leskeksi jäänyttä miniäänsä prostituuduksi ja päätyi saamaan kaksoiset tämän kanssa (1. Moos. 38).

Jaakob lisäsi perheen jännitteitä suosiessaan selvästi Joosefia antamalla tälle kalliin värikkään viitan (1. Moos. 37:3).

Miksi Abraham, lisak ja Jaakob on mainittu uskonsankarien listalla (Hepr. 11:17-22), vaikka heillä oli niin sotkuiset perhesuhteet?

Uskonsankarit eivät useinkaan täytä omia tai Jumalan odotuksia. Heidät on mainittu Hepr. 11. luvussa, ei sotkuisten perhesuhteittensa takia, vaan niistä huolimatta. He oppivat - usein kantapäähän kautta - painiskellessaan perheongelmiensa kanssa, mitä ovat usko, rakkaus ja luottamus Jumalaan.

Millaista perhesuhteiden toimimattomuutta olet itse saanut perintönä? Miten antautuminen Herralle auttaa murtamaan haitallisia malleja?

UUDEN SUUNNAN VALINTA

”Tällävälän Joosef oli vangitsijoidensa kanssa matkalla Egyptiin. Karavaanin edetessä etelään kohti Kanaanin rajaa hän saattoi kaukaa erottaa kukkulat, joiden lomaan isä oli pysyttänyt telttansa. Hän purskahti katkeraan itkuun ajatellessaan rakkaan isänsä yksinäisyyttä ja tuskaa. Ja Dootanin näkymät palautuivat jälleen hänen mieleensä. Hän muisti, miten vihaiset veljet loivat häneen tuimia silmäyksiiän, ja hänen korvissaan soivat yhä heidän pisteliäät, solvaavat vastauksensa hänen tuskaisiin avunpyyntöihinsä. Pelokkaana hän ajatteli tulevaisuuttaan. Miten jyrkästi hänen asemansa olikaan muuttunut – hellästi hoivatusta pojasta halveksituksi ja avuttomaksi orjaksi! Miten hänen kävisi yksin ja vailla ystäviä tuossa vieraassa maassa, johon hän nyt oli matkalla? Joosef antautui joksikin aikaa kokonaan surun ja kauhun valtaan. – –

Silloin hänen ajatuksensa suuntautuivat hänen isänsä Jumalaan. Jo lapsena häntä oli opetettu rakastamaan ja pelkäämään häntä. Isän teltassa hän oli usein kuunnellut kertomusta siitä, mitä tämä oli unessa nähnyt ollessaan matkalla maanpakolaisuuteen. – – Kaikki nämä arvokkaat opetukset muistuvat nyt elävästi hänen mieleensä. Joosef uskoi, että hänen isiensä Jumala tulisi olemaan myös hänen Jumalansa. *Ja niin hän siinä paikassa jättäytyi kokonaan Herralle ja rukoi, että Israelin Varjelija olisi hänen kanssaan hänen maanpakolaisuutensa maassa.*” (1AO 196, 197, kursivi lisätty.)

Joissakin kulttuureissa yhteisön roolia pidetään tärkeämpänä kuin yksilön, toisissa taas korostetaan yksilöä enemmän kuin yhteisöä. Raamatussa yksilön ja yhteisön roolia painotetaan tasapuolisesti, ja sieltä löytyy selkeästi kutsu sitoutua Jumalaan sekä henkilökohtaisesti että yhteisönä. Joosef alkaa löytää lepoa jumalasuhteessaan tekemällä henkilökohtaisen valinnan seurata Jumalaa.

Mitä seuraavat jakeet opettavat henkilökohtaisesta sitoutumisesta? 5. Moos. 4:29; Joos. 24:15; 1. Aik. 16:11; Ps. 14:2; Sananl. 8:10; Jes. 55:6.

Löytääksemme levon meidän on tehtävä henkilökohtainen valinta seurata Jumalaa. Vaikka esi-isämme olisivat olleet hengellisiä jättiläisiä, usko ja hengellisyys eivät kuitenkaan siirry geeneissä. Muista, että Jumalalla on vain lapsia, ei lastenlapsia.

TODELLISEN ITSETUNNON LÖYTÄMINEN

Jos Joosef oli elätellyt toiveita karkaamisesta ja pääsystä takaisin kotiin, ne hautautuivat Egyptiin saavuttua, kun Joosef myytiin merkittävään talouteen. 1. Moos. 39:1 kerrotaan, että ”egyptiläinen Potifar, faraon hoviherra ja henkivartijain päällikkö, osti hänet ismaelilaisilta”. Yhtäkkiä nuorukainen oli sysätty vieraan kielen ja kulttuurin vaikutuspiiriin.

Perheellämme ja läheisillä ihmisillä on ratkaiseva merkitys itsetuntonne kehitykseen. Joosef oli kasvanut uskoen, että hänessä oli jotakin erityistä – olihan hän rakastetuimman vaimon vanhin poika (1. Moos. 29:18), isänsä ehdoton suosikki, ja ainoa, jolla oli kaunis monivärinen puku (1. Moos. 37:3, 4).

Mutta kuka hän oli nyt? Orja, joka voitiin ostaa tai myydä isännän tahdosta. Miten nopeasti hänen tilanteensa muuttui-kaan; miten nopeasti elämä näytti kääntyvän häntä vastaan.

Joosef oppi läksyn, joka jokaisen on opittava. Jos olemme riippuvaisia siitä, miten muut määrittelevät arvomme, joudumme kokemaan kovia, sillä kaikki eivät tule arvostamaan sitä, keitä ja millaisia olemme. Tämänhetkisten roolienne sijaan meidän on löydettävä itsetuntonne siitä, mitä Jumala ajattelee meistä ja miten hän näkee meidät.

Miten Jumala näkee jokaisen meistä? Jes. 43:1; Mal. 3:17; Joh. 1:12; Joh. 15:15; Room. 8:14; 1. Joh. 3:1, 2.

Jumala katsoo meitä jokaista armollisin silmin. Hän näkee meissä mahdollisuuksia, kauneutta ja lahjakkuutta, joita emme itse osaa edes kuvitella. Hän oli valmis kuolemaan, jotta me saisimme mahdollisuuden saavuttaa sen, mitä varten meidät on luotu. Risti paljastaa meidän syntisyytemme ja lunastuksemme suuren hinnan, mutta samalla se osoittaa meille meidän suuren arvomme Jumalan silmissä. Riippumatta siitä, mitä muut ajattelevat meistä tai mitä itse ajattelemme itsestämme, Jumala rakastaa meitä ja pyrkii lunastamaan meidät synnin vallasta ja ikuiselta kuolemalta.

Miten me vastaamme Jumalan rakkauteen, joka on paljastettu meille Jeesuksessa Kristuksessa?

Monet kehottavat meitä rakastamaan itseämme sellaisina kuin olemme ja hyväksymään itsemme kritiikittä. Miksi tällainen on itsepetosta? Miksi on tärkeää, että arvomme tulee itsemme ulkopuolelta ja nimenomaan häneltä, joka on luonut meidät ja tuntee todelliset mahdollisuutemme?

IHMISUH- TEIDEN

HOITAMINEN JUMALAN TAPAA

Joosefin tarina Egyptissä alkaa suotuisasti. Hän on uskonut itsensä Jumalan haltuun, ja Jumala siunaa häntä. Hän nousee Potifarin talossa odottamattaan korkeaan asemaan.

Millä tavoin Jumalan siunaus Joosefin elämässä ilmeni? Millaisia Joosefin ihmissuhteet olivat? Lue 1. Moos. 39:1-6.

Joosef vaikuttaa tulevan hyvin toimeen Potifarin kanssa, ja hänen suhteensa muuhun talonväkeen näyttäsivät olevan kunnossa, mutta ongelmia on kehkeytymässä. Joku talossa on levoton.

Millaisen ihmissuhdeongelman eteen Joosef joutuu? Miten hän päättää hoitaa asian? Lue 1. Moos. 39:7-10.

Potifarin vaimolla on ongelma. Hän katsoo ihmisiä ”esineinä”, joita voi manipuloida. Hän haluaa käyttää Joosefia hyväkseen. ”Joosef oli kaunis vartaloltaan ja kasvoiltaan.” (1. Moos. 39:6.) Raamatussa harvoin kuvaillaan ihmisten fyysisiä ominaisuuksia, koska: ”Herra ei katso kuten ihminen. Ihminen katsoo ulkokuorta, mutta Herra näkee sydämeen.” (1. Sam. 16:7.) Tässä tapauksessa Joosefin komeus häitää hänen pyrkimyksiään olla uskollinen Jumalan periaatteille.

Joosef reagoi naisen vaatimukseen tavalla, joka näyttää vahingoittavan häntä itseään. Hän soveltaa raamatullisia periaatteita kaikkiin ihmissuhteisiinsa – myös Potifarin vaimoon. Ihmissuhteita koskevat raamatulliset periaatteet eivät ole vanhanaikaisia, kuten jokainen syntiin langennut voi kertoa.

Kyseessä ei ollut kertaluontoinen kiusaus. Potifarin vaimo houkutteli Joosefia päivästä toiseen (1. Moos. 39:10). Joosef yritti selittää päätöksensä motiiveja (1. Moos. 39:8, 9), mutta se ei auttanut.

Joosef tajuaa, ettei voi kontrolloida toisten päätöksiä. Hän päättää kuitenkin elää, rakastaa ja kohdella lähelläään olevia tavalla, joka tuo Jumalalle kunniaa. Joosef oli oppinut elämään Jumalan läsnäolossa, mikä auttoi häntä vastustamaan kiusausta.

Oletko koettanut soveltaa raamatullisia periaatteita niihinkin, joissa toinen osapuoli ”ei pelaa reilusti”? Kuinka se onnistui? Lue Matt. 5:43-48.

SUURI TAISTELU, LÄHELTÄ JA HENKILÖ- KOHTAISENA

Joosef kärsii periaatteittensa seurauksena (1. Moos. 39:11–20). Hänet heitetään vankilaan. Potifarin omaisuutena hänet olisi voitu tappa siihen paikkaan. Potifar ei ilmeisesti uskonut vaimoan, mutta suojellakseen mainettaan hänen piti puuttua asiaan. Olosuhteista huolimatta ”Herra oli kuitenkin Joosefin kanssa” (1. Moos. 39:21, RK 2012).

Elämä maapallolla ei ole reilua. Hyvää ei aina palkita, eikä pahasta heti seuraa rangaistusta. Silti Joosef löytää levon vankilassakin, sillä Jumala on hänen kanssaan. Joosef olisi voinut keskittyä tilanteen epäoikeudenmukaisuuteen. Hän olisi voinut vetäytyä ja luopua Jumalasta.

Mitä Joosef tekee vankilassa? Miten hän suhtautuu ympärillään oleviin? Lue 1. Moos. 39:21–40:22.

Joosef työskentelee kohtaamassaan todellisuudessa, ei ihan-
netilassa. Hän verkostoituu ja auttaa toisia, vaikka olosuhteet
vankilassa olivat kaukana ihanteellisista. Joosef ei myöskään
ole niin ylpeä, ettei voisi paljastaa haavoittuvuuttaan. Hän
pyytää apua juomanlaskijalta tulkittuaan tämän unen.

**Mikä on Paavalin Ef. 6:1–13 esittämä laaja näkökulma
ihmissuhteisiin?**

Ihmissuhteemme ovat pienoiskoossa olevia heijastuksia suu-
resta taistelusta Jumalan ja Paholaisen välillä. *Täydellisiä suh-
teita ei ole olemassa.* Jokaisessa suhteessa on kasvudyna-
miikkaa, ja Paholainen on kiinnostunut käyttämään kaikkia,
varsinkin läheisimpiä, suhteitamme hyväkseen vahingoit-
taakseen ja vaikeuttaakseen Jumalan tahdon toteutumista
elämässämme. Voimme olla kiitollisia, ettei meitä ole jätetty
yksin taistelemaan. Jumalan sanassa on annettu periaatteet
suhteittemme hoitamiseen. Jumalan lupaus antaa viisautta
(Jaak. 1:5) ulottuu myös ihmissuhteisiin. Ja kuten hän oli Joo-
sefin kanssa, samoin hän on luvannut olla meidän kanssam-
me, kun suhteemme käyvät mutkikkaiksi.

**Mieti Jaak. 1:5 annettua lupausta. Käytä hetki aikaa
rukoillaksesi viisautta ihmissuhteisiisi. Miten voit olla
vastanottavainen Pyhän Hengen kehotuksille, kun
olet tekemisissä näiden ihmisten kanssa?**

KERTAUS

Lisäaineistoa: Ellen White kirjoittaa Joosefista ja Potifarin vaimosta: ”Tässä on esimerkki kaikille sukupolville, joita maailmassa tulee elämään. – Jumala haluaa olla läsnä apuna, joka antaa Henkensä kilveksi. Ankarimpienkin kiusausten ympäröidessä heidät heillä on voimanlähde, josta voivat ammentaa vastustaakseen niitä. Kuinka raivokas olikaan hyökkäys Joosefin siveellisyyttä vastaan. Se tuli vaikutusvaltaisen henkilön taholta – ihmiseltä, joka mitä todennäköisimmin voisi johtaa harhaan. Miten päättäväisesti ja viipymättä hyökkäys kuitenkin torjuttiin. – Joosef oli uskonut maineensa ja etunsa Jumalan käsiin. Vaikka hänelle sallittiin jonkin aikaa koettelemuksia, jotka valmistivat häntä tärkeään tehtävään, Jumala huolehti tarkoin hänen maineestaan, jonka julma syyttäjä oli tahrannut. Myöhemmin, omana hyvänä aikanaan Jumala puhdisti sen. Jumala käytti jopa vankilaa keinona korottaa Joosef. Hyveellisyys tuo ajan myötä oman palkkionsa. Joosefin sydäntä suojaavana kilpenä oli Jumalan pelko. Se sai hänet pysymään lojaalina ja oikeamielisenä isäntäänsä kohtaan ja uskollisena Jumalalle. Hän halveksi kiittämättömyyttä, joka johtaisi käyttämään isännän luottamusta väärin, vaikkei isäntä koskaan saisikaan asiaa selville.” (1SP 132.)

Keskustelunaiheita:

1. Sisar X on juuri liittynyt seurakuntaan. Hän on naimisissa ei-uskovan kanssa. Hän rakastaa miestänsä, mutta mies ei pidä muutoksista vaimossaan. Millaisia Raamatun periaatteille perustuvia neuvoja antaisit uudelle seurakunnan jäsenelle?

2. Leo Tolstoi on kirjoittanut: ”Kaikki onnelliset perheet ovat samanlaisia; jokainen onneton perhe on onneton omalla tavallaan.” Kaikissa perheissä on toimintahäiriötä, koska ne koostuvat syntisistä, jotka tuovat omat ongelmansa perhesuhteisiin. Miten voimme Jumalan armossa pyrkiä seuraamaan raamatullisia rakkauden, anteeksiannon ja taakkojen kantamisen periaatteita, joiden noudattaminen eheyttää perhesuhteitamme?

3. Monilla on kokemusta siitä, miten asiat näyttävät sujuvan hyvin, mutta sitten yhtäkkiä onnettomuus iskee. Miksi tällaisina aikoina uskosta kiinnipitäminen ja Jumalan sanan lupauksiin tarrautuminen on niin tärkeää? Kun ajat ovat hyvät, miksi on niin tärkeää valmistautua hengellisesti huonoja aikoja varten?

Lepo, ihmissuhteet ja eheytyminen

”Mutta älkää olko murheissanne älkääkä syyttäkö itseänne siitä, että olette myyneet minut tänne, sillä Jumala lähetti minut teidän edellänne pelastamaan ihmishenkiä.” (1. Moos. 45:5.)

Avaintekstit:

- 1. Moos. 42:7-20;
- Matt. 25:41-46;
- 1. Moos. 42:21-24;
- 1. Moos. 45:1-15;
- Luuk. 23:34;
- 1. Moos. 50:15-21.

Erästä miestä syytettiin siitä, että tämä olisi raiskannut ”Joan”-nimisen naisen. Joan tunnisti miehen tekijäksi poliisin riviin asettamien epäiltyjen joukosta. Vaikka todistusaineisto jätti miehen syyllisyyden kyseenalaiseksi, nainen oli järkkymätön kannassaan, että juuri tämä ”Johnny” oli syyllinen.

Niin Johnny joutui vankilaan, jossa hän sai virua 14 vuotta rikoksesta, jota ei ollut tehnyt. Vasta kun DNA-testit todistivat miehen syyttömäksi, nainen tajusi hirvittävän virheensä.

Joan halusi tavata Johnnyn, kun tämä oli vapautettu. Mitä tämä mies, joka oli joutunut kärsimään niin paljon, tekisi kun tulisi kasvotusten naisen kanssa, joka oli pilannut hänen elämänsä niin moneksi vuodeksi?

Joan odotteli huoneessa Johnnyn tuloa. Kun Johnny astui sisään, he katsoivat toisiaan silmiin. Joan purskahti itkuun.

Hän kertoi myöhemmin: ”Johnny vain kumartui alas ja otti käteni omiinsa. Hän katsoi minua ja sanoi: ’Annan sinulle anteeksi.’ En voinut uskoa sitä. Tässä oli mies, jota olin vihannut, ja jonka olin toivonut kuolevan. Tässä hän kuitenkin oli ja kertoi minulle, joka olin tehnyt hänelle niin suurta vääryyttä, antavansa minulle anteeksi. Vasta silloin aloin ymmärtää, mistä armossa on kysymys. Ja vasta silloin aloin eheytyä ja löytää todellista lepoa.”

Tällä viikolla tarkastelemme anteeksiantoa ja mitä se voi saada aikaan levottomissa ihmissydamissä.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 14.8.2021

MENNEISYY- DEN KOHTAAMI- NEN

Lopulta asiat kääntyvät Joosefin osalta parempaan suuntaan. Hän ei vain vapaudu vankilasta, vaan hänestä tehdään Egyptin pääministeri (1. Moos. 41). Hän menee naimisiin ja saa kaksi lasta (1. Moos. 41:50-52). Egyptin varastohuoneet ovat täynnä, ja ennustettu nälänhätä on alkanut. Sitten eräänä päivänä Joosefin veljet ilmaantuvat Egyptiin.

Lue Joosefin ja veljien ensimmäisestä kohtaamisesta 1. Moos. 42:7-20. Miksi niin huolellinen suunnitelma? Mihin Joosef pyrki?

Joosefilla oli valta. Hän olisi voinut kostaa veljilleen ilman, että hänen olisi pitänyt perustella asiaa kenellekään. Koston sijaan Joosef on huolissaan kotona olevista perheenjäsenistään. Hän on huolissaan isästään. Oliko isä hengissä, vai oliko häiriintynyt perhe jäänyt ilman patriarkkaa? Entä Benjamin-veli? Isänsä ilona hän oli nyt samassa asemassa, jossa Joosef oli ollut. Olivatko veljet kohdistaneet kateutensa Benjaminiin? Joosef on nyt asemassa, jossa saattoi huolehtia haavoittuvista perheenjäsenistään, ja sen hän tekeekin.

Raamatullisten periaatteiden noudattaminen ihmisuhteissamme ei tarkoita sitä, että voimme tai meidän pitäisi hyväksyä pahoinpitelyä. Jokainen meistä on arvokas Jumalan silmissä. Jeesus maksoi äärimmäisen hinnan ristillä jokaisesta meistä.

Miksi Jeesus ottaa toisten pahoinpitelyn tai laiminyönnin niin henkilökohtaisesti? Lue Matt. 25:41-46.

Meidät on kaikki ostettu Jeesuksen verellä. Laillisesti kuulumme hänelle. Joka käyttäytyy loukkaavasti tai väkivaltaisesti toista kohtaan, hyökkää Jeesuksen omaisuutta vastaan.

Seksuaalisen hyväksikäytön ja henkisen tai fyysisen väkivallan ei tulisi koskaan kuulua perhedynamiikkaan. Niissä ei ole kyse perheen sisäisistä asioista, jotka ratkotaan keskenään. Tällaisissa tapauksissa tarvitaan ulkopuolista apua ja puuttumista. Jos sinua tai jotakuta perheessäsi pahoinpidellään, hae apua luotettavalta ammattilaiselta.

Mitä raamatullisia periaatteita sinun kuuluu soveltaa mihin tahansa vaikeaksi kokemaasi perhesuhteeseen?

VALMISTE- LUJA

Joosef olisi tuskin menestynyt Egyptissä, jollei olisi antanut anteeksi, sillä viha ja katkeruus olisivat mitä todennäköisimmin kalvaneet häntä ja vahingoittaneet hänen suhdettaan Herraan.

Useat tutkimukset tragedioista selvinneiden elämästä paljastavat, että uhrien toipumisessa ja eheytymisessä anteeksiänto on ollut keskeinen tekijä. Ilman sitä jäämme uhrin asemaan. Anteeksiänto liittyy enemmän itseemme kuin niihin, jotka ovat tehneet meille vääryyttä.

Vaikka Joosef on antanut veljilleen anteeksi, hän ei halua jatkaa perhesuhteitaan siitä, mihin ne jäivät Dotanin kaivon pohjalla. Hänen on nähtävä, onko mikään muuttunut.

Mitä Joosef sattuu kuulemaan? Lue 1. Moos. 42:21-24. Mitä hän saa tietää veljistään?

Keskustelut on käyty tulkin välityksellä, joten Joosefin veljet eivät tiedä, että tämä ymmärtää heitä. Joosef kuulee veljensä tunnustuksen. He olivat luulleet, että hankkiutumalla eroon Joosefista he vapautuisivat veljensä kanteluista, unista ja suosikkiasemasta. Levon sijaan heidän omaatuntoaan on kuitenkin kaikki nämä vuodet painanut syyllisyys. Heidän tekonsa oli johtanut levottomuuteen ja pelkoon Jumalan koston. Joosef tuntee sääliä heitä kohtaan. Hän itkee heidän vuokseen.

Nälänhätä tulee kestämään vielä useita vuosia, ja niinpä Joosef vaatii, että he tuovat Benjaminin mukanaan seuraavan kerran, kun tulevat ostamaan viljaa (1. Moos. 42:20). Hän myös pitää Simeonin panttivankina (1. Moos. 42:24).

Nähtyään, että Benjamin on yhä elossa, Joosef järjestää juhlat, joissa hän osoittaa suosiota Benjaminia kohtaan nähdäkseen, vieläkö vanhat kateuden kaavat nousisivat pintaan (1. Moos. 43:34). Veljet eivät osoita merkkejä kateudesta, mutta Joosef tietää, miten kavalia he voivat olla. Olivathan he pettäneet kokonaista kaupunkia (1. Moos. 34:13). Hän ymmärtää myös, että veljien on täytynyt valehdella isälle hänen kohtalostaan (1. Moos. 37:31-34). Niinpä hän laatii vielä yhden suuren kokeen (1. Moos. 44).

Mitä 1. Moos. 45:1-15 kertoo Joosefin tunteista veljiään kohtaan ja hänen heille suomastaan anteeksiäntosta? Mitä opetuksia itse saamme kertomuksesta?

ANTEEKSI ANNA JA UNOHDA?

Anteeksianto on halukkuutta luopua oikeutetusta kaunasta, tuomitsemisesta ja kostosta syyllistä kohtaan, joka on toiminut epäoikeudenmukaisesti. Perheterapeutti, tohtori Marilyn Armour on tehnyt työtä juutalaisvainoista selvinneiden parissa tutkien, mitä selviytyjät tekivät ymmärtääkseen sitä, mitä heille tapahtui. Armour kirjoittaa: "Koko ajatus anteeksiantosta on uhrin tietoinen teko. Se ei ole asia, joka tapahtuu itsestään."

Anteeksianto ei tarkoita, ettei teolla olisi seurauksia tai että väärintekijän annettaisiin jatkaa vääryksiään. Se tarkoittaa, että luovutamme kaunamme ja kostonhalumme Jumalalle. Muutoin suuttumus, viha ja katkeruus tekevät meihin kohdistuneesta vääryydestä vielä raskaamman kantaa.

Mitä anteeksianto saa aikaan meissä itsessämme? Pohdi asiaa Matt. 18:21-35 pohjalta.

Yksi avainasioita anteeksiantamisen oppimisessa on ymmärtää, mitä itse olemme saaneet anteeksi Kristuksessa. Olemme kaikki tehneet syntiä, ei vain toisia ihmisiä vastaan, vaan myös Jumalaa vastaan.

Oikeastaan jokainen synti on synti Luojaamme vastaan; ja kuitenkin saamme luottaa täydelliseen anteeksiantoon, ei siksi, että ansaitsisimme sen, vaan yksinomaan Jumalan armon tähden. Kun olemme ymmärtäneet tämän totuuden ja vastaanottaneet tällaisen anteeksiannon, voimme alkaa päästää irti ja antaa anteeksi toisille. Annamme anteeksi, ei sen tähden, että toiset ansaitsevat sen, vaan siksi, että tarvitsemme itsekkin anteeksiantoa ja olemme saaneet vastaanottaa sen Jumalalta. Kuinka usein mekään ansaitsisimme anteeksiantoa?

Joosef tarjosi toista mahdollisuutta rakentaa perhesuhteita, ilman kaunaa ja palaamista menneisyydessä tapahtuneisiin asioihin.

On lähes mahdotonta aloittaa alusta perheessä, jossa jokin kaisesta on tullut asiantuntija siinä, miten satuttaa toista parhaiten. Joosefin reaktio on kuitenkin toisenlainen. Hän haluaa jättää menneisyyden taakseen ja siirtyä eteenpäin rakkaiden ja hyväksynnän hengessä. Jos Joosefilla olisi ollut erilainen asenne, kertomuksella olisi ollut toisenlainen, ei niin onnellinen loppu.

ANTEEKSI- ANTO KÄY- TÄNNÖSSÄ

Voidakseni antaa anteeksi minun on myönnettävä, että minua on satutettu. Se voi olla vaikeaa, koska usein mieluummin pyrimme hautaamaan tunteemme kuin työstämme niitä. On paikallaan tunnustaa Jumalan edessä epäkristilliset näkökäsityksen ja vihan tunteemme. Psalmeissa tehdään usein niin. Voin vapaasti kertoa Jumalalle, etten pitänyt siitä, mitä tapahtui tai miten minua kohdeltiin ja että se tekee minut surulliseksi tai vihaiseksi tai molempia.

Joosefkin itkee nähdessään veljensä ja kohdatessaan uudelleen menneisyyden tunteita.

Mitä Jeesuksen sanat ristillä kertovat anteeksiannon ajoituksesta? Lue Luuk. 23:34.

Jeesus ei odottanut, että me ensin pyytäisimme anteeksi. Meidän ei tarvitse odottaa, että meitä loukannut pyytää anteeksi. Voimme antaa toisille anteeksi ilman, että he hyväksyvät anteeksiantomme.

Mitä Luuk. 6:28 ja Matt. 5:44 opettavat suhtautumisesta niihin, jotka ovat satuttaneet meitä?

Anteeksianto alkaa valinnasta pikemmin kuin tunteesta. Valitsemme antaa anteeksi, vaikka tunteemme eivät olisi samassa linjassa valinnan kanssa. Jumala tietää, että omassa voimassamme valinta on mahdoton, mutta "Jumalalle on kaikki mahdollista" (Mark. 10:27). Meitä kehoitetaan rukoilemaan niiden puolesta, jotka ovat satuttaneet meitä. Joskus henkilö on saattanut jo kuolla, mutta voimme silti rukoilla kykyä antaa hänelle anteeksi.

Anteeksianto ei aina ole helppoa. Kipu ja meille aiheutettu vahinko on voinut olla todella tuhoisaa jättäen meidät haavoille, rammoiksi ja rikkoutuneiksi. Parantumista tapahtuu, jos sallimme sen, mutta katkeruudesta, vihasta ja kaunasta kiinni pitäminen tekee siitä vaikeampaa, ellei mahdotonta.

Risti on paras esimerkki siitä, mitä Jumalalle maksoi se, että hän antoi meille anteeksi. Jos Herra kävi läpi tuollaista meidän tähtemme, vaikka tiesi, että niin monet torjuisivat hänet, silloin mekin voimme oppia antamaan anteeksi.

Kenelle sinun pitäisi antaa anteeksi - jos ei kyseisen ihmisen tähden, niin itsesi tähden?

LEVON LÖYTÄMINEN ANTEEKSI- ANNON JÄLKEEN

Kun Joosefin perhe saapuu Egyptiin, perheessä ei ole enää pimeitä salaisuuksia. Kertoessaan isälleen, että tämän poika, jonka tämä luuli kuolleen, oli nyt Egyptin pääministeri, Joosefin veljien on täytynyt tunnustaa isälleen myyneensä Joosefin.

Vaikka aina ei ole mahdollista tai viisasta saattaa suhteita entiselleen, se ei tarkoita, ettemmekö voisi antaa anteeksi. Emme ehkä voi halata syyllistä tai itkeä hänen kanssaan, mutta kenties haluamme kertoa anteeksiannostamme suusannallisesti tai kirjeessä. Ja sitten on aika päästää irti kivusta niin pitkälle kuin osaamme. Ehkä jonkinlaista kipua jää jäljelle, mutta ainakin voimme olla matkalla kohti eheytymistä.

Lue 1. Moos. 50:15-21. Mikä Joosefin veljiä huolettaa, ja miksi? Mitä pelko kertoo heistä itsestään?

Joosefin veljet olivat eläneet Egyptissä 17 vuotta (1. Moos. 47:28), ja silti, kun Jaakob kuoli, he pelkäsivät, että Joosef kostaisi heille. He tajusivat, miten paljon pahaa he olivat Joosefille tehneet. Joosef vakuuttaa antaneensa heille anteeksi. Muistutus teki varmaankin hyvää heille kaikille.

Jos haava on syvä, meidän on ehkä annettava anteeksi useita kertoja. Kun muistot vääryydestä tulevat mieleemme, meidän tulee mennä heti Jumalan luo rukouksessa ja tehdä päätös antaa anteeksi uudelleen.

Lue 1. Moos. 50:20. Miten jae auttaa selittämään ainakin osittain Joosefin halukkuutta antaa anteeksi veljilleen?

Joosef uskoi, että hänen elämänsä oli osa Jumalan suurta suunnitelmaa pelastaa senaikainen maailma nälänhädältä ja auttaa hänen perhettään täyttämään Jumalan lupaus tulla suureksi kansaksi. Joosefin oli helpompi antaa anteeksi tietäessään, että Jumala oli käyttänyt veljien julmaa suunnitelmaa saadakseen aikaan jotakin hyvää.

Joosefin tarinalla oli onnellinen loppu. Miten reagoit, kun kohdallesi ei tule yhtä onnellista loppua? Miten toivo onnellisesta lopusta auttaa selviytymään ei niin ihanteellisista lopuista?

KERTAUS

Lisäaineistoa: ”Samoin kuin Joosefin omat veljet myivät hänet pakanoille, yksi omista opetuslapsista myi Kristuksen hänen katkerimmille vihamiehilleen. Joosefia syytettiin väärin ja hänet heitettiin vankeuteen hyveellisyytensä tähden. Samoin Kristusta halveksittiin ja hänet hylättiin, koska hänen vanhurskas, itsensä kieltävä elämänsä oli nuhteena synnille. Ja vaikkei hän ollut syyppää mihinkään vääryyteen, hänet tuomittiin väärin todistajien todistuksen nojalla. Ja kun Joosef kesti kärsivällisesti epäoikeudenmukaisuutta ja sortoa sekä oli valmis antamaan anteeksi ja osoittamaan jalosti hyväyytään häntä pahoin kohdelleille veljilleen, se kuvaa sitä, miten Vapahtaja kesti valittamatta jumalattomien ihmisten pahuutta ja solvauksia sekä antoi anteeksi ei vain murhaajilleen vaan kaikille, jotka tulevat hänen luokseen tunnustaen syntinsä ja anoen anteeksiantoa.” (1AO 223.)

”Mikään ei oikeuta olemaan anteeksiantamaton. Joka on armoton toisia kohtaan, osoittaa itse jääneensä vaille Jumalan anteeksiantavaa armoa. Anteeksiannossaan Jumala vetää eksyneen sydämen lähelle suurta ja äärettömästi rakastavaa sydäntään. Jumalallinen sääli tulvii syntisen sydämeen ja hänestä toisiin. Ja niin Kristuksen armosta osallistuvissa havaitaan samaa hellyyttä ja sääliä, jota hän osoitti omassa jalossa elämässään.” (KV 179.)

Keskustelunaiheita:

1. Joku on sanonut: ”Anteeksiantamattomuus on sama kuin joiisi myrkyä toivoen, että toinen henkilö kuolee.” Mitä täällä tarkoitetaan?

2. Mikä tarkoitus oli Joosefin kaikilla perusteellisilla suunnitelmissa, jotka hän toteutti ennen kuin paljasti veljilleen henkilöllisyytensä? Miten ne vaikuttivat Joosefin ja hänen veljiinsä?

3. Joosefin taloudenhoitaja (esim. 1. Moos. 44:1-12) oli varmasti perillä joistakin Joosefin veljilleen tekemistä kokeista. Miten anteeksiannon kokemus vaikuttaa niihin, jotka vain sivusta seuraavat tilannetta?

4. ”Jumala ei koskaan johda lapsiaan toisin, kuin he haluaisivat tulla johdetuiksi, jos he voisivat nähdä lopun alusta ja sen tarkoituksen ihanuuden, jota he täyttävät hänen työtovereinaan.” (4AO 189.) Peilaa omaa elämäsi tätä ajatusta vasten. Miten asian ymmärtäminen voi auttaa meitä selviämään monista koettelemuksista ja taisteluista, joita kohtaamme?

Vapaa lepäämään

”Herra on minun valoni ja apuni, ketä minä pelkäisin? Herra on minun elämäni turva, ketä siis säikkyisin?” (Ps. 27:1.)

Avaintekstit:

Mark. 2:1-12;
1. Kun. 18;
1. Kun. 19:1-8;
Matt. 5:1-3;
Jes. 53:4-6;
2. Kun. 2:11.

Monet ihmisistä, joita Jeesus kohtasi maanpäällisen työnsä aikana, olivat sairaita, joskus jopa kuolemansairaita. He tungeksivat Jeesuksen luo parantukseen ja saadakseen lepoa kärsimyksiinsä. Ja sitä he myös aina saivat.

Joskus Jeesus lausui vain sanan ja sairaut paranoivat täydellisesti. Joskus hän kosketti heitä ja he paranoivat ihmeellisesti. Joskus hän lähetti heidät luotaan ja paraneminen tapahtui matkalla. Jeesus paransi miehiä, naisia, lapsia, juutalaisia, ei-juutalaisia, rikkaita, köyhiä ja vaatimattomia. Pahinkaan spitaali tai sokeus ei ollut hänen ulottumattomissaan. Hän tosiaan paransi niitäkin, joita oli kohdannut kaikkein hirvittävin ”sairaus” – kuolema.

Tällä viikolla tarkastelemme kahta hyvin erilaista parantamisesimerkkiä. Toisessa kärsivä ihminen oli niin sairas, ettei hän edes omin voimin päässyt tulemaan Jeesuksen luo. Hänen sairautensa näkyi selvästi kaikille. Toisessa tapauksessa sairaudesta ei ollut mitään ulkoisia merkkejä näkyvissä. Molemmissa tapauksissa parantuminen tapahtui Jumalan ajalla ja tavalla.

Tutkiessamme aihetta levosta, jonka voimme saada kivusta ja kärsimyksestä, pohdimme myös kysymystä, jonka kaikki meistä jossakin vaiheessa kristillistä vaellustamme esitämme. Ja mitä tapahtuu, kun meidän rukouksiimme parantumisen puolesta ei vastata?

Kuinka silloin löydämme levon?

PARANTAVA LEPO

Kaikkein eniten tarvitsemme lepoa sairaina ollessamme. Tarvitsemme fyysisen levon jakson, jotta immuunijärjestelmämme voi käynnistyä kunnolla.

Usein tarvitsemme lepoa myös mielelle. Jos meillä on vain pieni vaiva, kuten flunssa tai päänsärky, makaamme sängyssä ja yritämme olla ajattelematta kaikkea, mitä pitäisi tehdä, mutta emme vain voi.

Jos kyse on mahdollisesti henkeä uhkaavasta taudista, makaamme hereillä ja olemme huolissamme siitä, millaisia tuloksia lääketieteelliset tutkimukset antavat meille. Alamme pohtia ”miksi”? Alkavatko epäterveelliset elintapamme vihdoinkin näkyä? Johtuuko tämä lääkkeistä, joita otimme 20 vuotta sitten? Vai ylipainosta? Vai rankaiseeko Jumala siitä salaisesta synnistä, josta kukaan muu ei tiedä?

Lue Mark. 2:1-4. Mitä tässä tapahtuu?

Kertomuksen halvaantuneelle asia oli selvä. Saadaksesi taustatietoa katso *Alfa ja omega*, osa 4, s. 223–227. Halvaantunut oli tehnyt asioita, joista ei ollut ylpeä. Hänen syntinen elämänsä oli aiheuttanut sairauden. Hengelliset asiantuntijat näkivät suoraviivaisen yhteyden syyn ja seurauksen välillä. Mies oli itse vetänyt sairauden päälleen omilla synneillään, eikä siihen ollut parannuskeinoja.

Meillä on usein pakkomielle siitä, *kuka tämän teki*. Jos rikos on tapahtunut, jonkun pitää kärsiä rangaistus. Jos jossakin sattuu onnettomuus, joku on haastettava oikeuteen. Syyllisyyden osoittaminen ei kuitenkaan paranna eikä eheyttä sairasta.

Jumalan alkuperäiseen suunnitelmaan ei kuulunut kipua, sairautta eikä kärsimystä. Sairaus saapui planeetallemme vasta synnin mukana. Siksi Jumala antaa meille terveysohjeita, jotta voimme nauttia paremmasta elämänlaadusta nyt. Niin kauan kuin olemme tässä synninsairaassa maailmassamme, meillä ei kuitenkaan ole mitään takuita terveydestä, vaikka seuraisimme terveysperiaatteita kuinka tarkasti tahansa.

Hyvä uutinen on, että Jumala voi antaa meille levon olimpema sairaita tai terveitä, olipa sairautemme itseaiheutettua tai jonkun muun huolimattomuuden aiheuttamaa, geeneistämme johtuvaa tai vain sen seurausta, että elämme syntisessä maailmassa. Jumala tietää, miten hän voi antaa meille levon.

JUURI- HOITOA

Halvaantunut oli laskettu Jeesuksen eteen, ja kaikkien katseet olivat kääntyneinä Jeesukseen. Parantaisiko hän ilmiselvän synnintekijän? Poistaisiko hän halvauksen sanallaan?

Miten Jeesus parantaa halvaantuneen? Mikä on ensimmäinen asia, jonka Jeesus tekee miehen hyväksi? Lue Mark. 2:5-12.

Olemme usein tietämättömiä sairaudesta ennen kuin huomaamme ensimmäiset oireet, ja siksi ajattelemme sairautta usein vain oireiden kautta. Oireiden häviäminen tarkoittaa meille parantumista. Jeesus suhtautuu sairauteen eri tavalla. Hän tietää, mikä on kaiken kärsimyksen ja sairauden juuri, ja haluaa hoitaa sen ensin.

Jeesus ei hoida heti halvaantuneen silminnähtäviä oireita, vaan menee suoraan juuritasolle ja hoitaa ensin miestä eniten haittaavan asian. Halvaantunut kokee syyllisyytensä ja eronsa Jumalasta raskaampana kuin sairautensa. Ihminen, joka lepää Jumalassa, kykenee kestämään millaista fyysistä kärsimystä tahansa, jota elämä synninsairaassa maailmassa hänelle aiheuttaakin. Niinpä Jeesus tarjoaa ensin anteeksiantoa.

Uskonnolliset johtajat ovat kauhuissaan, kun Jeesus julistaa anteeksiannon. Vastauksena heidän ääneen lausumattoon syytöksiinsä Jeesus esittää kysymyksiä.

Lue Mark. 2:8, 9. Millaisen haasteen Jeesus esittää kirjanoppineille? Mitä asiaa hän käsittelee?

Ihmisten puhe voi olla merkityksetöntä, mutta Jumalan ei. Jumalan voimallisen sanan kautta kaikki syntyi tyhjästä (1. Moos. 1). Vaikka emme voi nähdä anteeksiantoa, se on kallisarvoista. Anteeksianto maksoi Jumalan Pojan hengen ristillä. Kaikki muu on toissijaista. Osoittaakseen anteeksiannon voiman ja todellisuuden Jeesus parantaa halvaantuneen.

Jumala haluaa parantaa meidät ensin sisältäpäin. Joskus hän suo meille välittömän parantumisen; toisinaan joudumme odottamaan ylösnousemusaamuun. Kävi miten kävi, Vapahtajamme haluaa meidän lepäävän varmoina hänen rakkaudestaan, armostaan ja anteeksiannostaan jo nyt kärsimystemme keskelläkin.

PAKENE- MISTA

Maailman terveysjärjestön mukaan masennus koskettaa yli 300 miljoonaa ihmistä joka vuosi. Se on yksi työkyvyttömyyden keskeisistä syistä ja yksi merkittävimmistä tekijöistä, jotka lisäävät maailman tautitaakkaa.

Masennuksesta ei usein puhuta kristillisissä piireissä, sillä se voidaan nähdä uskonpuutteena. Useimmat tietävät, ettei tämä ole totta. Uskovatkin saattavat kamppailla masennuksen kanssa, varsinkin jonkin traumaattisen kokemuksen jälkeen. Kyse ei ole uskon tai luottamuksen puutteesta. Psalmesta voimme nähdä, millaista kipua, kärsimystä ja ahdistusta Jumalan uskolliset ovat kokeneet.

Joskus masennus valtaa mielen pikkuhiljaa ja huomaamatta. Havahdumme siihen vasta, kun se tiukentaa otettaan meistä. Joskus se iskee yhtäkkiä jonkin erityisen emotionaalisesti tai fyysisesti kuluttavan tapahtuman jälkeen. Esimerkiksi Jumalan uskollinen profeetta Elia oli aivan loppu sekä henkisesti että fyysisesti Karmelvuoren tapahtumien jälkeen.

Elia on juuri kokenut rukousvastauksia (1. Kun. 18). Miksi hän reagoi Isebelin uhkaukseen pakenemalla? Lue 1. Kun. 19:1-5.

Kulunut vuorokausi on ollut Elialle hyvin uuvuttava. Kaikkien sen aikana koettu yhdessä tappouhkauksen kanssa laukaisee hänessä masennuksen. Elia oli paikalla, kun Baalin profeetat tapettiin, kenties jopa itse osallistuen surmaamisiin (1. Kun. 18:40). Tällainen tapahtuma, vaikkakin vanhurskaasta syyttä toteutettu, voi helposti johtaa traumaperäiseen stressihäiriöön niissä, jotka katselevat, ja vielä herkemmin niissä, jotka osallistuvat toteutukseen.

Elia lähtee juoksemaan yrittäen paeta. Joskus me kiiruhdamme jääkaapille ja yritämme syödä itsemme taas onnelliseksi. Joskus yritämme nukkua uupumustamme pois. Joskus etsimme uutta suhdetta, työpaikkaa tai paikkakuntaa, jonne paeta. Tai saatamme haudata itsemme liiallisen työnteon, takarajojen ja tapaamisten alle paetaksemme ahdistusta, joka vie meiltä ilon ja levon. Valitettavasti jotkut käyttävät lääkärin määräämiä lääkkeitäkin väärin yrittäessään turruttaa tuskansa, kun oikein käytettynä ne olisivat auttaneet ihmistä.

Tuollaisilla keinoilla kuitenkin vain piilotellaan oireita; itse ongelmaa ne eivät ratkaise, vaan usein jopa pahentavat sitä.

LIIAN VÄSYNYT PAETAK- SEEN

Elia on liian väsynyt paetakseen enää. Niinpä hän rukoilee jälleen. Rukous on tällä kertaa hyvin erilainen kuin se uskontäyteinen rukous, johon Jumala vastasi Karmelvuorella (1. Kun. 18:36, 37). Tämä on yksinkertainen ja lyhyt epätoivon rukous.

1. Kun. 19:4 Elia sanoo, ettei ole esi-isiään parempi. Mitä hän tarkoittaa?

Kun Elia lopultakin on hiljaa paikoillaan, syyllisyys vyöryy hänen päälleen. Hän tajuaa pakonsa vieneen mahdollisuuden Israelin hengelliseen uudistumiseen ja tuottaneensa pettymyksen häntä tarvitseville. Hän on voimaton tekemään asialle mitään ja näkee itsensä sellaisena kuin hän todellisuudessa on.

Tällainen havahtumisen hetki voi olla tuskallinen kenelle tahansa meistä. Miten kiitollisia meidän tulisi olla siitä lupauksesta, että niin syntistä kuin elämämme on ollutkin, Kristuksessa Jumala näkee meidät sellaisena kuin hän näkee Jeesuksen. Voisiko meillä olla parempaa toivoa kuin se, että uskossa saamme ottaa turvaksemme Kristuksen vanhurskaiden? (Ks. Fil. 3:9.)

Masennuksella on kuitenkin tapana imaista meidät itseihon syviin syövereihin. Joskus alamme ajatella, että kuolema on ainoa ulospääsymme. Näin näyttää olevan Elianakin laita. Kaikki on hänelle liikaa. Hyvä uutinen on, ettei suuri Parantaja tuomitse Eliaa. Jumala ymmärtää, mitä meillä on vastassamme taistellamme masennusta vastaan.

”Meillä ei rukoillessamme välttämättä ole mitään erityistä todistetta siitä, että Lunastajamme kasvot olisivat myötätuntoisina ja rakastavina kääntyneet puoleemme, mutta näin se kuitenkin on. Emme ehkä tunne hänen kirjaimellista kosketustaan, mutta hänen kätensä on päällämme rakastavana ja hellän myötätuntoisena.” (TKL 95.)

Jumala tietää ja ymmärtää, että matka voi käydä meille ”liian raskaaksi” (1. Kun. 19:7), mutta joskus hänen pitää odottaa, kunnes me lakkaamme pakenemasta. Sitten hän voi puuttua asiaan.

Joskus hukkuvat ihmiset menevät niin sekaisin, että alkavat taistella pelastajaansa vastaan. Hengenpelastajan täytyy silloin perääntyä ja odottaa, kunnes uhri menettää tajunsa ennen kuin hän voi pelastaa tämän.

Mitä toivoa ja lohtua löydät seuraavista raamatunpaikoista? Ps. 34:19; Matt. 5:1-3; Ps. 73:26; Jes. 53:4-6?

LEPOA JA VIELÄ ENEMMÄN

Jumala tietää, että kaiken juoksemisen jälkeen Elia on väsynyt. Hän tietää, että fyysisen väsymyksen lisäksi Elia on emotionaalisesti väsynyt ja kantaa suurta syyllisyyttä. Kuten Jeesus tekee halvaantuneen kohdalla vuosia myöhemmin, Jumala pyyhkii taulun puhtaaksi ja tarjoaa Elialle lepoa. Vihdoinkin Elia saa kunnolla nukkua ja virkistyä.

Voisimme odottaa kertomuksen päättyvän tähän, mutta niin ei ole. Jumalan tarjoama lepo ei ole kertaluontoista. Jumalan lepoon astuminen liittyy paranemiseen, jossa hitaasti opimme pois kielteisistä ajattelumalleista ja tuhoisista tavoista. Jumala ei hoputa eheytymistä.

Lue 1. Kun. 19:5-8. Minne Elia on matkalla ja miksi?

Levättyään Elia juoksee taas. Tällä kertaa Jumala on määrittänyt juoksun suunnan. Jumala ymmärtää, että elämä synnin maailmassa aiheuttaa masennusta. Hän ymmärtää halumme juosta, mutta haluaa määrittää uudelleen juoksumme suunnan. Itsetuhoisten selviytymiskeinojen sijaan hän haluaa meidän juoksevan hänen luokseen. Hän haluaa opettaa meitä kuuntelemaan kuiskaavaa ääntään (1. Kun. 19:12, RK 2012), joka antaa meille levon.

Elialla ei ollut voimaa nousta ja matkata kohtaamaan Jumalaa. Jumala antaa voiman kohtaamiseen. Hän lupaa paremman huomisen. Elian maatessa kinsteripensaan alla ja toivoessa kuolemaa hän uskoi parhaiden päiviensä olevan ohi.

Lue 1. Kun. 19:15, 16 ja 2. Kun. 2:11. Mitä oli vielä varattuna Eliaa varten?

Jumala tiesi, että Elialla oli vielä parempia päiviä edessään. Profeetta löytäisi eheytyksen oppiessaan vastaanottamaan Jumalan levon. Vielä oli kuninkaita voideltavana ja seuraaja valittavana. Jumala tiesi jo Elisasta, josta tulisi Elialle kuin oma poika. Jumala tiesi, että uskossa Elia tulisi vielä kutsuun tulta taivaasta (2. Kun. 1:10). Eliaa ei odottanut epätoivoinen kuolema kinsteripensaan alla, vaan tulivaunuissa taitettu matka taivaan lepoon.

Mitä Elian kertomus opettaa siitä, miksi meidän tulee pyrkiä Jumalan voimassa olemaan luovuttamatta, vaikka tuntuisi kuinka pahalta?

KERTAUS

Lisäaineistoa: ”Olosuhteiden muuttuessa jatkuvasti myös kokemuksemme muuttuvat; ja nämä muutokset joko ilahduttavat tai masentavat meitä. Olosuhteiden muutokset eivät kuitenkaan voi muuttaa Jumalan suhdetta meihin. Hän on sama eilen, tänään ja ikuisesti; ja hän pyytää meitä luottamaan ehdoitta hänen rakkauteensa.” (HP 120.)

”Pidä katseesi Jeesuksessa ja esitä hiljaisia uskonrukouksia tarttuen hänen voimaansa, koetpa selvästi havaittavia tunteita tai et. Kulje suoraan eteenpäin kuin jokainen esittäjäsi rukous olisi otettu talteen Jumalan valtaistuimen luo ja siihen tulisi vastaus häneltä, jonka lupaukset eivät koskaan petä. Jatka vain laulaen ja antaen sävelten nousta sydämeestä Jumalalle silloinkin, kun jokin taakka tai suru masentaa. Kerron tämän omasta kokemuksestani. Valo vielä voittaa, ilo saapuu, ja usva ja pilvet väistyvät, ja me saamme siirtyä varjon ja pimeyden voiman alta Herran kirkkaaseen auringonpaisteeseen.” (2SM 242, 243.)

Keskustelunaiheita:

1. Usein on hyvin vaikeaa auttaa ihmistä, joka kärsii mielen-terveyden häiriöistä tai masennuksesta. Mikä voisi olla seurakunnallenne hyvä toimintatapa, jonka kautta voisitte oppia palvelemaan paremmin masennuksesta kärsiviä?
2. Meidän on usein vaikeaa olla avoimia ja rehellisiä Jumalan edessä. Vilkaiskaapa joitakin psalmeja, niin huomaatte, kuinka avoimia ja rehellisiä niiden kirjoittajat olivat Jumalan edessä. Miten voimme vaalia avoimuuden ja rehellisyyden ilmapiiriä omassa paikallisseurakunnassamme?
3. Rukoileminen on usein vaikeaa silloin, kun on masentunut. Keskustelkaa esirukouksen voimasta niiden puolesta, jotka eivät itse kykene rukoilemaan.
4. Miksi on niin tärkeää muistaa, että usko ja tunteet eivät ole sama asia? Se, että olemme masentuneita, lannistuneita, pelokkaita tai huolissamme jostakin, ei tarkoita, että meiltä puuttuu uskoa ja luottamusta Jumalaan. Se tarkoittaa vain, että hetkellisesti olemme tällaisten tunteitten vallassa, kuten kaikki joskus jossakin vaiheessa ovat. Miten voimme oppia, että tällaisina hetkinä kurottautuminen uskossa Jumalan puoleen on ratkaisevan tärkeää, vaikka asiat näyttäisivät kuinka vaikeilta tahansa?

Levon jaksottaminen

”Ja Jumala siunasi seitsemännen päivän ja pyhitti sen, koska hän sinä päivänä lepäsi kaikesta luomistyöstään.” (1. Moos. 2:3.)

Avaintekstit:

1. Moos. 1;
2. Moos. 20:8–11;
2. Moos. 16:14–31;
5. Moos. 5:12–15;
- Ps. 92;
- Jes. 58:13.

Kuka osaisi kuvitella, millaista luomistyön on täytynyt olla: miten valo tuli pimeyden keskelle, miten meri alkoi pursuta elämää, miten linnut yhtäkkiä lehahtivat lentoon? Ja entäpä Aadamin ja Eevan yliluonnollinen luominen? Emme voi alkuunkaan käsittää, miten Jumala teki sen.

Kaiken aktiivisen luomisen jälkeen Jumala kuitenkin käänsi huomionsa johonkin muuhun. Ensisilmäykseltä se ei vaikuttanut niin ihmeelliseltä kuin taidokkaasti hyppivät valaat tai häikäisevää sulkaloistoaan esittelevät linnut. Jumala yksinkertaisesti loi päivän, seitsemännen päivän, ja teki siitä erityisen. Jo ennen kuin ihmiset lähtivät ryntäilemään elämässään sinne tänne itseaiheutetun stressin vallassa, Jumala asetti tämän merkin eläväksi muistivälineeksi. Jumala halusi, että tämä päivä olisi meille aikaa, jolloin voimme pysähtyä ja tietoisesti nauttia elämästä – päivä, jolloin saamme *vain olla tekemisen sijaan*, ja voimme nauttia ruohosta, ilmasta, eläimistä, vedestä, ihmisistä ja ennen kaikkea juhliä näiden jokaisen hyvän lahjan Luojaa.

Kutsu on ollut voimassa vielä senkin jälkeen, kun ensimmäinen pariskunta karkotettiin Eedenistä. Jumala halusi varmistaa, että kutsu kestäisi ajan tuomat haasteet ja siksi hän alusta lähtien punoi sen osaksi ajan kudosta.

Tällä viikolla tutkimme Jumalan ihanaa kutsua astua kerta toisensa jälkeen aktiiviseen lepoon aina uuden seitsemännen päivän sapatin tullessa.

28.8. Kansainvälinen naistyön teemapäivä – *enditnow*
Tämä tutkistelu on sapatiksi 28.8.2021

ENNEN LEPOA

Jumala oli paikalla, kun kaikki alkoi. Jumala sanoi, ja tapahtui niin. Valo erottaa päivän yöstä; toisena päivänä sanan voimasta syntyvät taivaankansi, taivas ja meret; kolmantena kuiva maa ja kasvillisuus. Jumala luo ajan ja maantieteen perusraamit, jotka hän seuraavan kolmen päivän aikana täyttää. Valot hallitsevat taivasta päivällä ja yöllä. Toisin kuin useimmat muinaisten kulttuurien kertomukset, aurinko, kuu ja tähdet eivät ole jumalia. Ne ilmaantuvat vasta neljäntenä päivänä ja ovat Luojan sanan alaisia.

Mooseksen kuvaus viidennestä ja kuudennesta luomis päivästä (1. Moos. 1:20–31) on täynnä elämää ja kauneutta. Linnut, kalat ja maaeläimet täyttävät Jumala valmistaman tilan.

Mitä Jumalan lausuma arvio paljastaa luomistyöstä? 1. Moos. 1:1-31.

Jumalan luoma tila ei ole mikä tahansa; siinä on kyse täydellisestä paikasta. Eläinten kuhina täyttää maan. Kuin tarttuvan melodian kertosaettä Jumala toistaa aina uudelleen jokaisen päivän päätteeksi, että näin on ”hyvä”.

Miten ihmisen luominen eroaa muun luomakunnan luomisesta? 1. Moos. 1:26, 27 ja 1. Moos. 2:7; 21-24.

Jumala kumartuu alas ja alkaa muotoilla mutaa. Ihmisen luominen Jumalan kuvaksi ja kaltaiseksi on havainnollinen opitunti läheisyydestä. Herra puhalttaa Aadamin sieraimiin elämän, ja siinä on elävä olento. Eevan luominen Aadamin kylkiluusta lisää vielä yhden tärkeän elementin luomisviikkoon. Avioliitto on Jumalan suunnitelma ihmisiä varten – pyhä kumppanuus miehen (*iš*) ja naisen (*iššā*) välillä.

Kun Jumala nyt katsoo kaikkea, mitä hän on tehnyt kuudessa päivässä, kertosaä kuulostaa hieman erilaiselta: ”Ja Jumala katsoi kaikkea, mitä oli tehnyt, ja näki, että se oli erittäin hyvää.” (1. Moos. 1:31, RK 2012.)

Miten erilainen Raamatun luomiskertomus onkaan siitä, mitä ihmiskunta ilman Jumalan sanan ohjausta opettaa kaiken alkuperästä. Mitä tämä kertoo siitä, kuinka paljon tarvitsemme Jumalan sanaa totuuden ymmärtämiseksi?

KÄSKY LEVÄTÄ

Luomistyö on ollut ”erittäin hyvää”, mutta se ei ole vielä valmista. Luominen päättyy Jumalan lepäämiseen ja erityiseen siunaukseen seitsemännelle päivälle, sapatille. ”Ja Jumala siunasi seitsemannen päivän ja pyhitti sen, koska hän sinä päivänä lepäsi kaikesta luomistyöstään.” (1. Moos. 2:3.)

Sapatti on olennainen osa Jumalan luomistyötä. Itse asiassa koko luominen huipentuu siihen. Jumala antaa levon ja luo yhteisöllisyyden tilan, jossa ihmiskunta voisi pysähtyä päivittäisistä toimistaan ja levätä rinta rinnan Luoiansa kanssa. Alussa tämä tarkoitti Aadamia ja Eevaa.

Valitettavasti synti tuli maailmaan ja muutti kaiken. Ei enää suoraa kanssakäymistä Jumalan kanssa. Sen sijaan kivuliaita synnytyksiä, kovaa työtä, hauraita ja toimimattomia ihmissuhteita ja niin edelleen; tunnemme tämän langenneen maailman tuskien luettelon liiankin hyvin. Silti kaiken tämän keskellä Jumalan sapatti säilyy pysyvänä merkinä meidän luomisestamme ja myös uudelleenluoisemme toivosta ja lupauksesta. Jos ihmiset tarvitsivat sapatin lepoa ennen synnin tuloa, kuinka paljon enemmän sen jälkeen?

Monia vuosia myöhemmin Jumalan vapauttaessa lapsiaan Egyptin orjuudesta hän muistuttaa heitä uudestaan tästä erityisestä päivästä.

Lue 2. Moos. 20:8-11. Mitä opimme sapatin tärkeydestä suhteessa luomiseen?

Tämän käskyn myötä Jumala kutsuu meitä muistamaan alkuperämme. Toisin kuin niin monet uskovat, emme ole kylmien, piittaamattomien ja sokeiden voimien sattumanvaraisia tuloksia. Päinvastoin olemme Jumalan kuvaksi luotuja olentoja. Meidät on luotu yhteyteen Jumalan kanssa. Sillä ei ollut väliä, että israelilaisia oli kohdeltu vähäarvoisina orjina. Jokaisen sapatin myötä heitä kutsuttiin erityisellä tavalla muistamaan, keitä he todellisuudessa olivat: Jumalan itsensä kuvaksi luotuja olentoja.

”Ja koska sapatti on luomistyön muisto, se on merkki Kristuksen rakkaudesta ja voimasta.” (4AO 237.)

Mieti, kuinka tärkeä oppi kuusipäiväisestä luomisesta on. Mikä muu opetus on niin tärkeä, että Jumala käskyy meitä varaamaan poikkeuksetta yhden seitsemäsosan elämästämme joka viikko muistellaksemme sitä?

UUDET OLOSUHTEET

Neljänkymmenen erämaavuoden aikana kasvoi uusi sukupolvi, jolla oli vain hatarat muistot Egyptistä, jos muistoja lainkaan. Heidän elämäkokemuksensa oli hyvin erilainen kuin heidän vanhemmillaan. Tämä uusi sukupolvi oli todistanut vanhempiansa toistuvaa uskonpuutetta, jonka seurauksena hekin joutuivat vaeltamaan erämaassa, kunnes vanhempien sukupolvi kuoli.

Heillä oli etuoikeus pitää pyhäkköä leirinsä keskellä, ja he saattoivat nähdä sen yllä pilven, joka osoitti Jumalan olevan läsnä. Kun pilvi liikkui, oli aika pakata ja seurata pilveä, joka tarjosi varjoa päivällä ja valoa ja lämpöä yöllä ja oli jatkuvana muistutuksena Jumalan rakkaudesta ja huolenpidosta.

Millaisen juuri heille mukautetun muistutuksen levosta kansa sai? Lue 2. Moos. 16:14-31.

Vastoin yleistä teologista näkemystä jakeet todistavat, että seitsemännen päivän sapatti oli voimassa jo ennen lain antamista Siinailla.

Erityinen ruoka, jota Jumala heille toimitti, oli päivittäinen muistutus siitä, että Luoja ylläpiti luotujaan. Jumala huolehti heidän tarpeistaan hyvin konkreettisella tavalla. Joka päivä he todistivat ihmettä, kun ruoka ilmestyi maahan ja hävisi sitten auringossa. Jos joku yritti koota ruokaa seuraavallekin päivälle, se pilaantui ja alkoi haista. Kuitenkin joka perjantai ruokaa oli niin paljon, että sitä riitti kerättäväksi tupla-annos sapattia varten, ja ihmeellisesti ylimääräinen ruoka säilyi tuoreena.

Israelilla oli nyt pyhäkköpalvelus ja kaikki lait ja säädökset, joista 3. ja 4. Mooseksen kirja kertovat. Silti ikääntynyt Mooses kutsuu kaikki koolle ja kertoo heidän historiansa sekä käy vielä läpi Jumalan antamat lait (ks. 5. Moos. 5:6-22).

Uusi sukupolvi oli vihdoinkin valmis astumaan luvattuun maahan. Israelissa vaihtuisi pian valta, ja ikääntynyt Mooses halusi varmistaa, että uusi sukupolvi muistaisi, keitä he olivat ja mikä heidän kutsumuksensa oli. Hän ei halunnut heidän toistavan vanhempiansa virheitä. Siksi Jumala toistaa kymmenen käskyään, jotta luvattuun maahan pääsevä kansa ei niitä unohtaisi.

Miten sapatinvietto muistuttaa meitä siitä, mitä Jumala on jo tehnyt meidän hyväksemme ja myös siitä, mitä hän tulee tekemään, kun hän palaa?

VIELÄ YKSI SYY LEVÄTÄ

Israel on leiriytynyt Jordanin itäpuolelle. He ovat ottaneet haltuunsa Basanin kuninkaan ja kahden amorilaiskuninkaan maat. Jälleen kerran Mooses kutsuu kansan koolle ja muistuttaa heitä siitä, että Siinailla tehty liitto ei ollut vain heidän vanhempiaan varten vaan myös heitä itseään varten. Sitten hän kertoo heille kymmenen käskyn lain.

Vertaa 2. Moos. 20:8-11 ja 5. Moos. 5:12-15. Miten sapattikäskyn ilmaisumuoto eroaa näissä raamatunpaikoissa?

2. Moos. 20:8 alkaa sanalla "muista". 5. Moos. 5:12 sanotaan "pidä mielessäsi". Tässä jälkimmäisessä kohdassa sana "muista" tulee hieman myöhemmin (5. Moos. 5:15) kehotuksena muistaa, että he olivat orjia. Vaikka tämä sukupolvi on kasvanut vapaina, ilman ihmeellistä pelastumista he olisivat kaikki syntyneet orjina. Sapattikäsky oli heille muistutuksena siitä, että sama Jumala, joka toimi aktiivisesti luomisessa, toimi aktiivisesti myös heidän vapauttamisessaan: "Herra, sinun Jumalasi, kohotti voimakkaan käsivartensa ja johdatti sinut sieltä pois." (5. Moos. 5:15.)

Tämä totuus sopii israelilaisten silloisiin olosuhteisiin heidän seistessään toisen kerran luvattun maan rajalla 40 vuotta sen jälkeen, kun ensimmäinen sukupolvi oli epäonnistunut surkeasti. He olivat aivan yhtä avuttomia valloittamaan tätä maata kuin heidän esi-isänsä olivat olleet pakenemaan Egyptistä. He tarvitsivat Jumalaa, joka kohottaisi voimakkaan käsivartensa. Sapatti saa siis uuden ulottuvuuden. Jumala on vapautuksen Jumala (5. Moos. 5:15).

Toki luomista ei ole erotettu sapattikäskystä tässäkin 5. Mooseksen kirjan 5. luvussa, vaikka siinä on tuotu esiin lisävaikutin sapatinvietolle: Israelin vapautuminen. Tavallaan Israelin vapautuminen Egyptistä on lähtökohtana uudelleen luomiselle, jolla on yhtäläisyyksiä 1. Mooseksen kirjan luomiskertomuksen kanssa. Vapautettuna kansana Israel on Jumalan uusi luomus (ks. esim. Jes. 43:15).

Egyptistä pelastuminen nähdään myös synnistä vapautumisen eli lunastuksen vertauskuvana, ja siksi voimme pitää sapattia sekä luomisen että lunastuksen muistomerkkinä. Näin sapatti johtaa meidät hyvin todellisella tavalla Jeesuksen, meidän Luojamme ja Lunastajamme, luo.

SAPATIN PITÄMINEN

Jumala kääsee kansaansa pitämään sapatin päivän. Murhaamista ja varastamista koskevien kieltojen rinnalla on käsky muistaa sapatii, vaikkei Raamattu annakaan yksityiskohtaisia ohjeita siitä, miten sitä tulisi tarkkaan ottaen pitää.

Millaista ilmapiiriä meidän tulisi luoda ja edistää sapatina? Katso Ps. 92 ja Jes. 58:13.

Sapatii on luomisen ja lunastuksen juhlimista, joten ilmapiiri ei saisi olla synkkä, vaan ilon ja riemun Herrassa tulisi vallita.

Sapatin muistaminen ei ala seitsemäntenä päivänä. Kuten koko luomisviikko huipentui sapatiiin, samoin meidän tulisi muistaa sapatin päivä pitkin viikkoa ja suunnitella sitä, jotta voimme silloin panna syrjään arkityömme ja pitää sapatin pyhänä, kun se saapuu. Tietoinen valmistautuminen viikolla ja erityisesti valmistuspäivänä (Mark. 15:42) eli perjantaina on keino ennakoida ja lisätä tämän erityisen päivän iloa.

Mitä tärkeää sapatin viettämisen puolta 3. Moos. 19:3 korostaa?

Sapatin viettäminen tarkoittaa myös sitä, että vaalimme suhteitamme perheeseen ja ystäviin. Jumala tarjoaa aikaa keskittyneeseen yhdessäoloon koko perheenä. Lepo kuuluu myös palvelijoille ja perheen eläimille (ks. 2. Moos. 20:8-11). Sapatii ja perhe liittyvät toisiinsa.

Lepo ja perheen yhteinen aika ovat tärkeitä sapatin periaatteita, samoin yhteinen jumalanpalvelus seurakuntaperheen kanssa. Jeesus osallistui ja johti jumalanpalvelushetkiä ollessaan maan päällä (ks. 3. Moos. 23:3; Luuk. 4:16; Hepr. 10:25).

Vaikka viikolla rutiinimme ja rytmimme saattavat olla kii-reisiä, meillä on kuitenkin syvällä sydämässämme kaipuu todelliseen sapatin lepoon ja todelliseen yhteyteen Luojamme kanssa. Muistamalla keskeyttää kaiken työmme ja suunnittelumme viettääksemme aikaa Jumalan kanssa ja vaaliaksemme suhdettamme häneen, voimme astua sapatin lepoon.

Mikä on oma kokemuksesi sapatista ja sen viettämisen tuomista siunauksista? Miten saisit sapatista entistä enemmän pyhää aikaa, jollaiseksi se on tarkoitettu?

KERTAUS

Lisääaineistoa: ”Jumala antoi ihmisille muistomerkin luomisvoimastaan, jotta he havaitsisivat hänet hänen kättensä teoista. Sapatti kehottaa meitä katselemaan Luojan ihanuutta hänen luomisteoissaan. – – Pyhänä lepopäivänä. enemmän kuin kaikkina muina päivinä, meidän tulisi tutkia niitä sanoimia, joita Jumala on kirjoittanut meitä varten luonnon kirjaan. – – Kun hakeudumme lähelle luonnon sydäntä, Kristus tekee läsnäolonsa meille todelliseksi ja puhuu sydämelleme rauhastaan ja rakkaudestaan.” (KV 14.)

”Yksi tärkeistä syistä sille, miksi Herra vapautti Israelin Egyptin orjuudesta, oli se, että he voisivat pitää hänen pyhän sapattinsa. – – Ilmeisesti Mooses ja Aaron alkoivat uudelleen opettaa sapatin pyhyyttä, sillä farao valitti heille: ’ – – te tahdotitte vielä antaa heille [kansalle] vapaapäiviä!’ (2. Moos. 5:5.) Tämä viittaisi siihen, että Mooses ja Aaron aloittivat sapatin uudistamisen jo Egyptissä.

Sapattia ei ollut kuitenkaan tarkoitus viettää Egyptin orjuuden muistojuhlana, vaan sapatin juhlimiseen luomisen muistona oli tarkoitus liittää muistelu ilahduttavasta vapautumisesta Egyptin uskonnollisen sarron alta, jolloin sapatin viettäminen oli vaikeaa. Samalla tavoin orjuudesta vapautumisen oli tarkoitus sytyttää ainiaaksi heidän sydämeensä heljän myötätunnon köyhiä ja sorrettuja, isättömiä ja leskiä kohtaan.” (Liiteteksti Ellen G. Whiten kirjasta *From Eternity Past*, s. 549.)

Keskustelunaiheita:

1. Mitä vastaat väitteeseen, ettei päivällä ole väliä, kunhan vietämme yhden lepopäivän viikossa? Tai mitä vastaat väitteeseen, että Jeesus on meidän sapattilepomme ja siksi ei ole tarvetta pitää mitään päivää lepopäivänä?

3. Miten sapatin pyhittäminen voi toimia muistutuksena vapaudesta? Miten vältämme sen, ettei sapatista muodostu rajoittavaa ja lakihenkistä taakkaa?

4. Jotkut väittävät, että sapatin viettäminen on yritys ansaita taivaspaikkaa. Kuinka loogista on väittää, että lepäämällä joku yrittäisi ansaita jotakin?

Sapatin lepo

”Kuutena päivänä viikossa tehtäköön työtä, mutta seitsemäs päivä on sapatti, lepopäivä, pyhä kouspäivä. Silloin ette saa tehdä mitään työtä, sillä sen päivän tulee olla Herran sapatti, missä sitten asuttekin.” (3. Moos. 23:3.)

Avaintekstit:

- 1. Moos. 1:26, 27;
- 1. Moos. 9:6;
- 2. Piet. 2:19;
- Room. 6:1–7;
- 2. Moos. 19:6;
- Joh. 5:7–16.

Kuulemme kaikenlaisia argumentteja seitsemännen päivän sapatin viettämisestä vastaan, emmekö vain? Perusteita on monenlaisia: että Jeesus siirsi sapatin sunnuntaille tai lakkautti sapatin kokonaan, tai että Paavali lakkautti sen tai että apostolit vaihtoivat seitsemännen päivän sapatin sunnuntaille ylösnousemuksen kunniaksi ja niin edelleen. Viime vuosina jotkin perusteista ovat muuttuneet hioutuneemmiksi, kun sanotaan esimerkiksi, että Jeesus on meidän sapatin lepomme, eikä meidän siksi tarvitse pitää seitsemättä päivää tai mitään muutakaan päivää pyhänä. Ja sitten on aina olemassa tuo hyvin outo väite, että lepäämällä seitsemäntenä päivänä me jotenkin pyrkisimme ansaitsemaan taivaspaikkaa.

Toisaalta jotkut kristityt ovat alkaneet kiinnostua enemmän levon ajatuksesta ja lepopäivästä, ja vaikka he väittävät, että tuo päivä on sunnuntai tai ettei päivällä ole väliä, he ovat kuitenkin huomanneet raamatullisen levon käsitteen ja ymmärtävät, miksi se on tärkeä.

Jumalan moraalilaki on Raamatun mukaan ikuinen. Kuuliaisuus neljännelle käskylle sellaisena kuin se on, ei ole sen enempää pyrkimystä ansaita taivaspaikkaa kuin viidennen, kuudennen, ensimmäisen tai minkä muun tahansa käskyn noudattaminen.

Tällä viikolla tarkastelemme lähemmin sitä lepoa, jonka Jumala on antanut meille sapattikäskyssä ja sitä, miksi se on tärkeää.

SAPATTI JA LUOMINEN

Kymmenestä käskystä neljäs on ainoa, joka alkaa verbillä "muista". Käskyissä ei sanota: "Muista, ettet saa varastaa" tai "Muista, ettet saa himoita". Muistaminen edellyttää menneisyyttä – että menneisyydessä on tapahtunut jotakin, mitä tulisi muistaa. Kun muistamme, me luomme mielessämme yhteyksiä menneisyyteen, ja käsky "Muista pyhittää lepopäivä" vie ajatuksemme suoraan takaisin luomisviikolle.

Lue 1. Moos. 1:26, 27 ja 1 Moos. 9:6. Mitä jakeet opettavat siitä, kuinka erityisiä me ihmiset olemme ja kuinka radikaalisti erilaisia olemme muista Jumalan luoduista maapallollamme? Miksi on tärkeää ymmärtää tämä ratkaiseva ero?

Kun muistamme luomisen, muistamme, että meidät on luotu Jumalan kuviksi. Näin ei ole sanottu mistään muusta luodusta. On selvää, että ihmiset ovat täysin erilaisia olentoja kuin planeetan muut olennot, riippumatta siitä, kuinka paljon yhteistä DNA:ta meillä on joidenkin eläinten kanssa. Vastoin yleisiä myyttejä emme ole vain pitkälle edistyneitä apinoita tai alkutasoa korkeammalle kehittyneitä kädellisiä. Jumalan kuviksi luotuina olemme ainutlaatuisia kaikkiin muihin olentoihin nähden, jotka Jumala tähän maailmaan loi.

Miten luomiskertomus muistuttaa meitä suhteestamme muuhun luomakuntaan? 1. Moos. 2:15, 19.

Kun tajuamme, että Jumala loi myös meidän maailmamme, saamme muistutuksen vastuustamme luomakuntaa kohtaan. Meidän tulee ottaa luomakunta valtaamme. Se ei tarkoita luomakunnan riistämistä. Meidän tulee hallita Jumalan sijaisina ja olla samankaltaisessa vuorovaikutuksessa luonnon kanssa kuin Jumala olisi.

Synti on kyllä pilannut ja sekoittanut kaiken, mutta maailma on silti yhä Jumalan luomakunta, eikä mikään anna meille oikeutta riistää sitä, varsinkaan muiden ihmisten tappioksi, kuten niin usein tapahtuu.

Sapatti on muistomerkki Jumalasta Luojana. Millä tavoin sen viettäminen auttaa meitä tiedostamaan paremmin tarpeemme huolehtia hyvin ympäristöstämme?

VAPAUDEN JUHLIMISTA

Sapatti viittaa muuhunkin kuin vain luomispäiviin. Kun kymmenen käskyä esitetään toiseen kertaan, Mooses viittaa Israelin 40 vuoteen erämaassa. Tällä kertaa esittelylause, jossa kerrotaan syy sapatin pitämiselle pyhänä, ei viittaakaan luomiseen vaan Egyptin orjuudesta ja sorrosta vapautumiseen (5. Moos. 5:12-15).

Vaikka emme enää olekaan Egyptin orjia, saatamme kaikki kohdata toisenlaista orjuutta, joka on kuitenkin yhtä sortavaa.

Millaisia orjuuden muotoja kohtaamme tänä päivänä? Lue 1. Moos. 4:7; Hepr. 12:1 ja 2. Piet. 2:19.

Sapatti on vapauden juhlimista kaikesta, mikä pitää meidät orjuudessa. Sapattina saamme muistutuksen siitä, että meillä on vapaus synnistä Jumalan voimassa. Kyse on vapaudesta, jota emme ole itse ansainneet. Israelilaisten esikoislapset pelastuivat karitsan veren ansiosta, jota oli sivelty ovenpielelliin Egyptistä lähtöä edeltävänä iltana (2. Moos. 12). Meidätkin on pelastettu Karitsan veren kautta, ja nyt saamme kulkea vapaudessa, joka meillä on Kristuksessa.

Lue Room. 6:1-7. Miten Paavalin sanat voidaan liittää siihen, mitä meille on sapatissa annettu?

”Muista, että itse olit orjana Egyptissä, kun Herra, sinun Jumalasi, kohotti voimakkaan käsivartensa ja johdatti sinut sieltä pois.” (5. Moos. 5:15.) Jo pelkkä käskyn sanamuoto muistuttaa kansaa jälleen kerran siitä, että he pelastuivat Jumalan tekojen ja voiman ansiosta. Kuinka paljon herkemmin meidän kristittyinä tulisi huomata, että meidät on pelastettu synnistä yksin Kristuksen työn ansiosta?

Käskyssä kehoitetaan lepäämään pelastuksessa, jonka Jumala teoillaan on ansainnut meille. Meidät on vapautettu omista yrityksistämme saavuttaa vanhurskautta. Jumala on Luoja, ja voimme luottaa siihen, että hän luo meidät uudelleen ja vapauttaa meidät nytkin synnin orjuudesta, jos annamme hänen tehdä työtään meissä.

Millaisia kokemuksia sinulla on synnin orjuudesta? Kuinka voimme ottaa omaksemme lupaukset, jotka meille on annettu Jeesuksessa synnin orjuudesta vapautumisesta?

**MUUKALAI-
NEN,
JOKA
PORTEISSASI
ON**

Lue 2. Moos. 19:6. Mitä jae kertoo muinaisen Israelin asemasta? Ks. myös 1. Piet. 2:9.

Israel oli kutsuttu pois Egyptistä olemaan Jumalan liittokansa, jonka kautta evankeliumi olisi julistettu koko maailmaan, jos he olisivat pysyneet uskollisina. He olivat Jumalan erityisen huolenpidon kohteena, ja heille annettiin erityisiä etuoikeuksia mutta toisaalta myös erityistä vastuuta.

Lue 2. Moos. 23:12. Miten Jumala suhtautui Israelin kansaan kuulumattomiin?

Sapatin yleismaailmallisuus jää monilta huomaamatta. Yleisin virhe ajattelussa on, että sapatti oli tarkoitettu vain juutalaisille. Virhe paljastuu lukemalla Raamatun ensimmäistä ja toista lukua. Jumala loi kaikki ihmiset, joten kaikkien tulisi muistaa sapatin päivä.

Meidän tulisi aina pitää mielessämme, mitä sapatti edustaa meille, ja muistaa samalla, mitä se kertoo toisista ihmisistä. Suhteemme Luojaamme ja Lunastajaamme saa meidät näkemään toiset ihmiset uusin silmin. Sama Jumala, joka on luonut meidät, on luonut heidätkin. Sama Jumala, joka rakastaa meitä, rakastaa heitäkin. Sama Jumala, joka kuoli puolestamme, kuoli heidänkin puolestaan. Myös palvelijoille, muukalaisille ja jopa eläimille tulisi suoda sapatin lepo (2. Moos. 20:10; 5. Moos. 5:14).

Paljonpuhuvaa on se, että sapatin levosta saa nauttia myös muukalainen (5. Moos. 5:14), eli myös ne, jotka eivät (vielä) ole osallisia Israelille annetuista liittolupauksista. Ihmisiä, tai eläimiäkään, ei saisi koskaan riistää, sortaa eikä käyttää hyväksi. Joka viikko heprealaiset saivat vahvan muistutuksen (kuten mekin) siitä, kuinka paljon meillä on yhteistä toisten ihmisten kanssa. Silloinkin kun nautimme siunauksista ja etuoikeuksista, joita toisilla ei ole, meidän on muistettava, että olemme samaa ihmisperhettä, ja siksi meidän on kohdeltava toisia kunnioittavasti ja arvokkaasti.

Miten sapatinvietostasi voisi tulla siunaus niille, jotka eivät vietä sapatia? Miten voit käyttää sapatia toisille todistamiseen?

TOISTEN PALVELE- MINEN ON JUMALAN SAPATIN KUNNIOIT- TAMISTA

Uuden testamentin uskonnolliset johtajat olivat tehneet sapatin pitämisestä vaativaa taidetta. Sapatin pyhyys pyrittiin varmistamaan lukuisilla kielloilla ja säännöillä.

Mitään ei saanut sitoa tai avata siteistä, kahta langansäiettä ei saanut erottaa toisistaan, tulta ei saanut sammuttaa, esineitä ei saanut kuljettaa yksityisen ja julkisen tilan välillä, eikä julkisella paikalla saanut kuljettaa mitään tiettyä etäisyyttä pitemmälle.

Mistä Jeesusta syytetään Joh. 5:7-16?

Sivuuttaen Jeesuksen ihmeen, jolla hän vapautti miehen sairaudesta, johtajilla oli vain pakkomielle siitä, että parannettu kanto vuodettaan julkisella paikalla sapatina. Sen sijaan, että olisivat nähneet, miten "sapatin herra" (Mark. 2:28) toimi tänä erityisenä päivänä, johtajat keskittyivät ylläpitämään omia sääntöjään. Meidän täytyy varoa, ettemme toimi samalla tavalla.

Miten Jes. 58:12-14 kuvailee Jumalan suunnitelmaa sapatin pitämiseksi?

Jumala ei halua tyhjänpäiväistä palvontaa eikä tekopyhää hiljentymistä. Hän haluaa nähdä kansansa olevan tekemisissä toisten kanssa, varsinkin sorrettujen ja syrjäytettyjen.

Jesaja tekee asian selväksi: "Jos et polje tomuun sapatia etkä aja omia etujasi minun pyhänä päivänäni, jos nimität sapatia ilon päiväksi ja Herran pyhää päivää kunnian päiväksi, jos kunnioitat sitä niin, ettet kulje omilla asioillasi, et käy kauppaakaan etkä aja omia etujasi, silloin saat iloita Herrasta. Minä annan sinun kulkea kaikkien vuorten yli, ja olet saava elantosi isäsi Jaakobin perintömaasta. Näin on Herra puhunut." (Jes. 58:13, 14.)

Omilla asioilla kulkeminen ja omien etujen ajaminen on sapatin tomuun polkemista. Ihmisten omat agendat eivät kuulu sapatin ihanteeseen, vaan meitä kutsutaan huomamaan ne, jotka kamppailevat, ovat vankeja, nälkäisiä ja alastomia, kulkevat pimeässä ja joiden nimiä ei muisteta. Sapatin tulisi johtaa meitä pois itsekkyydestämme. Sen tulisi saada meidät ajattelemaan enemmän toisia ja toisten tarpeita kuin itseämme ja omia tarpeitamme.

MERKKI SIITÄ, ETTÄ KUULUMME JUMALALLE

Toisen maailmansodan aikaan Englanti odotti Saksan hyökkäystä. Kotisaaren puolustamiseen valmistauduttiin niin hyvin kuin kyettiin. Rannoille rakennettiin lisälinnoituksia. Teiden strategisiin kohtiin rakennettiin tiesulkuja. Sitten Englannin viranomaiset tekivät jotakin outoa. Hidastaakseen hämmentääkseen vihollista rautatiekyyltit ja tienviitat poistettiin. Kiviin ja rakennuksiin kaiverrettiin merkkejä ei voitu poistaa, mutta ne peitettiin sementillä.

Merkit ovat tärkeitä. Ne ohjaavat ja osoittavat tietä. Ennen GPS-aikaa meillä oli aina kartat käytössä ja tarkkailimme merkkejä.

Mistä sapatti on merkinä? Lue 2. Moos. 31:13, 16, 17. Miten voimme soveltaa jakeita tähän päivään ja ihmisiin, jotka uskovat Jumalan lain pysyvyyteen?

Sanat oli osoitettu muinaiselle Israelille, mutta me, jotka kuulumme Kristukselle, olemme "Abrahamin jälkeläisiä" ja saamme "periä sen, mikä hänelle oli luvattu" (Gal. 3:29), ja sapatti on edelleen tänäkin päivänä merkki Jumalan ja hänen kansansa välillä. 2. Moos. 31. luku tähdentää, että sapatti on merkki Jumalan ikuisesta liitosta (2. Moos. 31:16, 17). Merkki auttaa meitä "tunnistamaan" Luojamme, Lunastajamme ja Pyhittäjämme. Se on kuin lippu, joka nostetaan joka seitsemäs päivä, ja se toimii meille muistutuksena, sillä meillä on taipumusta unohtaa.

Jumalan sapatti on jatkuvana muistutuksena alkuperästämmä, vapautuksestamme, kohtalostamme sekä velvollisuudestamme sorrettuja ja syrjittyjä kohtaan. Sapatti on niin tärkeä, että sen sijaan, että me menisimme sapatin luo, se tulee meidän luoksemme joka viikko ilman poikkeusta ikuisena muistutuksena siitä, keitä me olemme, kuka meidät on luonut ja mitä hän tekee hyväksemme nyt ja sitten, kun hän luo uuden taivaan ja uuden maan.

Pyhä Jumala kutsuu liittokumppaneitaan, ihmisiä, ottaamaan huomioon rytmien, joka hallitsee sitä, millä on oikeasti merkitystä: pelastavalla suhteella Luojan ja Lunastajan ja omille teilleen menneen luomakuntansa välillä. Joka viikko meitä kehoitetaan Jumalan arvovallalla astumaan lepoon, joka meille on annettu ilmaisena lahjana Kristuksessa. Hän on uskomme alkaja ja täydelliseksi tekijä ja "joka edessään olevan ilon vuoksi kärsi ristin" (Hepr. 12:2, RK 2012).

KERTAUS

Lisäaineistoa: ”Koko viikon ajan meidän on pidettävä sapat-ti mielessämme ja valmistauduttava viettämään se käskyn mukaisesti. Sapattia ei tule viettää ainoastaan siksi, että laki käsksee.” (TKK 54.)

”Koko taivas pitää sapatia mutta ei veltolla, toimeettomalla tavalla. Tuona päivänä tulisi sielumme kaiken tarmon olla liikkeellä, sillä eikö meidän ole määrä kohdata Jumala ja Kristus, Vapahtajamme? Saamme katsella häntä uskon silmin. Hän halajaa virvoittaa ja siunata jokaista.” (Pä 39.)

”Jumalalta vaaditaan sapatina vielä enemmän kuin muina päivinä. Hänen kansansa jättää silloin tavallisen työnsä ja käyttää aikansa mietiskelyyn ja rukoukseen. He pyytävät enemmän armonosoituksia häneltä sapatina kuin muina päivinä. He vaativat hänen erityistä huomiotaan. He anovat häneltä suurimpia siunauksia. Jumala ei odota sapatin päättymistä, ennen kuin hän suostuu näihin pyyntöihin. Taivaan työ ei koskaan lakkaa, eikä ihmisten tulisi koskaan levätä hyvän tekemisestä. Sapattia ei ole tarkoitettu hyödyttömän joutilaisuuden päiväksi. Laki kieltää maallisen työn Herran lepopäivänä; aherruksen, jolla ansaitsemme elatuksemme, on silloin lakettava, eikä sinä päivänä saa suorittaa mitään työtä, josta on ajallista nautintoa tai hyötyä. Niin kuin Jumala lakkasi luomistyöstään ja lepäsi sapatina ja siunasi sen, niin ihmisenkin on jätettävä jokapäiväisen elämän puuhut ja käytettävä nuo pyhät hetket terveelliseen lepoon, jumalanpalvelukseen ja hyviin töihin. Kristuksen työ, kun hän paransi sairaan, oli täysin sopusoinnussa lain kanssa. Se tuotti sapatille kun-niaa.” (4AO 172.)

Keskustelunaiheita:

1. Kuinka me kristityt voimme huolehtia luonnosta hyvin ilman, että meidän täytyy tehdä siitä poliittista asiaa?
2. Palveleminen alkaa ajatuksistamme. Miten voimme innokkaammin vaalia palvelevaa asennetta ympärillämme olevia ihmisiä kohtaan? Miten sapatit tarjoaa meille mahdollisuuden juuri tähän?
3. Joka sapatit meitä muistutetaan siitä, että Jumala on luonut ihmiskunnan. Sapatit auttaa meitä näkemään toiset ihmiset Jumalan näkökulmasta. Millä tavalla sapatit poistaa rodulliset, etniset ja sosioekonomiset erot ihmisten väliltä?

Kaipausta enemmän

*”Näin heistä tuli meille varoittavia esimerkkejä: meidän ei pidä himoita pahaa, niin kuin he tekivät.”
(1. Kor. 10:6.)*

Avaintekstit:

1. Kor. 10:1-11;
3. Moos. 4:32-35;
Joh. 1:29;
Hepr. 4:1-11;
Ps. 95:8-11

Yhdysvalloissa, New Yorkissa sijaitsevassa Queens Museum -taidemuseossa on maailman suurin arkkitehtoninen kaupungin pienoismalli, joka esittää New Yorkin kaikkia rakennuksia. Rakennusten mittasuhte on 1:1200 (jossa 1 cm vastaa 12 metriä). Näyttelyn pinta-ala vie lähes 870 neliötä. Pienoismalli valmistui alun perin vuonna 1964, ja sitä oli tekemässä 100 käsityöläisammattilaista, jotka työskentelivät yli kolme vuotta saadakseen projektin valmiiksi. Pienoismallia on päivitetty vastaamaan 1990-luvun rakennuksia, mutta se ei enää vastaa vuoden 2021 kaupunkikuvaa. Se on hämmästyttävän yksityiskohtainen ja tarkka kopio alkuperäisestä.

Loppujen lopuksi se on kuitenkin vain kopio: pienoismalli, joka edustaa jotakin suurempaa, syvällisempää ja monimutkaisempaa kuin mitä itse malli on.

Tällaisia kaikki mallit itse asiassa ovat. Ne eivät ole alkuperäisiä, vaan toimivat vain alkuperäisen kuvina. Malli auttaa meitä ymmärtämään, mikä alkuperäisessä on olennaista, mutta malli ei voi koskaan korvata alkuperäistä. Se on olemassa pikemminkin auttamaan ihmisiä ymmärtämään paremmin, mistä alkuperäisessä on kysymys.

Raamattu on täynnä pienoismalleja toiminnoista ja järjestelmistä, jotka kaikki viittaavat suurempiin, taivaallisiin todellisuuksiin. Heprealaiskirjeen 4. luku auttaa meitä huomaamaan yhden tällaisen todellisuuden, joka liittyy raamatulliseen kysymykseen levosta.

11.9. Pääkonferenssin (kansainvälisen adventtikirkon keskustoimiston) ulkolähtötyksen erityisuhrilahja: Uusien lähetystyömuotojen tukeminen

Tämä tutkistelu on sapatiksi 11.9.2021

MOOSEKSEN SEURAAJIKSI KASTETUT

Lue 1. Kor. 10:1-11. Mitä Paavali halusi viestittää korinttilaisille lukijoilleen viitatessaan ”esimerkkeihin”?

Suomen kielen sana ”esimerkki”, jota käytetään 1. Kor. 10:6 (ja 1. Kor. 10:11), on käännetty kreikan sanasta *typos*. Tästä sanasta juontuu myös suomen kielen sana ”tyyppi”. Tyyppi (tai esikuva) ei ole koskaan alkuperäinen, mutta se kuitenkin jollakin tavalla kuvaa tai edustaa alkuperäistä. Se on malli jostakin muusta.

Hepr. 8:5 tarjoaa hyvän esimerkin tällaisesta suhteesta: ”Heidän [Vanhan testamentin temppelepalvelusta suorittavien pappien] palveluksensa on kuitenkin vain taivaallisen palveluksen kuva ja varjo. Sanottiinhan Moosekselle, kun hänen oli määrä valmistaa teltta: ’Pidä huoli siitä, että teet kaiken sen esikuvan mukaan, jonka sait nähdä vuorella.’”

Teksti tähdentää suoraa yhteyttä, joka taivaallisella ja maallisella todellisuudella on toisiinsa, ja sitten lainataan kohtaa 2. Moos. 25:9, jossa Jumala käski Mooseksen rakentaa erämaapyhäkön ”sen mallin mukaan”, jonka tämä oli nähnyt vuorella. Maallinen pyhäkkö kaikkine rituaaleineen oli vain esimerkki, esikuva tai malli siitä, mitä tapahtuu taivaassa, jossa Jeesus on meidän ylipappimme taivaallisessa pyhäkössä.

Nyt ymmärrämme paremmin, mistä Paavali puhuu 1. Kor. 10. luvussa. Hän kertoo Jumalan kansan erämaakokemuksen keskeisiä vaiheita. Sanalla ”isämme” viitataan esi-isiin, jotka lähtivät Egyptistä, kulkivat pilven johtamina, saivat käydä Punaisenmeren halki ja jotka näin kastettiin uuteen orjuudesta vapaaseen elämään.

Paavali pitää erämaamatkan merkkipaaluja esikuvina tai esimerkkeinä henkilökohtaisesta kasteesta. Paavalin logiikka seuraten maininta ”hengellisestä ruoasta” on viittaus mannaan (vrt. 2. Moos. 16:31-35). Israel joi kalliosta, jonka Paavali rinnastaa Kristukseen (1. Kor. 10:4). Jos ajattelemme Jeesusta ”elämän leipänä” (Joh. 6:48) ja ”elävänä vetenä” (Joh. 4:10), kaikki käy järkeen. Paavali käyttää Vanhan testamentin historian tapahtumia esimerkkeinä, joiden kautta hän paljastaa hengellisiä totuuksia, joita voi soveltaa yksittäisiin kristittyihin tänä päivänä.

Mieti Israelin kokemuksia Egyptistä lähdön yhteydessä. Mitä hengellisiä opetuksia saamme heidän ”esimerkistään”, jonka he jättivät sekä hyvässä että pahassa?

RITUAALI- JA UHRIMENOT

Vanhan testamentin rituaali- ja uhrimenot, joita 3. Mooseksen kirja kuvaa, tarjoavat lisää esimerkkejä siitä, miten Vanhan testamentin symbolit viittaavat Uuden testamentin totuuksiin. Vaikka nykyajan raamatunlukijat usein hyppäävät rituaalikuvausten yli, ne sisältävät silti arvokkaita hengellisiä totuuksia niille, jotka niitä tutkivat.

Lue ohjeet koskien syntiuhria, jonka tavallinen israelilainen joutui tuomaan (3. Moos. 4:32-35). Mitä voimme oppia tästä rituaalista, vaikka meillä ei olekaan pyhäkköä eikä temppeliä, jossa olisi alttari, jolla uhrata uhreja syntiemme hyvitykseksi? Ajattele rituaalia Joh. 1:29 ja 1. Piet. 1:18-21 valossa.

Rituaalin kautta voidaan ilmaista tärkeitä arvoja ja tietoa. Rituaali tulee ymmärtää sen omassa asiayhteydessään. Yleensä se vaatii tietyn ajan, paikan ja ennalta sovitut toimenpiteet ollakseen toimiva. Kun luemme Vanhan testamentin uhraamista koskevia määräyksiä, näemme, että Jumala antoi hyvin tarkat ohjeet siitä, mitä voitiin uhrata, milloin, missä ja minkälaisien rituaalien ja menettelytapojen saattelemana.

Monissa rituaaleissa oli keskeisellä sijalla tietenkin veri, ja sen siveleminen ja pirsrottaminen. Tämä ei ollut kaunista, eikä sen ollut tarkoituskaan olla, sillä olihan siinä kyse koko maailmankaikkeuden rumimmasta asiasta - synnistä.

Mikä veren rooli tarkkaan ottaen oli, ja miksi sitä piti laittaa alttarin sarviin? Vaikka useimmat pyhäkön rituaalit on kerrottu ohjeiden muodossa, ne eivät aina sisällä kaikkia selityksiä. Ehkä siksi, että ihmiset jo ymmärsivät, mitä tuo kaikki merkitsi. Israelin kansa ymmärsi kyllä veren merkityksen (3. Moos. 17:11).

Esimerkkitekstimme, 3. Moos. 4:32-35, antaa kuitenkin myös tärkeän selityksen jakeessa 35 (RK 2012): "Kun pappi näin on toimittanut sovituksen uhrin tuojan tekemästä synnistä, tälle annetaan anteeksi." Veri oli siis avainasemassa koko sovitusprosessissa - väline, jonka kautta syntiset pääsevät sovintoon pyhän Jumalan kanssa. Uhrin olivat esikuva tai malli Kristuksen kuolemasta ja hänen työstään meidän hyväksemme.

Mitä voimme oppia synnin olemuksesta siitä, että Jeesus uhrasi itsensä sovittaakseen sen?

ESIKUVA LEVOSTA

Jo katsomiemme esimerkkien lisäksi ajatusta esikuvista ja symboleista voidaan soveltaa myös raamatulliseen levon käsitteeseen. Näemme tämän Uuden testamentin Heprealaiskirjeessä.

Lue Hepr. 4:1-11. Mihin viitataan yhä voimassa olevalla lupauksella päästä hänen lepoonsa? Miten Israelin Egyptistä lähtö ja erämaavaellus tarjoavat lisäoivalluksia ajatukseen Jumalan lepoon astumisesta?

Kestävyyden ja uskollisuuden teema on tässä hyvin tärkeä. Vaikka kohdassa puhutaankin sapatista, jakeiden (ja edellisen luvun; ks. Hepr. 3:7-19) pääpaino on Jumalan kansalle annetussa kutsussa säilyttää usko eli pysyä uskollisina Herralle ja evankeliumille.

Menneisyydessä opitut läksyt Jumalan johdatuksesta tulee ottaa vakavasti, "ettei yksikään lankeaisi seuraamaan noiden niskoittelijoiden esimerkkiä ja sen vuoksi jäisi taivallelle" (Hepr. 4:11). Huomaa erityisesti seuraava seikka! Israel kuuli kyllä evankeliumin, mutta sana ei hyödyttänyt heitä. He eivät antaneet luottamuksen ja kuuliaisuuden vahvistaa uskoa vaan valitsivat kapinan (vrt. Hepr. 3:7-15), ja täten he eivät koskaan saaneet kokea sitä lepoa, jota Jumala olisi halunnut antaa.

Hepr. 4:3 puhuu siitä, miten läheisesti usko ja lepo liittyvät toisiinsa. Voimme astua hänen lepoonsa vain silloin, kun uskomme ja luotamme Jeesukseen, joka on luvannut meille levon ja voi sen meille myös antaa.

Lue uudestaan Hepr. 4:3. Mikä näiden tässä viitattujen ihmisten keskeisin ongelma oli? Minkä läksyn voimme oppia tästä me, jotka "olemme kuulleet hyvän sanoman aivan niin kuin nuo" (Hepr. 4:2)?

Varhainen kristittyjen yhteisö hyväksyi Jumalan aiemman ilmoituksen (jota me kutsumme Vanhaksi testamentiksi) ja uskoi, että Jeesus Kristus oli Jumalan Karitsa, heidän syntiensä puolesta annettu uhri. Uskomalla uhriin he saivat kokea pelastuksen Jeesuksessa ja sen levon, jota meille hänessä tarjotaan.

ÄLKÄÄ PAADUTTAKO SYDÄNTÄNNE

Lue Hepr. 4:4-7 ja Ps. 95:8-11. Mikä varoitus teksteissä annetaan ja mitä sen tulisi puhua meille tässä ajassa?

Hepr. 4:4-7 lainaa sekä luomiskertomusta että Psalmia 95:11 puhuessaan israelilaisten uskottomuudesta ja siitä, miten se esti heitä pääsemästä Jumalan heille suunnittelemaan lepoon. Ps. 95:8-11 tosiaan liittyy Israelin erämaakokemuksen Jumalan lepoon, ja jakeisiin sisältyy myös Jumalan vala siitä, että uskottomat israelilaiset eivät pääsisi hänen lepoonsa, jolla alun perin tarkoitettiin luvattua maata.

Toki Israel lopulta pääsi luvattuun maahan. Uusi sukupolvi ylitti rajan ja Jumalan avulla he valloittivat maan ja asuttivat sen.

He eivät kuitenkaan päässeet Jumalan lepoon siinä mielessä, että monet eivät kokeneet pelastuksen todellisuutta Jeesuksessa. Heidän uskonpuutteensa näkyi selvänä tottelemattomuutena. Vaikka lepo liitettiinkin kyseiseen maahan, siihen sisältyi enemmän kuin vain paikka, jossa ihmiset asuivat.

Hepr. 4:6 mukaan ne, jotka olivat kuulleet Jumalan lupauksen todellisesta levosta, eivät saavuttaneet sitä niskoittelunsa tähden. Miten tottelemattomuus ja Jumalan lepoon pääsyn estyminen liittyvät toisiinsa?

Ilmaisu "tänä päivänä" viestittää kiireellisyyttä. "Tänä päivänä" tarkoittaa, että enää ei ole aikaa jakkailla. Vastausta ja päätöstä odotetaan "tänä päivänä" - nyt!

Paavali tarttuu sanaan *sēmeron*, 'tänään', ja korostaa, kuinka tärkeä asia se oli levon kannalta. Ps. 95:7, 8 taas on varoitus ja vetoamus Jumalan kansalle olla toistamatta esi-isien virheitä, ettei heiltä estyisi pääsy todelliseen lepoon, joka löytyy vain pelastuksesta, jota Jumala meille tarjoaa.

"Jos te tänä päivänä kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydäntänne." Mitä näiden sanojen tulisi merkitä meille? Mikä sanoissa "tänä päivänä" on niin tärkeää? Miksi tämän tuhansien vuosien takaisen Psalmien ilmauksen tulisi olla aivan yhtä tärkeä meille "tänä päivänä" kuin alkuperäisille kuulijoille?

TAIVAAL- LISEN KAUPUNGIN VALLOITTA- MINEN

Hepr. 4. luvun keskeisten ajatusten looginen eteneminen tulee erityisen ilmeiseksi, kun luemme jakeet 8-11. Joosua ei vienyt Israelia lepoon. Ja koska Jumala ei ole valehtelija, täytyy olla jokin muu lepo, joka yhä odottaa Jumalan omia. Eikä ryhmä koostu vain juutalaisuskovista. Siihen kuuluvat kaikki, jotka ovat vastaanottaneet Jeesuksen Vapahtajanaan.

Lue Gal. 3:26-29. Millaisia ominaisuuksia Jumalan ristinjälkeisellä liittokansalla on? Mitä Paavali tässä yhteydessä tarkoittaa sanoessaan, ettei ole juutalaisia eikä kreikkalaisia, ei orjaa eikä vapaata, ei miestä eikä naista?

Joskus Hepr. 4. lukua on käytetty korostamaan seitsemännen päivän sapatin viettämisen tärkeyttä, ja toisinaan taas haastamaan sapatin levon sitovuutta, sillä odottaahan meitä vielä toisenlainenkin (lopunajallinen) lepo. Kumpikaan kanta ei kuvasta tätä raamatun tekstiä hyvin. Sen sijaan teksti viittaa siihen, että lopunaikana ilmenevä Jumalan erityinen lepo on ollut läsnä luomisesta lähtien ja että sapatin levon juhliminen tarjoaa viikoittaisen pienen maistiaisen lopullisesta levosta. Juutalaiset ovatkin ymmärtäneet sapatin tulevan maailman edelläkävijäksi.

Jumalan kansaa yhä odottava sapatin lepo, jossa on kaikuja Jumalan levosta maailmanhistorian ensimmäisenä sapattina, tarkoittaa, että voimme jättää omat tekomme ja luottaa siihen, että hän täyttää lupauksensa pelastaa meidät.

Vastoin joidenkin raamatuntulkitsijoiden väitteitä asiiasältö ei tue ajatusta siitä, että sapattikäsky olisi saanut täytymyksensä pelastuksen levossa, jonka Kristus toi, tehden näin tarpeettomaksi kristittyjen noudattaa sitä. Lopullinen lepo, joka meille on luvattu sen kautta, mitä Kristus on tehnyt hyväksemme, ei korvaa raamatullista seitsemännen päivän sapattia; päinvastoin, se korostaa sitä.

Maailmassa, jossa arvostetaan omin avuin menestyneitä, ahkeria ja kunnianhimoisia ihmisiä, Jeesuksessa lepääminen ja luottaminen siihen, että hänen armonsa riittää pelastamaan ja muuttamaan meidät, on todella vallitsevan kulttuurin vastaista.

Miten voit auttaa muita löytämään levon Jeesuksessa, kun he pitävät itseään toivottomina syntisinä?

KERTAUS

Lisäaineistoa: ”Emme ole aina halukkaita tulemaan Jeesuksen luo koettelemuksinemme ja vaikeuksinemme. Joskus vuodatamme huolestamme ihmiskorville ja kerromme kärsimyksemme niille, jotka eivät voi meitä auttaa. Emme uskoudu kaikesta Jeesukselle, joka kykenisi muuttamaan murheen tiemme ilon ja rauhan poluiksi. – Jumalan lupaukset ovat kallisarvoisia. Meidän on tutkittava hänen sanaansa, jos haluamme tietää hänen tahtonsa. Kun huolella tutkimme ja käytännössä noudatamme innoitettua sanaa, se johtaa jalkamme selkeälle polulle, jolla voimme kulkea kompastumatta. Voi kunpa kaikki – veisivät taakkansa ja ahdinkonsa Jeesukselle, joka odottaa saadakseen ottaa heidät vastaan ja saadaksesen antaa heille rauhan ja levon. Hän ei koskaan hylkää niitä, jotka panevat luottamuksensa häneen.” (*Signs* 17.3.1887, s. 161.)

”Voitteko te, rakkaat nuoret, odottaa iloisen toiveikkaina ja innokkaina hetkeä, jolloin Herra, oikeamielinen Tuomarinne, tunnustaa nimenne Isän ja pyhien enkeleiden edessä? Parasta valmistautumista Kristuksen toiseen tulemiseen on vakaasti uskoen levätä siinä suuressa pelastuksessa, jonka saimme hänen ensimmäisen tulemisensa yhteydessä. Sinun on uskottava Kristukseen henkilökohtaisena Vapahtajana.” (OHC 368.)

Keskustelunaiheita:

1. Mikä sapatissa on niin erityistä, että se on esikuvana Jumalan omilleen tarjoamasta taivaallisesta levosta? Millä tavoin sapatin lepo antaa meille esimakua ikuisuudesta?
2. Sovitus tarkoittaa sovintoa ja osoittaa tien takaisin Jumalan luo. Pohdi seuraavaa tärkeää ajatusta, joka löytyy Room. 5:11: ”Eikä siinä vielä kaikki. Me saamme myös riemuita Jumalastamme, kun nyt olemme vastaanottaneet Herramme Jeesuksen Kristuksen valmistaman sovituksen.” Jos joku kysyisi sinulta: ”Mitä sovinto Jumalan kanssa tarkoittaa ja mitä se on merkinnyt elämässäsi”, mitä vastaisit?
3. Miten voimme kristillisessä elämässämme välttää sen, että keskitymme vähäpätöisiin asioihin? Mikä saa meidät keskittymään Jumalan sanan tarjoamaan suureen kokonaiskuvaan?
4. Mieti vielä niitä virheitä ja sitä uskonpuutetta, jota Israelin kansa osoitti erämaassa. Vaikka heidän haasteensa olivat erilaisia kuin meidän, mitä yhteisiä periaatteita löydät? Miten voimme oppia heidän virheistään?

Levoton profeetta

”Enkö minä säälisi Niniveä, tuota suurta kaupunkia! Siellä on enemmän kuin satakaksikymmentätuhatta ihmistä, jotka eivät pysty edes tekemään eroa oikean ja vasemman käden välillä, ja lisäksi paljon eläimiä.” (Joonas 4:11.)

Avaintekstit:

Joonas 1–4;
Jer. 25:5;
Hes. 14:6;
Ilm. 2:5;
Luuk. 9:51–56;
Juur. 1–25.

Yksi Raamatun mielenkiintoisimmista kertomuksista on varmasti kertomus Joonasta. Hän oli Jumalan profeetta. Jumala oli kutsunut hänet, ja kuitenkin – mitä? Hän lähtee Jumalan kutsumusta karkuun. Sitten kun häntä oli draamaattisella tavalla suostuteltu muuttamaan mieltään ja tottelemaan Herraa, hän tekee sen, mutta päätyy kuitenkin tekemään – mitä? Valittamaan sitä, että ihmiset, joille hänet oli kutsuttu todistamaan, tosiaankin katuivat syntejään ja heidät säästettiin tuholta, joka muutoin olisi koitunut heidän osakseen!

Millainen esimerkki ihmisestä, jolla ei ole sydämessään lepoa eikä rauhaa! Joonas menee jopa niin pitkälle, että huutaa: ”Ota nyt, Herra, minun henkeni. Parempi minun on kuolla kuin elää.” (Joonas 4:3.)

Jeesus itse viittasi kertomukseen Joonasta sanoen: ”Niniven asukkaat nousevat tuomiolle yhdessä tämän sukupolven kanssa ja langettavat sille tuomion. He kääntyivät, kun Joonas saarnasi heille, ja tässä teillä on enemmän kuin Joonas!” (Matt. 12:41.) Enemmän kuin Joonas, todellakin! Jos hän ei olisi enemmän kuin Joonas, hän ei voisi olla meidän Vapahtajamme.

Tällä viikolla tutkimme Joonaa ja sitä, mitä voimme oppia hänen levottomuudestaan ja rauhan puutteestaan.

PAKO- MATKA

Joona oli menestyvä lähetyssaarnaaja, joskin vastahakoinen, ainakin alkuun. Jumalan kutsu keskeytti Joonan elämän pahan kerran. Sen sijaan, että olisi ottanut Jumalan ikeen hartilleen ja saanut kokea, että hänen ikeensä on hyvä kantaa ja hänen kuormansa on kevyt (Matt. 11:30), Joona päätti löytää oman "leponsa" juoksemalla pakoon vastakkaiseen suuntaan kuin Jumala oli käskenyt hänen mennä.

Mistä Joona toivoi löytävänsä rauhan ja levon Jumalan kutsulta? Kuinka hyvin hän onnistui? Lue Joona 1.

Joona lähti vastakkaiseen suuntaan kuin johon Jumala häntä kutsui. Hän ei edes pysähtynyt neuvottelemaan Jumalan kanssa, kuten monet muut profeetat, kun heitä kutsuttiin Jumalan lähettiläiksi (ks. esim. 2. Moos. 4:13).

Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun Joonaa pyydettiin puhumaan Jumalan puolesta (ks. 2. Kun. 14:25). Tuossa tapauksessa Joona ilmeisesti teki, mitä Herra pyysi. Ei kuitenkaan tällä kertaa. Miksi?

Historialliset ja arkeologiset lähteet paljastavat Uus-Assyrian harjoittaman julmuuden. Se hallitsi muinaista Lähi-itää 8. vuosisadalla eKr. eli juuri niihin aikoihin, kun Joona vaikutti Israelissa. Noin 75 vuotta myöhemmin Uus-Assyrian kuningas Sanherib hyökkäsi Juudaan. Israel ja Samaria oli lyöty jo 20 vuotta aikaisemmin, ja kuningas Hiskia oli ilmeisesti lähtenyt mukaan paikalliseen Assyriaa vastustavaan liittoutumaan.

Nyt oli Assyrian aika tehdä tilit selviksi. Raamattu (2. Kun. 18; Jes. 36), assyrialaiset historialliset dokumentit sekä Nivessä sijainneen Sanheribin palatsin muurin korkokuviot kertovat meille julman tarinan Laksin valloituksesta. Laksi oli yksi Hiskian tärkeimmistä ja parhaiten varustelluista eteläisen rajan linnoituskaupungeista. Eräessä kaiveruksessa Sanherib väittää ottaneensa yli 200 000 vankia 46 linnoitettusta kaupungista, jotka hän sanoo tuhonneensa. Kun Assyrian kuningas valloitti Laksin, satojatuhansia vankeja seivästettiin, vannoutuneet Hiskian kannattajat nyljettiin elävältä ja loput lähetettiin Assyriaan halvaksi orjatyövoimaksi.

Assyrialaiset pystyivät uskomattomaan julmuuteen, jopa sen ajan mittapuulla tarkasteltuna. Ja Jumala oli lähettämässä Joonaa aivan tuon valtakunnan ytimeen?

Ei siis ihme, ettei Joona halunnut mennä.

KOLMEN PÄIVÄN LEPO

Joonan karkumatka ei sujunut ongelmitta. Hänen lyhyeksi jäänyttä "lepoaan" häirittiin, kun Jumala puuttui peliin nostattamalla myrskyn. Joonan pelastuu vetiseltä haudalta, kun Jumala kääntää kalan nielaista hänet.

Vasta suuren kalan vatsassa, jossa Joonan joutuu pakosta viettämään kolmen päivän levon, hän ymmärtää, kuinka riippuvainen hän on Jumalasta. Joskus Jumala panee meidät paikalle, jossa emme voi turvata mihinkään, mitä tämä maailma tarjoaa, jotta tajuaisimme, että Jeesus on se, mitä todellisuudessa tarvitsemme.

Lue Joonan rukous kalan vatsassa (ks. Joonan 2:2-10). Mitä hän rukoilee?

Vaikka Joonan oli syvällä veden alla hyvin vaarallisessa tilanteessa, hän kääntää rukouksessa ajatuksensa Jumalan temppeliin. "Kuitenkin minä yhä tähyilen pyhää temppeliäsi kohti."

Mistä tässä on kysymys?

Temppeli oli tämän rukouksen keskipiste, ja niin sen tulisi rukouksissa yleisestikin ottaa loppu. Vanhassa testamentissa on pääasiassa vain yksi paikka, josta Jumalan voi löytää. Hän on temppelissä (ks. 2. Moos. 15:17; 2. Moos. 25:8). Pyhäkkö on keskeinen paikka, jossa voi rukoilla ja kohdata Jumalan.

Joonan ei kuitenkaan viittaa Jerusalemin temppeliin, vaan hän puhuu taivaallisesta pyhäköstä (Joonan 2:8). Siinä on hänen toivonsa, sillä sieltä Jumala ja hänen tarjoamansa pelastus todellisuudessa tulevat.

Vihdoin Joonan ymmärtää tämän tärkeän totuuden. Hän on saanut kokea Jumalan armon. Hänet on pelastettu. Suuren kalan oksentaessa hänet ulos hän ymmärtää omakohtaisesti Jumalan rakkauden häntä, pakoon juossutta profeettaa, kohtaan. Hän on taatusti oppinut (joskin muutaman kiertotien kautta), että ainoa turvallinen tie uskovalle on pyrkiä elämään Jumalan tahdon mukaan.

Nyt hän päättää tehdä velvollisuutensa ja totella Jumalan käskyä. Lopulta hän suuntaa uskossa Niniveen, sillä onhan hän matkalla hyvin jumalattomaan kaupunkiin, jonka asukkaat eivät ehkä pidä tästä vierasmaalaisesta profeetasta, joka tulee kertomaan heille, kuinka pahoja he ovat.

Kuinka ympäristöstäsi irrottautuminen voi saada sinut näkemään asiat sinulle uudesta näkökulmasta?

TEHTÄVÄ SUORITETTU

Israelin kaupunkeihin verrattuna Ninive oli aivan jättimäinen kaupunki. Se oli ”suunnattoman suuri kaupunki, laidasta laitaan kolme päivänmatkaa” (Joonan 3:3).

Lue Joonan 3:1-10. Miten tämä jumalaton kaupunki reagoi varoitukseen? Mitä opetuksia saamme kertomuksesta omalle kohdallamme ajatellen toisille todistamista?

Kulkiessaan kaupungin läpi Joonan julistaa Jumalan sanomaa: ”Enää neljäkymmentä päivää, sitten Ninive hävitetään!” (Joonan 3:4.) Sanoma on täyttä asiaa. Vaikka meille ei kerrota yksityiskohtia, on selvää, että Niniven asukkaat kuulevat sanoman ja uskovat (yhteisönä) Joonan varoitussanat.

Tyypilliseen Lähi-idän tapaan Niniven kuningas määrää asetuksen osoituksena sydämen muutoksesta. Kaikkien – jopa eläinten – on paastottava ja surtava (teksti ei kerro, kuinka eläimet selviävät). Kuningas astuu alas valtaistuimeltaan ja istuu maan tomussa, mikä on hyvin tärkeä symbolinen ele.

Lue Joonan 3:6-9. Vertaa sitä teksteihin Jer. 25:5; Hes. 14:6 ja Ilm. 2:5. Mitä sellaisia elementtejä kuninkaan puheeseen kuului, jotka osoittavat, että hän ymmärsi, mitä todellinen katumus on?

Saarna oli lyhyt ja siinä mentiin suoraan asiaan. Sen katumusta koskeva teologia oli täsmällistä. Joonan saarnatessa Pyhän Hengen on täytynyt tehdä ahkerasti työtä niniveläisten sydämissä.

Niniveläisillä ei ollut etuoikeutta tuntea kaikkia israelilaisille tuttuja kertomuksia Jumalan hellästä johdatuksesta, ja silti he reagoivat Jumalan viestiin myönteisesti. He ikään kuin sanoivat: ”Heittäydytään Jumalan armon varaan, ei omien saavutustemme varaan! Luotetaan täysin hänen hyvyyteensä ja armoonsa.”

On kummallista, että Joonan, joka oli omakohtaisesti saanut kokea Jumalan armon, tuntui ajattelevan, että Jumalan armo on niin valikoivaa, että vain harvoilla valituilla on mahdollisuus levätä sen varassa.

Miksi katumus on niin tärkeää?

VIHAINEN, LEVOTON LÄHETYS- SAARNAAJA

Valitettavasti kertomus Joonasta ei pääty lukuun kolme.

Lue Joonan 4:1-11. Mikä Joonan ongelma on? Mitä läksyjä voimme oppia hänen puutteellisesta luonteestaan?

Luvussa neljä Joonan on vihainen Jumalalle onnistuttuaan lähetystehtävässään niin hyvin. Joonan on huolissaan siitä, että hän näyttää typerältä. Näemme, miten Jumala käyttää aikaa keskustellakseen ja järkeilläkseen profeettansa kanssa, joka käyttäytyy kuin kiukkukohtauksen saanut taaperon.

Tässä on todistusaineistoa siitä, että Jumalan todellisilla seuraajilla – jopa profeetoilla – on vielä kasvunvaraa ja heikkouksia selätettävänä.

”Kun Joonalle selvisi, että Jumala halusi säästää kaupungin, joka katui pahuuttaan säkissä ja tuhassa, hänen olisi pitänyt olla ensimmäisenä iloitsemassa Jumalan ihmeellisestä armosta. Mutta sen sijaan hän alkoi pohdiskella sitä, että häntä mahdollisesti pidettäisiin vääränä profeettana. Ajatellessaan maineensa turvaamista hän unohti tuon kurjan kaupungin asukkaiden äärettömän paljon suuremman sisäisen arvon.” (3AO 127, 128.)

Jumalan kärsivällisyys profeettaansa kohtaan on hämmästyttävää. Hän on vakaasti päättänyt käyttää Joonaa, ja kun Joonan juoksee karkuun, Jumala lähettää myrskyn ja merieläimen tuodakseen karkurin takaisin. Kun Joonan on jälleen vastahankainen, Jumala pyrkii järkeilemään hänen kanssaan ja korjaamaan hänen huonoa asennettaan kysymällä: ”Onko sinulla mitään syytä olla suutuksissa?” (Joonan 4:4.)

Lue Luuk. 9:51-56. Mitä yhteistä tällä kertomuksella on Joonan kertomuksen kanssa?

”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän.” (Joh. 3:16.) Sama ajatus Jumalan Joonalle esittämänä: ”Enkö minä säälisi Niniveä, tuota suurta kaupunkia! Siellä on enemmän kuin satakaksikymmentätuhatta ihmistä, jotka eivät pysty edes tekemään eroa oikean ja vasemman käden välillä, ja lisäksi paljon eläimiä.” (Joonan 4:11.) Kuinka kiitollisia meidän tulisikaan olla siitä, että Jumala on perimmäinen Tuomari.

KAKSISUUN- TAINEN KATU

Joonasta tuntuu olevan enemmän harmia kuin hyötyä. Ninive oli vaarallinen kaupunki, mutta kertomuksessa niniveläiset eivät ole ongelma. He ymmärtävät sanoman ja kätuvat nopeasti. Sen sijaan lähetyssaarnaaja Joonas vaikuttaa tämän lähetyskertomuksen heikolta lenkiltä.

Jumala tavoittelee vastahakoista profeettaa, koska tietää, että Joonas tarvitsee tätä lähetyksimatkaa yhtä paljon kuin niniveläiset itse.

Lue Juudaksen kirje. Miten voimme pysyä Jumalan rakkaudessa (jae 21)? Mitä se tarkoittaa?

Juudas kehottaa pysymään Jumalan rakkaudessa ja odottamaan, ”että Herramme Jeesus Kristus armossaan johtaa meidät iankaikkiseen elämään” (jae 21).

Jumalan rakkauden ja armon kokeminen ei ole kertaluonteista. Yksi varma tapa pysyä Jumalan rakkaudessa on ojentaa kättään toisille. Seuraavissa jakeissa Juudas kehottaa meitä armahtamaan ja pelastamaan toisia tempaamalla heidät tulesta.

Lue Juud. 20-23. Miten jakeet liittyvät Joonan kertomukseen? Mitä ne puhuvat myös meille?

Jumala kutsui Joonaa Niniveen, koska tämä tuskin oli miettinyt suhdettaan assyrialaisiin ennen kutsua. Joonas luultavasti tiesi, ettei pitänyt heistä, mutta hän tuskin aavisti, kuinka paljon hän vihasi heitä, ja millaisiin äärimmäisyyksiin hän menisi välttääkseen kohtaamasta heitä kutsunsa jälkeenkin. Joonas ei ollut valmis siihen, että saisi niniveläisen naapurikseen taivaassa. Hän ei ollut oppinut rakastamaan Jumalan tavoin. Jumala kutsuu Joonan Niniveen, koska hän rakastaa niniveläisiä ja haluaa heidät valtakuntaansa. Hän kutsuu Joonan myös siksi, että hän rakastaa Joonaa. Hän haluaa, että Joonas kasvaisi ja muuttuisi enemmän hänen kaltaisekseen heidän työskennellessä yhdessä. Jumala haluaa Joonan löytävän todellisen levon, jonka saavuttaa vain olemalla pelastavassa suhteessa häneen ja toteuttamalla hänen tahtoaan, johon kuuluu käden ojentaminen toisille ja heidän ohjaamisen sen uskon ja toivon äärelle, joka meillä on.

KERTAUS

Lisäaineistoa: ”Joonan saamaan tehtävään liittyi suuri vastuu, mutta hän, joka oli antanut lähtökäskyn, kykeni tukemaan palvelijaansa ja suomaan hänelle menestystä. Jos profeetta olisi totellut mitään kyselemättä, hän olisi säästynyt monilta katkerilta kokemuksilta ja saanut runsaita siunauksia. Silti Herra ei hylännyt Joonaa tämän epätoivon hetkenäkään. Profeetan luottamus Jumalaan ja hänen rajattomaan pelastusvoimaansa palautuisi, kun hän sallimuksen johdattamana joutuisi koettelemuksiin ja outoihin kokemuksiin.” (3AO 125.)

”Tuhannet voidaan tavoittaa, kun toimitaan yksinkertaisesti ja nöyrästi. Erittäin älykkäinä ja lahjakkaina pidetyt henkilötkin ilahtuvat usein sanoista, joita esittää Jumalaa rakastava henkilö puhuen tästä rakkaudesta yhtä luonnollisesti kuin maailmalliset kertovat heitä eniten kiinnostavista asioista.” (KV 168.)

Keskustelunaiheita:

1. Voiko olla, että Jumalan profeetta suuttuu siitä, että ihmiset, joille Jumala kutsui hänet todistamaan, vastaanottavat pelastuksen? Mitä meidän tulisi ajatella Joonan asenteesta? Miten hyvä esimerkki Jumalan kärsivällisyydestä omiaan kohtaan, silloinkin kun he toimivat vastoin sitä valoa, joka heillä on!
2. Joonan kertomus tuntuu viestivän meille sitä, että Jumala on syntisten pelastamisen lisäksi kiinnostunut muuttamaan seuraajiaan. Miten voimme saada ”uuden sydämen” ja ”uuden hengen” silloinkin, kun jo tunnemme Herran ja hänen totuutensa tätä aikaa varten? Mikä ero on totuuden tuntemisella ja sillä, että antaa sen muuttaa itseään?
3. Lue Juudaksen kirje uudestaan. Mikä on kirjan keskeinen sanoma? Miksi sanoma on ajankohtainen meille seurakunta-nä tänä päivänä?
4. Miksi toisten pelastumisen hyväksi työskenteleminen tekee hengellisesti meille itsellemmekin niin hyvää?
5. Oli Joonalla kuinka hyvät tai kuvitellut syyt tahansa olla menemättä Niniveen, Jumala näytti hänelle, kuinka väärässä hän todellisuudessa oli. Voiko meilläkin olla toisia kohtaan asenteita, jotka heijastelevat samanlaista väärää ajattelua kuin Joonalla oli?

Lopullinen lepo

”Me julistamme, niin kuin on kirjoitettu, mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mitä ihminen ei ole voinut sydämessään aavistaa, minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat.” (1. Kor. 2:9)

Avaintekstit:

Ilm. 1:9-19;
Matt. 24:4-8, 23-31;
Ilm. 14:6-12;
Hepr. 11:13-16;
Fil. 4:4-6.

Onko sinusta koskaan tuntunut, että olet keskellä suurta taistelua, jonkinlaista hyvän ja pahan välistä taistelua? Monet, myös maalliset ihmiset, ovat aistineet tällaisen todellisuuden. Ja meistä tuntuu tältä siitä syystä, että se on totta. Olemme mukana suuressa hyvän ja pahan välisessä taistelussa – taistelussa Kristuksen (hyvä) ja Paholaisen (paha) välillä.

Elämä etenee siis kahdella eri tasolla. Suurta taistelua Kristuksen ja Paholaisen välillä käydään maailmanlaajuisesti – itse asiassa jopa kosmisesti, sillä taivaastahan se alkoi (Ilm. 12:7). Kaiken hämmennyksen keskellä saatamme kadottaa näkyvistämme suuren kokonaiskuvan, johon kuuluu Jumalan pakosuunnitelma tälle maailmalle. Sodat, poliittiset levottomuudet ja luonnonkatastrofit voivat saada meidät avuttoman kauhun valtaan. Jumalan profeettallinen ohjaus voi kuitenkin auttaa meitä pitämään mielessämme suuren kokonaiskuvan siitä, mihin me olemme matkalla ja kuinka pääsemme sinne.

Suuri taistelu tunkeutuu elämäämme myös paljon henkilökohtaisemmalla tasolla. Jokainen meistä yksilönä kokee uskon haasteita jokapäiväisessä elämässämme, ja jos emme elä Jeesuksen toiseen tulemiseen asti, joudumme kohtaamaan myös kuoleman. Tällä viikolla katsomme, miten me voimme levätä Jeesuksessa maailmanlaajuisen levottomuuden keskellä ja silloin, kun henkilökohtainen tulevaisuutemme näyttää epävarmalta, ainakin lyhyellä tähtäimellä. Pitkällä aikavälillä asiat näyttävät hyvin lupaavilta. Todellakin!

Tämä tutkistelu on sapatiksi 25.9.2021

NÄKY LOPUN- AJASTA

Vanhin elossa oleva Jeesuksen opetuslapsi istui kivikkoisella vankilasaarella kaukana kaikesta tutusta ja turvallisesta. Millaisia ajatuksia Johanneksella on mahtanut olla hänen jouduttuaan eristyksiin yksinäiselle saarelle? Miten hän oli päätenyt tänne tällaiseen tilanteeseen? Hänhän oli nähnyt Jeesuksen poistuvan ja kuullut paikalla olleiden kahden enkelin sanovan: "Galilean miehet, mitä te siinä seisotte katselemassa taivaalle? Tämä Jeesus, joka otettiin teidän luotanne taivaaseen, tulee kerran takaisin, samalla tavoin kuin näitte hänen taivaaseen menevän." (Ap. t. 1:11.)

Tuosta oli kuitenkin kulunut jo vuosia, eikä Jeesus ollut tullut takaisin. Muut tuona päivänä paikalla olleet apostolit olivat jo kuolleet, useimmat marttyyrikuoleman. Seurakunnassa oli tapahtunut sukupolvenvaihdos, ja sitä vainottiin nyt ulkopäin ja sen keskuudessa oli harhaoppisia liikkeitä. Johanneksen on täytynyt tuntea itsensä yksinäiseksi, väsyneeksi ja leivottomaksi. Ja yhtäkkiä hän sai näyn.

Millaista lohtua voit kuvitella Johanneksen saaneen näystä? Lue Ilm. 1:9-19.

Jeesus oli sanonut seuraajilleen: "Ja katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti." (Matt. 28:20.) Sanat olivat varmasti rohkaisseet Johannesta hänen ollessaan yksin karkotettuna. Varmasti tämä näky, "Jeesuksen Kristuksen ilmestys", oli suurena lohtuna hänelle. Hän sai tuntea, miten Jeesus, "A ja O, alku ja loppu", ilmaisi itsensä hänelle aivan erityisellä tavalla.

Näitä jakeita seuraa kuvaus näyistä, jotka koskevat maailman tulevaisuutta. Mahtava historian panoraamanäkymä avattiin Johanneksen eteen. Me tunnemme sen kristillisen seurakunnan historiana, mutta Johannekselle ne olivat vielä seurakunnan tulevaisuutta. Sitten koettelemusten keskellä Johannekselle näytettiin, miten kaikki päättyisi. "Minä näin uuden taivaan ja uuden maan. Ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa olivat kadonneet, eikä merta ollut enää. Näin, kuinka pyhä kaupunki, uusi Jerusalem, laskeutui taivaasta Jumalan luota juhla-asuisena, niin kuin morsian, joka on kaunistettu sulhasta varten." (Ilm. 21:1, 2.)

Näky lopunajasta ja ikuisuudesta auttoi varmasti Johannesta lepäämään luottavaisesti Jumalan huolenpidon ja lupautusten varassa.

LÄHTÖ- LASKENTA

Öljymäellä Jeesus maalasi yleiskuvaa historiasta vastatesaan opetuslasten kysymyksiin: ”Sano meille, milloin se kaikki tapahtuu. Mikä on merkinä sinun tulostasi ja tämän maailman lopusta?” (Matt. 24:3.)

Jeesuksen kuuluisa Matt. 24. luvun saarna kattaa aikajanan hänen päivistään hänen toiseen tulemiseensa ja sen jälkeiseen aikaan.

Jeesus halusi antaa kaikkina aikakausina eläville seuraajilleen summittaisen käsityksen lopunajan profetioiden jumalallisesta aikataulusta, jotta silloin elävät voisivat olla valmistautuneita lopulliseen koitokseen. Hän halusi, että voimme levätä luottavaisina hänen rakkaudessaan silloinkin, kun kaikki ympärillämme luhistuu.

Tunnetta hyvin Danielin kuvauksen ahdistuksen ajasta, ”jonka kaltaista ei ole ollut siitä alkaen, kun kansoja on ollut” (Dan. 12:1). Jeesus haluaa, että olemme valmiita kohtaamaan tapahtumat, jotka edeltävät hänen toista tulemistaan.

Millainen Jeesuksen toinen tuleminen tulee olemaan? Miten voimme välttyä eksoityksiltä? Lue Matt. 24:4-8, 23-31.

Jeesuksen tuleminen on kirjaimellinen lopunajan tapahtuma. Hänen paluustaan on profetoitu paljon ja Jeesus itsekin puhui siitä, joten tiedämme, että *kyse on isosta asiasta*.

Edellisen maailmanlaajuisen huipennuksen aikaan vain kahdeksan ihmistä koko maailmassa oli valmistautunut siihen. Jeesus vertaa toisen tulemisensa yllättävyyttä tuohon tapahtumaan – vedenpaisumukseen (Matt. 24:37–39). Vaikka kukaan ei tiedä Jeesuksen toisen tulemisen päivää eikä hetkeä (Matt. 24:36), Jumala on säätänyt profeetallisen lähtölaskennan, jota voimme seurata ympäröivän maailmamme tapahtumista.

Mikä rooli meille on annettu tässä profeetallisessa draamassa? Katso Matt. 24:9-14.

Tässä kosmisessa taistelussa me olemme muutakin kuin vain tarkkailijoita. Meidän tulee olla aktiivisia evankeliumin levittäjiä maailman ääriin asti, mikä tarkoittaa, että mekin tulemme kohtaamaan vainoja.

MARSSI- JÄRJESTYS

Historian profeetallinen kokonaiskuva ei anna meille mahdollisuutta vain istua ja seurata tapahtumien kulkua, joihin emme voi oikeastaan vaikuttaa. Monien asenne on: ”No, lopunajan tapahtumat toteutuvat kuten on ennustettu, joten emme voi kuin antaa niiden tapahtua. Mitä minä yksin voisin muka tehdä?”

Kristittyjen ei tulisi suhtautua tällä tavoin maailmaan ja lopunajan tapahtumiin. Ilm. 14. luvun mukaan tarkoituksemme tässä historian ajassa on kertoa toisille Jumalan tuomiosta ja auttaa heitä valmistautumaan Jeesuksen toiseen tulemiseen.

Lue Ilm. 14:6-12. Mitä tämä opettaa ja mitä meidän pitäisi julistaa maailmalle? Miksi sanoma on niin kiireellinen?

Adventisteina uskomme, että nykyistä aikaa koskeva totuus löytyy erityisesti näistä jakeista, joihin viittaamme kolmen enkelin sanomana. Löydämme jakeista kutsumuksemme tässä ajassa.

Sanoma alkaa ikuisella evankeliumilla, upealla uutisella Kristuksen kuolemasta ja ylösnousemuksesta, joiden varassa ainoa toivomme pelastua lepää. Sanoma sisältää myös varoituksen siitä, että tuomion hetki on tullut (Ilm. 14:7), mikä on vahva merkki siitä, että lopunaika on käsillä. Sitten esitetään kutsu kumartaa häntä, joka on luonut taivaan ja maan, ja varoitetaan siitä, että Babyloniin jäävät kumartavat petoa ja sen kuvaa. Lopuksi annetaan kuvaus Jumalan lopunajan kansasta: ”Tässä kysytään pyhiltä kestävyyttä, niiltä, jotka noudattavat Jumalan käskyjä ja uskovat Jeesukseen.” (Ilm. 14:12).

Lue Ilm. 14:11. Mitä jakeessa sanotaan levon puutteesta niiden kohdalla, jotka palvovat petoa ja sen kuvaa?

Ei päivän, ei yön lepoa niille, jotka palvovat petoa ja sen kuvaa? On eri näkemyksiä siitä, mitä tämä voi tarkoittaa, mutta kaikki yhtyvät varmasti siihen, ettei näillä ihmisillä ole sel-laista rauhaa, jota Jumala tarjoaa uskollisilleen.

Miten kolmen enkelin sanoma on lepoa Kristuksessa?

LEPÄÄ RAUHASSA

Jo vuosisatojen ajan kristityt ovat odottaneet Kristuksen paluuta. Siinä huipentuvat meidän kaikki toiveemme – eikä vain meidän, vaan myös kaikkina historian aikoina eläneiden Jumalan uskollisten toiveet.

Lue Hepr. 11:13-16. Mikä suuri lupaus on annettu paitsi entisaikojen ihmisille myös meille?

Jos yleinen ja suosittu käsitys kuolemasta olisi totta, jakeissa ei olisi paljoa järkeä. Mistä niissä puhutaan, kun sanotaan: "Sitä, mikä heille oli luvattu, he eivät saaneet"? He ovat kuolleet, ja oletuksen mukaan taivaassa Jeesuksen kanssa nauttimassa palkinnostaan. Kun esimerkiksi Billy Graham kuoli, kuulumme usein toistettavan, että hän on nyt taivaassa Jeesuksen kanssa.

Näkemykseen sisältyy tiettyä ironiaa, sillä usein kun joku kuolee, kuulemme sanottavan: "Levätköön hän rauhassa." Miten asian laita oikein on? Lepäävätkö kuolleet rauhassa vai ovatko he taivaassa tekemässä jotakin, mitä heidän sielä kuuluu tehdä (esimerkiksi katselemassa tätä "hauskuutta" täällä maan päällä)?

Miten Jeesus kuvailee kuolemaa? Lue Joh. 11:11.

Tosiassia totuus kuolemasta on, että kuolleet lepäävät rauhassa. Kuolleet ovat todellakin levossa. "Uskovalle kuolema on vain lyhyt tuokio. Kristus puhuu siitä. 'Jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa', 'hän ei ikinä mais-ta kuolemaa.' Kristitylle kuolema on vain uni, hiljainen ja pimeä hetki. Elämä on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa, ja 'kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa' (Joh. 8:51, 52; Kol. 3:4)." (5AO 338.)

Jeesus vertaa kuolleen tilaa kuoleman ja ylösnousemusaamun välillä tiedottomaan uneen (Joh. 11:11, 14), mutta hän korostaa myös, että sekä pelastetut että kadotetut saavat palkkionsa ylösnousemuksen jälkeen (Joh. 5:28, 29). Hän korosti sitä, että kuolemaan pitää olla valmistautunut, tuli se milloin tahansa.

Mitä lohtua saat siitä, että kuolleet rakkaasi ovat todellakin levossa tällä hetkellä?

ILOITKAA AINA HERRASSA

Yksi käytetyimmistä älypuhelinsovelluksista on kartta-palvelu Google Maps. Miten selvisimmekään ennen puhelinten GPS-pohjaisia karttoja? Saatamme jännittää uuteen paikkaan menemistä, mutta Google Mapsin avulla voimme luotavaisin mielin lähteä liikkeelle ja löytää perille missä tahansa vieraassa kaupungissa. Voisiko tämänkaltainen luottamus olla vertauskuva siitä levosta, jonka Jumala haluaa antaa meille profeetallisilla aikatauluillaan?

Joskus saatamme tosin kirjoittaa sovellukseen väärän osoitteen tai tietoisesti päättää olla noudattamatta reittiohjeita, koska arvelemme tietävämmeparempaan oikotien. Silloin saatamme päätyä jonnekin, minne meidän ei ollut tarkoitus mennä – ja silloin emme ole kovin levollisella mielellä.

Lue Fil. 4:4-6. Mitä Paavali sanoo tavasta, jolla voimme saavuttaa todellisen levon ja rauhan jopa maailman kiireiden ja rasitusten keskellä?

Paavali ei kehota iloitsemaan aina koettelemuksissa, joita kohtaamme. Hän kehottaa iloitsemaan aina *Herrassa*. Riippumatta tämänhetkisestä tilanteestamme ja sen koettelemuksista, jos ajatuksemme pysyvät Jumalassa, hänen hyvydessään ja rakkaudessaan sekä hänen ristillä meidän puolestamme antamassaan uhrissa, voimme iloita hänessä ja löytää rauhan väsyneelle sisimmällemme.

Kuvittele myös, millainen lepo meillä olisi, jos kykenisimme olemaan huolehtimatta mistään. Se ei tunnu kovin realistiselta kenenkään kohdalla tässä maailmassa (Paavalilla itselläänkin oli runsaasti huolenaiheita). Kuitenkin tieto siitä, että rakastavalla Jumalalla on kaikki hallinnassaan ja että hän pelastaa meidät valtakuntaansa, auttaa meitä näkemään huolenaiheemme oikeasta perspektiivistä.

”Herra on jo lähellä.” Hän on aina meitä lähellä, ja kun ummistamme silmämme kuoleman uneen, seuraava asia, jonka tajuamme, on Kristuksen paluu. Sitä ennen elämä on täynnä jännitteitä, koettelemuksia ja vaikeuksia. Kukaan ei välty niiltä; ei välttynyt edes apostoli Paavali (ks. 2. Kor. 11). Hänen tarkoituksenaan onkin kertoa meille, että kaikkien kärsimystemme keskellä voimme iloita siitä, mitä olemme saaneet Kristuksessa, ja näin voimme löytää levon ja nyt.

Lue Fil. 4:4-6 uudelleen. Miten voit soveltaa näitä ihania sanoja tämänhetkisiin kokemuksiisi?

KERTAUS

Lisäaineistoa: ”Kaikki me toivomme välittömiä ja suoria vastauksia rukouksiimme. Meillä on kiusaus masentua, kun vastaus viipyy tai tulee odottamattomassa muodossa. Mutta Jumala on liian viisas ja hyvä vastataksaan rukouksiimme aina juuri sillä hetkellä ja sillä tavalla kuin me toivomme. Hän tekee hyväksemme paljon enemmän kuin vain toiveemme täyttämisen. Koska voimme luottaa hänen viisauteensa ja rakkauteensa, meidän ei tulisi pyytää häntä myöntymään tahtoomme, vaan pyrkiä alistumaan hänen suunnitelmiinsa ja toteuttamaan niitä. Halujemme ja tavoitteidemme tulee mukautua hänen tahtoonsa.” (SLS 186.)

”Enää pieni hetki niin Jeesus tulee pelastamaan lapsensa ja antamaan heille viimeistelevän kosketuksen, joka tuo kuolemattomuuden. – – Haudat aukenevat ja kuolleet nousevat voittajina esiin huutaen: ’Missä on voittosi, kuolema? Missä on pistimesi, kuolema?’ Rakkaamme, jotka ovat nukkuneet pois Jeesuksessa, astuvat esiin kuolemattomuuteen pukeutuneina.” (CS 350.)

Keskustelunaiheita:

1. Pohtikaa suuren taistelun todellisuutta. Miten se ilmenee maailmassa? Entä henkilökohtaisessa elämässänne? Se on hyvin todellista, eikä vain? Se on itse asiassa todellisempaa kuin monet ajattelevat, sillä monet eivät usko kirjaimelliseen Paholaiseen. Miksi suuren taistelun todellisuuden ymmärtäminen on niin tärkeää maailmamme todellisen tilan ymmärtämiseksi? Miksi ymmärryksemme suuren taistelun päättymisestä on niin lohdullinen?

2. Profetiat voivat johtaa harhaan, jos menemme tulkinnoissa pidemmälle kuin tekstissä on selvästi ilmaistu. Kuinka usein uskovat ovat joutuneet vaikeuksiin tehdessään tai uskoessaan ennustuksia, jotka eivät toteutuneet? Miten voimme välttyä tällaiselta ansalta?

3. Lukekaa Ilm. 14:9–11, jossa kerrotaan siitä, miten pedon ja sen kuvan kumartajat eivät saa lepoa. Mitä se mahtaa tarkoittaa?

4. Kiistanalainen aihe seurakunnassa on ollut se, millainen osa meillä on tai ei ole Kristuksen toisen tulemisen jouduttamisessa. Olimmepa aiheesta mitä mieltä tahansa, miksi on silti tärkeää, että toimimme aktiivisesti hänen paluunsa sanoman levittäjinä maailmalle?